

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

HAZİRAN

1984

Sayı: 57

2 DM.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Feridun İhsan Berkin, Sedat Yılmazsoy ve Muzaffer Öztürk Yoldaşların

İDAMLARI DURDURULMALIDIR!

Son dönemlerde İdam cezalarına hız veren faşist cuntta yıllardır elinde tutsak bulunan üç yoldaşımızı bir an önce İdam etmek için elinden gelen bütün çabayı göstermektedir.

Partimizle karşı yönelttiği çok yönlü saldırılar zincirine bu yoldaşlarımızın İdamları nezdinde yeni bir halka daha eklemek isteyen faşist cuntta; gündemde bulunan 27 İdam dosyası arasında üç yoldaşımızın dosyalarını bilinçlice seçerek ön sıraya aldı. Bu bilinçlice yapılan seçimi gizliyebilme için, sözüm ona "kura çekildiği"ni iddia eden cuntta ve onun uşaklarının "kura çekiminde" peş peşe üç yoldaşımızın dosyasını çekmelerinin hiç de tesadüfi olmadığı açıkça ortadadır.

Kendi ceza yasalarını dahi hiçe sayarak havadan sudan iddialarla yoldaşlarımız hakkında İdam cezası kesen faşist mahkemelerin ve bu karar onaylayan askerî yargıtayın ileri sürdüğü iddiaları belgeleriyle ortaya koyacağız. Yine mahkeme kararına itiraz eden Yargıtay Başsavcısının ve Röpörtörünün bu konudaki itirazlarını belgelerden açıklayacağız. İşte o zaman yoldaşlarımız hakkında verilen cezanın hiçte eylem ile ilgili olmadığını, İdam edilmek istenmelerinin esas nedeninin yoldaşlarımızın takındıkları başeğmez proleter tavır olduğunu; faşizmin mahkemelerini propaganda kürsüleri haline getirmeleri ve buradan Partimizin düşüncelerini haykırmaktan dolayı olduğunu göreceğiz.

Önce Yargıtay Başsavcısı ve Röpörtörünün bu dava hakkındaki itirazına değineceğiz. Bunlar yoldaşlarımız hakkında 146/1. maddesinden (yani ölüm cezası) yargılama yapılmasını 146/3'den (yani 5-15 yıl arası hapis cezası) yargılanmaları gerektiğini bildirtiyorlar. Belgede şöyle deniliyor:

1 Daire: 1982/599

a. 18.10.1977 günü örgüt üst düzey yöneticisi olan ORHAN BAKIR'ın silah zoruyla kaçırılması ve bu arada görevli J. erinin öldürülmesi,

b. 11.5.1973 günü örgüte ait sloganlar yazılırken suçluları yakalamak isteyen zabıtaya silahla karşı konarak, LE-

Devamu Syf: 28'de

www.ikk-online.net

Mayıs ayında "Aydınlar Dilekçesi" olarak adlandırılan ve büyük çoğunluğu yazar, bilim adamı ve sanatçılardan oluşan 1300'ün üzerinde imzalı dilekçe Devlet Başkanlığı ve Meclis Başkanlığına verildi. Dışarda ve içerde oldukça yankı yapan dilekçeye, sıkıyönetim, hemen birkaç saat sonra yayın yasağı koydu, fakat haberin geniş şekilde duyulması ve yabancı basın ve yayınlarda dilekçenin içeriğinin açıklanmasını engellemeyemedi. Kendileri için anlamsızlaşan ve aleyhte durum yaratan yasaklama kararını kaldırmak ve resmi ağzlarında eleştiriler açıklayarak, dilekçenin etkisini kırmaya çalışmak zorunda kaldılar. Bunun için ellerindeki en güçlü silah olan zor ve baskıyı aydınların karşısına diktiler. Daha sonraki günlerde, Kenan Evren ve Başbakan Özal, "Aydınım diye ortaya çıkanlara, karşı başlattıkları saldırıda, Özal kendisinin bundan söz etmemesini büyük bir nimetmiş gibi sunarken şöyle söylüyordu: "Bu dilekçe verilebildiğine ve Başbakan'da bundan bahsedebildiğine göre Türkiye'de demokrasi yoktur sözünde varid değildir." Özal böylelikle "demokrasi"nin varlığını da ispat etmiş, soruşturmayı, cezaevine girmeyi ve kötü muameleyi göze alarak dilekçe yayma cesaretini gösterebilmeyi, demokrasinin açık bir göstergesi olarak sunmuştur. Bu tek başına faşist demogojinin yüzsüzlüğünü fütursuzluğunu tüm iğrençliğiyle sergilemeye yeter. Erren ise, tahammülsüzlüğünü daha sert saldırıyla dile getirerek "ne yapayın ben böyle aydın", "Vahdetin'de aydındır" diyerek, dilekçeci Aydınları açıktan "vatan haini" ve 1982 anayasasına yöneltilmiş bir saldırı olarak ilan ediyordu. Ayrıca herim ardından sıkıyönetim de soruşturmayı açarak sahneyi tamamladı.

Dilekçeyle birlikte "aydın" olmak ve "Aydınların görevleri" sorununu, yine "aydıncı" tartışma gündemine geldi. Bugün yapıldığı gibi, sınıfsal temelden koparılarak aydın sorunu ele alınmaz. Soyut sınıflar üstü bir aydınlar grubu yoktur. Aydınların görevinde bu çerçevede tesbit edilebilir. Yoksa toplumun üstünde ve ona yön veren ideal bir zümre değildir. Ülkemizde proleter aydınları ve diğer devrimci aydınlar düşünce ve eylemlerinden ötürü cezaevlerine doldurulup, öldürülürken, diğer bir kesim aydınlar, demokratlar, hatta sosyalizm üzerine ahkam kesip devrimcileri suçlayan bazı "Marksist" aydınlar, 12 Eylül darbesinden sonra, devrimci mücadeleleri, işçi ve gençlik hareketlerini Mafya Babalarının oyunları ile açıklıyarak, "kardeş kavgaları",

"Aydınlar Dilekçesi" ve Dilekçedeki Aydınlar

nın dehşeti üzerinde durarak cuntaya bir nevi meşruluk kazandırmaya uğramış; kimileri de susmayı tercih ederek, buna başka bir yoldan ortak olmuşlardı. Bunun karşılığı olarak cuntta da, bunların geçmiş defterlerini açmamayı ve üzerlerine gitmemeyi ödün olarak vermişti. Gelenen noktada suskun aydınlar bir dilekçeyle ortaya çıkma cesareti gösterdiler.

Bu cesareti nasıl gösterdiler? Bunun sebeplerine değinmeden önce, dilekçenin muhtevası ve sınıf çizgisine değinmek istiyoruz.

Dilekçe, ileri sürdüğü talepler ile, sınırlı düzeyde genel demokratik bir muhtevaya sahiptir. Devleti korumayı, ona ve onun düzenine sahip çıkma ve "olağanüstü dönemlerde" bütün bu uygulamaları doğru bulması, sadece aksakalara işaret etmeyi amaçladığı içinde demokratik muhtevası güdümlüleşmiştir. Dilekçeden kısaca özetlersek;

- 1)- İnsan haklarının eksiksiz uygulanması,
- 2)- Düşüncenin özgürce açıklanması,
- 3)- İşkencenin büsbütün kaldırılması için gerekli önlemler alınmalıdır,
- 4)- İdam cezalarının infazının durdurulması,
- 5)- Görülmekte olan davaların bir an önce sonuçlandırılması,
- 6)- Savunma, soruşturma ve suçlama ile birlikte başlamalı,
- 7)- Kapsamlı bir Af çıkarılması,
- 8)- Örgütlenme hakkının en geniş güvencelere bağlanması,
- 9)- Basın üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması,
- 10)- YÖK'ün dağıtılması ve yeniden yüksek öğrenimin özerkliğe kavuşturulması,
- 11)- Her türlü kültür-sanat faaliyetleri üzerine uygulanan sansürün kaldırılması,

İleri sürülen bu talepler demokratik taleplerdir ve emekçi sınıfların devrimcilerin taleplerinden bir bölümünü de içermektedir. Bunlar şüphesiz talepler olmasına rağmen, bugünkü şartlarda önemlidir ve sınıf mücadelesinin yeni bir ivme kazanmasında rol oynayacak türdendir. Bu olumlu rolün yanında, onu

hakim sınıfların kabul edebileceği hale sokan olumsuz ve gerici yanları vardır. Bu özellik daha ilk başlarda devlete sahip çıkma, onun "yapısını ayakta tutan kurum, kavram ve ilkelerin korunması ve demokratik ortam içinde güçlendirilmesi" amacıyla dile getiriliyor; sistemin özüne, esasına yönelmemekte, tersine onu korumaktadır. Dilekçe mevcut düzene de karşı çıkmamış, taleplerini feodalizme ve emperyalizme karşı çıkma temeli üzerinde yükseltmiştir. Feodalizme ve emperyalizme doğrudan yönelmeyen ve bu temeli üzerinde yükselmeyen her genel siyasal demokrasi talebi kaçınılmaz olarak sınırlı, temelsiz, tutarsız ve feodal-komprador sınıflarca kabul edilebilir bir düzeyde kalacaktır. Özgür düşüncenin, bilimsel gelişmenin üzerindeki baskının kalkması isteniyorsa, insan haklarına saygı gösterilmesi, işkencenin, insanlık dışı baskı ve uygulamaların kalkması isteniyorsa, neden bütün bu anti-demokratik uygulamaların kaynağına, feodalizme ve emperyalizme karşı çıkmıyor? Bu tutarsızlık, sözkonusu aydınların (daha doğrusu dilekçenin) sınıfsal çizgileriyle açıklanabilir. Bu çizgi, bir yandan demokrasinin uygulanmasında çıkarı olan, diğer yandan proleterya karşısında hakim sınıflarla uzlaşan millî burjuvazinin sağ kanadının çizgisine denk düşer. Hakim sınıflarla uzlaşma ve sistemin temelini dokunmama... Nitekim sistemin özüne inmeyen bu talepleri hakim sınıfların muhalefetteki partileri tarafından desteklenmekte ve hatta SODEP genel başkanı dilekçeyi kendi programlarında söylediğini ve destekleyip onayladıklarını açıklamaya özel bir önem vermiştir. Yine Muhsin Batur gibi işkenceli paşalar bu dilekçeyi imzalayabilmektedir.

Dilekçede yer verilen diğer bir gerici görüşte şöyledir: "Olağanüstü yönetim biçimlerinin olağan sayılan dönemlerde süreklilik kazanmasının çağdaş demokrasi anlayışıyla bağdaşmayacağı görüşündeyiz." (19 Mayıs 1984 Cumhuriyet). Bu ifadeyle dilekçe hakim sınıfları, "bazı" dönemlerde başka ifadeyle devrimci kitle hareketinin

yükseldiği "olağanüstü" dönemlerde, yaptıkları bütün canice uygulamaları haklı görmeye hazır olduğunu, fakat bunu sürekli kulmasına karşı çıktığını açıklıyor. Bu tipik uzlaşma tavrıdır, hakim sınıfların bir kesiminde çeke-bilmek için verilmiş açık bir taviz ya da teslimiyetin kendisidir. Böylelikle devletin yeniden düzenlenmesinde "haksızlığa" uğrayan kesimlerin bu-nun altına imza atmalarını engelleyen hiçbir neden kalmamaktadır. Temel yapılanmadan koparılan bazı uygula-malara karşı çıkma !... Bu durum, ha-kim sınıflarla uzlaşan ve sıkı ilişkide bulunan orta-burjuvazinin üst kesimi-nin gericilikle uzlaşma yanını ve özel-liklerini sergilemektedir.

Dilekçe bu noktada da hiçbir de-mokratik "öze" sahip olmayan gerici bir konumdadır.

Dilekçeyi imzalayanlar ve destekle-yenlere baktığımızda, hakim sınıfların bazı kesimlerinden, karşı-devrimci "Aydınlık" revizyonistlerinden, Gazi-noculardan, kaçakçılardan, devrimel güçlere kadar toplumun çeşitli sınıf ve katmanlarından öne çıkan simaları, sözcüleri görebiliriz. Bu geniş kesimi birleştirmesine rağmen, dilekçenin muhtevasına damgasını vuran orta-burjuvazinin üst kesiminin çizgisidir. Di-lekçe bu özelliğiyle uzlaşıcı, kaypak ve gerici yanıyla birlikte demokratik hak ve özgürlük talebinde bulunan olumlu yanı da temsil etmektedir. Bugünkü şartlarda oynadığı rol gözönüne alındı-ğında olumlu özelliği öne çıkmaktadır. Dilekçe toplumsal muhalefetin belli gelişmesinin ürünü olarak ortaya çık-mış ve kaçınılmaz olarak onu yükselt-meye hizmet edecektir. Toplumsal sor-unlar üzerindeki tartışmayı daha canlı hale getirmede ve baskılara karşı sesle-rin yükseltilmesinde olumlu rol oyna-yacaktır. Diğer yandan ortaya konul-muş olan aydın muhalefetinin yüksel-cek daha cesur sesleri için yol açmış-tır. Geçmiş deneyleride gözönüne ala-rak kitlelerin umudu haline gelme ve eski umutlar gibi o enerjiyi kötü şekil-de kullanmasını engellemek için olum-suz yanı teşhir edilmeli, olumlu yanı desteklenmelidir. Tarihsel gelişmenin de ispat ettiği gibi, en tutarlı demokra-tizmin savunucusu yalnızca proletaryadır; hertürlü toplumsal haksızlığı var-eden özel mülkiyeti kaldırması için nü-fusun büyük bir bölümünün birliğini sağlayarak, küçük bir azınlık üzerinde-ki diktatörlüğünden başka bir anlama gelmeyen tutarlı ve kapsamlı demokra-tiyl uygular. Millî burjuvazinin ve kü-çük-burjuvazinin demokratlığı bununla kıyaslanamayacak derecede kısırdır, tutarsızdır. Proletarya, burjuvazinin

demokratik talepleriyle kendini sınırla-maz, kendi çıkarlarıyla çaktığı nok-talarda onu destekler ve bulunduğu noktadan daha ileriye doğru sevkeder. Kendisinin demokrasi programını bir an bile karartılmasına ya da kitlelerin aldatılmasına müsaade edemez.

Muhsin Batur, Hava Kuvvetlerinden emekli Orgeneral, 12 Mart boyunca yürütülen işkence ve baskıların suç ortağı. DENİZ, YUSUF, İNAN'ın idamından sorumlu Nato 'cu faşisttir. Emekliye ayrıldıktan sonra, CHP'den senatör seçildi ve 12 Eylül öncesi Cumhurbaşkanlığına aday gösterildi. Eren cuntasıyla başta iyi ilişkiler içinde olan Batur, idam ve işkencelere acaba neden karşı çıkıyor ?... Yukarıdaki fotoğrafta 12 Mart muhtırası verildikten sonra Kuvvet Komutanları Cumhurbaşkanıyla birlikte.

Dilekçedeki Aydınlara bakıldığın-da, ilk dikkati çeken ünlü sinema sa-natçılarının yanında, siyasi sahnenin gedikli oyuncularından Muhsin Batur dikkatleri çekiyor. Bu ismi tanımaya-nımız yok gibidir. 12 Mart 1971 de di-ğer kuvvet komutanlarıyla birlikte ver-dikleri muhtıradan sonra, dizginleri ele geçirmiş ve azgın bir baskı ve şiddet dönemi yaşatarak ün yapmıştı. 12 Mart dönemi boyunca Aydınlara, Bilim a-damlarına karşı yapılan saldırılar, 12 Eylül dönemine kıyasla daha gelişigü-zel ve kitlesel olmuştur. İdamlar, iş-kence ve cinayetler 12 Mart döneminin arkada bıraktığı unutulmayan uygula-malarıdır. Bu kişi 12 Mart döneminin uygulamalarının sorumlusu ve aynı za-manda "hesap soracağız" demogojisiyle iktidara gelen bir dönemin meşhur "halkçı" sinca suçlarına "sünger çeki-len" bu azınlık halk düşmanı, CHP'nin se-natörü ve 12 Eylül'den önce Cumhurbaş-başkanı adayydı.

12 Eylül darbesinden sonra İrfan Özaydınlı'yla birlikte cuntanın uygula-malarının destekçisi olmasına rağmen, neden bugün idamlara, işkenceye karşı düşünce ve fikir hümiyetine uygula-nan kısıtlamalara karşı çıkıyor ? Karşı çıkıyormuş gibi gözükmeye

önem veriyor ? Bunu anlamak zor de-ğil. Hakim sınıf küklerinin muhalefet-teyken nasıl "halkçı" kesildikleri, ha-kım yükselen potansiyelini peşlerine takmak için onun taleplerini savunur gözüküklerinin örnekleri ilk defa gö-rülmüyor. Bugün oynamak istenen

de aynı oyundur. Bunların hükümet oldukları dönemler yaşandı; bugün al-tın imzaladıkları talepleri nasıl sınırla-maya çalıştıkları hala hatırdadır.

Dilekçenin gösterdiği bir diğer yön ise, hakim sınıflar arasındaki çatlaşın daha da derinleşmesine ve keskinleş-mesine katkıda bulundu, onu dışa vur-du. Dilekçenin hazırlanmasında önem-li rol oynayan Yazar Aziz Nesin: "sa-ğın çeşitli kesimlerine baş vurduk. Yeni parti başkanlarına, eski parti baş-kanlarına, politikacılara, hepsine baş-vurduk. Hemen hemen hepsinde benim-sedi bu düşüncemi. İmzalamamış ola-bilirler... Ama desteklediler." (Nokta, Sayı 14) Diye açıklamada bulunurken imzaları bulunmayan diğer muhalefet-teki hakim sınıf partilerinin eğilim ve tavırlarını sergilenmiş oluyor. 12 Eylül ilk dönemlerinde devrimci halk hareke-tinin ezilmesi konusunda birbirlerini destekleyen ve aralarında asgari ölçü-lerde sağladıkları birlik, anayasa ile devletin yeniden düzenlenmesi günde-me geldiği zaman, yerini, çatışmaya bıraktı. O günden bu yana hakim sınıflar arasındaki çatlak giderek büyüyor. Parlamentodaki partilerle parlamento dışındaki "millî irade" arasındaki kav-gaya, ANAP ile cunta arasındaki çeliş-menin büyümesi de eklendi. ANAP'ın dört sesli yapısı ve yapılan uygulama-

larla son sınırına gelen genel hoşnutsuzluk cuntaya yeniden müdahale etme, ekonomide kötüye gidişi ve tepkileri, hükümetin işlerini bütünüyle elinde toplamamın fırsatı olarak kullanmaya ve 6 Kasım genel seçimlerinde sağlayamadığını, parlamentodaki üç partiden ortak "millî hükümet" adı altında biraraya getirerek hükümeti tamamen ele almak amacındadırlar. Bu ise ANAP ile cuntanın arasını açmaktadır; ANAP'ın iç çatışmasını arttırmaktadır.

Diğer bir yöne değinmek istiyoruz. Dilekçede sözkonusu edilen uygulama ve kısıtlamalar çok önceden beri ve 12 Eylül'den sonraki döneminde ise daha şiddetli şekliyle uygulanıyordu. Bunlara neden bugün karşı çıkılıyor? Dilekçe daha önce değil de neden bugün verilebildi? Bu sorunun cevabı, toplumsal gelişmenin durumunda aranmalıdır. Aksi takdirde bazı aksaklıklar gerekçe olarak gösterilmesi ile yetinilir. 6 Kasım 1983'ten bu yana yürütülen geniş yığınların hareketindeki gelişme, ileri biçimlere dönüşme doğrultusunda gelişmektedir. Halk hareketinde belirgin ve net bir yükselme söz konusu edilemeyeceği açıktır; fakat genel seçimlerden bu yana kitlelerin durumunun eskisiyle aynı olmadığı da onun kadar görülmesi gereken diğer bir gerçektir. Darbeden sonra uğradığı bütün baskı ve azgın sömürü şartlarının (12 Mart'tan sonrakine benzer şekilde) 6 Kasım'dan sonra kısmen düzelebileceğine ve hak arama yollarının kısmen de olsa yeniden açılacağı umuduyla yapılan bazı uygulamalara karşı kayıtsız kalan yığınlar, "yeni düzen"de durumun daha da kötüye gitmesi karşısında tepkilerini dile getirmeye, kahvelerde vb. sorunlar ve siyaset üzerine konuşulmaya başlamıştır. Açıkta, tepki giderek yoğunlaşacak ve patlama durumuna dönüşecektir. Ya hakim sınıflar bazı tavizler verip patlamayı zaman içine yayacak hava delikleri açacak ve toplumsal muhalefeti dağıtmaya çalışarak, iktidarın ömrünü uzatmaya çalışacak, ya da bugünkü durumunu muhafaza etmeye çalışacak ve baskı tedbirlerini daha da arttırarak kitle muhalefeti ezme çalışacaktır. Cuntanın bugün seçtiği yol, bütün mevzile-rini konmak, 12 Eylül'ü sivil görünümüyle devam ettirmek yoludur. Buna karşı tepkilerin ne biçimlerde kendisini göstereceği gelişme içinde daha iyi görülür.

Aydınlar Dilekçesinin daha önce değilde bugün veriliyor olması, muhalefet seslerinin artmasıdır. Geniş yığınlardan gelen tepki, hakim sınıflar arasındaki çatışmanın genişlemesi, aydınlarla seslerini çıkarma sorumluluğu-

TÜRKİYE'DEKİ MAHKUMLARA VE SAVAŞÇILARA

SELAM MESAJI:

Bugünlerde, Türkiye'deki tutuklu savaşçıların mücadelesi yeni bir şekil ve niteliğe bürünüyor. Evren'in diktatörlüğü son maskesiyle demokratik bir hükümet görüntüsü vermeye çabaladı fakat başaramadı.

Türkiye halk için büyük bir cezaeviydi, hala da öyledir ve bu cezaevi yoluyla, diktatörlük yeni yeni cezaevleri yaratmaktadır -buralarda Türkiye'nin en iyi insanları, özgürlük için savaşan insanlar, komünistlerin önderliğinde direnen insanlar işkence ediliyor ve ölüyorlar.

Son günlerde TKP/ML üyelerinin bazıları ele geçirildi ve diktatörlük, TKP/ML önderliğindeki kurtuluş ordusu TIKKO'nun 30 üyesini tutukladı.

Biz, faşizmin yarattığı cezaevlerinde zorluk içinde acı çeken TKP/ML'li yoldaşlardan söz ederken, aynı zamanda faşizmin devleti altındaki ezilen herkesten sözediyoruz ve onların kurtuluşu için mücadele ediyoruz.

Bugün Diyarbakır'da, Metris'te, Ankara-Mamak'taki mahkumların açlık grevi mücadelesi vardır. Savaşçıların yanması -bugüne dek 15 kişi ölmüştür- bize Nazım Hikmet'in şu sözlerini hatırlatıyor.

Sen yanmasan

Ben yanmasam

Biz yanmasak

Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?

İnanıyoruz ki, Türkiye'nin içinde bulunduğu karanlıkta da aydınlık varlığını sürdürebilmektedir ve halk açlığın, baskının, sömürünün, halkın birbiri arasındaki savaşları olmadığı bir ortamda özgürce yaşama kavuşacaklardır. Biz Yunan'lı komünistler, bizim gibi ülkelerde devrimci hareketin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Biliyoruz ki bu hareket, emperyalistlerin hazırlanmakta olduğu haksız savaş önleminin tek yoludur. Kuvvetle inanıyoruz ki, bu hareketin gelişmesiyle halklarımız arasındaki dayanışma ve dostlukta güçlenecektir ve bu yüzden bu yönde mücadele ediyoruz.

Yoldaşlar; emin olun ki, sizin fedakarlığınız, haklı mücadeleniz, devrim için mücadele edenlere yeni bir güç vermekte; açlık ve savaşların sömürü ve baskının olmadığı bir toplum uğruna mücadeleyi daha da anlamlı kılmaktadır.

-FAŞİZME ÖLÜM, HALKA ÖZGÜRLÜK!

-TUTUKLU SAVAŞÇILARA KURTULUŞ!

YKP/ML

nu hissettirdi. Dilekçe toplumsal muhalefetin gelişmesine etkiye bulunacak ve daha değişik seslerin çıkmasına yol açacaktır. Evren'in tehditkar konuşması ve sıkıyönetim soruşturmasıyla verilmek istenen gözdağı bu tür bir gelişmeyi engelleme amacıyla.

Dilekçenin gösterdiği diğer bir olgu ise, hakim sınıfların muhalefette olan kesimlerinin halkın öfke ve tepkisini peşlerinde sürüklemeye istek ve çabaların olmasıdır. SODEP muhalefet çizgisini doğrudan halkın demokrasi talebinin işbirliği içinde inşa etmiştir. Komünist ve devrimci hareketlerin yenilgi ve yükselen kitle potansiyelini devrim

kanalına aktarmada gösterecekleri muhtemel yetersizlik, hakim sınıfların işini daha kolaylaştıracaktır. Bu oyunu bozmak, sahte vaad ve sözlerin altındaki gerçeği bütün çıplaklığıyla yığınlara açmak, teşhirli kitlelerin yanında, onların karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümünde yol gösterici olarak teşhir etmek önemlidir.

Sonuç itibarıyla "Aydınlar Dilekçesi", bugünkü dönemde olumsuz yanlarına rağmen, oynadığı esas rol olundudur; sınıf mücadelesinin gelişmesine katkıda bulunacak bir öze sahiptir. Bu yan desteklenmeli, hakim sınıflara pürüm veren ve onların gerçek yüzünü gizleyen yan teşhir edilmelidir.

Okuyucu Mektupları :

Çemişgezek polis karakolu partimiz savascıları tarafından tarandı!

26 Nisan akşamı saat 23.00 sularında, Tunceli ili Çemişgezek kazası polis karakolu 18 Mayıs 1978'de faşizmin işkencehanelerinde alçakca katledilen Partimizin Kurucusu ve Önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın anısına düzenlenen bir eylemle tarandı ve bombalandı. Ancak yapımındaki bir hatadan dolayı olacak ki bomba patlamadı.

Gerillalarımız, eylem öncesinde yapılan plan gereği, karakol çevresinin önemli stratejik yerlerini kontrol altına aldıktan sonra, saldırıya geçtiler. Gerilla savaşının vurkaç taktikleri ve gece baskını hareketini başanlı bir şekilde düzenleyen gerillalarımız, karakolu yayılım ateşine tutup, bombayı savurduktan sonra, olay yerine "ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ" TKP/ML imzalı bir bildiri bırakarak düzenli bir vaziyete geri çekildiler.

Olaydan sonra, hemen harekete geçen hakim sınıflar, aynı gece saat 3.00 sularında, operasyona başladılar. Havadan helikopterlerinde iştirak ettiği operasyon, gündüz boyunca da devam etmesine rağmen, hakim sınıf uçakları ne yazık ki, elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

Olayın ertesi günü, Çemişgezek'te

1 gün sokağa çıkma yasağı kondu. Tüm resmi daireler, özel kuruluşlar ve işyerleri o gün kapatıldı. Çemişgezek'in çevre il ve kazalarla olan bağlantıları kesildi. Tunceli'nin faşist valisi ve sıkıyönetim komutanı hemen Çemişgezek'e gelerek bizzat operasyonu yönettiler.

Yöre halkına karşı azgınca bir saldırıya girişen faşist köpekler, iletici ve yurtsever insanlara adice işkence yaptılar. Bütün baskı ve operasyonlarına rağmen, eylemle ilgili hiçbir ip ucu bulamayan hakim sınıflar, iyice kudurganlaşıyorlardı. Eylemi TKP/ML-TIKKO'nun yaptığını burakılan bildirden öğrenmişlerdi, ama eylemi yapanların ne yana gittiklerini ve nerede olabileceklerini bir türlü tespit edemediler.

Burjuvazinin ezdik, çökerttik, yok

İstanbul'da arazi işgali

Mahallemizde eskiden, askeri arazi olarak tanıtılan bir bölüm arazi, halk tarafından belediye arazisi olduğu öğrenilince, yaklaşık sayıları 500 kadar vatandaş tarafından Nisan'ın 15'inde sabahleyin toplu olarak işgal edildi. Gelen halk, yalnız Küçükköy Gazi Mahallesinden değillerdi. 5000 evler ve civarından insanlardan meydana geliyordu. Evsiz, yurtsuz olan yoksul halkın işgali sürerken, hepimizin tahmin edeceği gibi, yerli ihtarcular sayesinde, faşist devletin polisi (2 ekip) öğleden sonra kuduzmuşçasına saldırdılar. 150-200 kadar kazma kürek ve 50'ye yakın halktan kişileri göz altına aldılar. 1 hafta boyunca Gazi Osman Paşa po-

lis karakolunda işkenceye çekilip dövüldüler. Sorgulama sırasında, "kimler sizi işgale teşvik etti" türünden sorular soruluyor ve bu militanları vermeden bırakılmayacakları tehdidi savruluyordu. Ve "sizleri felç ederiz" korkusu veriliyordu. Ama ne yazık ki, kimseyi bulamayınca, halktan insanları bırakmak zorunda kaldılar. Bu zavallıların anlayamadıkları şey devrimcilerin önderliği olmadan da, ekonomik zorlukların sonucu, halkın kazmasıyla, küreğiyle ve nihayet en son silahıyla bugün bir bölüm toprakları, yani bu faşist devleti yıkacağıdır. İşte Küçükköy Gazi mahallesi olayı tamamen bunun en güzel örneği, gelecek halk isyanının tohu-

ettik palavrasını bol bol attığı böylesi bir dönemde, ağır yaralar almasına rağmen, halka, devlime ve komünizme olan inancıyla mücadelesini sürdüren Partimizin gerçekleştirdiği bu eylem, hakim sınıfların palavralarını ortaya çıkartıp, onların uykularını kaçırırken, ezilen ve sömürülen yoksul halkımızı ise, büyük bir sevince boğmuştur.

—ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA
YOLDAŞ ÖLUMSUZDUR!

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML,
ORDUMUZ TIKKO!

16 Mayıs 1984
İKK Dersim Haber Bürosu

mudur. Ama biz devrimciler olarak, böylesi hareketleri Partimiz saflarında birleştirerek, zafere dönüşmesini sağlayacağız.

Faşist cuntanın ortalıkta attığı naraları, halkımız artık yavaş yavaş olsa ciddiye almıyor. Gerçi eylem başarıya ulaşmadı ama, burada kitleler cuntanın kimin hizmetinde olduğu, halkın can güvenliği derken, ne kadar yalancı ve sahtekarca davrandığını ibretle birkez daha gördüler.

— 1984 YILI MUCADELE YILI OLSUN!

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA!

İstanbul'dan İKK Okuyucuları...

fasist idarenin baskıları bizi yıldırılmaz

Faşist diktatörlüğün ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI üzerinde uygulamaya çalıştığı tek tip elbise giyme politikası vb. yaptırımlar ve işkenceler devam etmektedir. Bunun yanında, yükselen karşı koyma ve direniş, ülke sınırlarını aşmış, Avrupa, uzak-doğu ülkelerine dalga dalga yayılmaktadır. Yaklaşık 8-9 aydır gözişe çıkmayan, uygulanan işkence ve yaptırımlar protesto ve teşhir eden ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ, zaten kötü olan yaşam koşulları, idare tarafından daha da kötüleştirilmektedir. Bunun yanında da ziyarette gidenlerde çaresizlik içinde, biriken kin ve öfke dışardaki mücadelenin zayıf olmasıyla birleşince, ziyaretçiler bu bunalımdan çıkış yolunda toplumsal olmaktan çok, kişisel çözümleme yoluna gitmekte, bu da sonuç vermeyince —ki vermeyeceği kesindir— şaşırıp kalınmakta ve ne yapacağını bilmemektedir. Bu aşamadan sonra görev, biriken bu öfke ve kinimizi sağlam örgütlülüğe daha emin ve sağlam bir temele oturtmaya ve eyleme dönüştürmeye ve bilinçli hareket etmeye zorluyor. Yoksa, çocuklarımızı, bacı, kardeşlerimize ve tüm ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINA yardımcı olalım derken, onları ve kendimizi daha kötü şartlara iteriz. Eğer herkes, çevresinde, işyerinde, mahalle ve semtinde bunun propagandasını yapar, yaygınlaştırır ve kamuoyunu yaratır ve haberdar ederse, bizde mücadelemizde o ölçüde başarılı olabiliriz. En önemlisi de kendi aramızdaki birlik ve düzeni sağladığımız ölçüde —ki bu uygulamalar bugün birimize ise, yarın hepimizdir— olumlu adımlar atabiliriz.

Ve işte bir örnek: Metris askeri cezaevine gittiğim 1984 Çarşamba günü, saat 14 te şöyle bir olaya tanık oldum: Bir hafta evvel oğlunu ziyaret için gelen bir ana, görüş listesinde oğlunun ismini bulamamış ve kendisine "oğlunu tedavi için, Haydarpaşa askeri hastanesine gönderdik" demiş. Ertesi günü hastaneye giden ana, oğlunu sormuş. Hastanenin listesinde böyle bir isim olmadığını söylüyorlar. Bu yapılan eziyet ve işkencenin ta kendisidir. Yıldırılmak istiyorlardı ziyaretçileri. Devam edelim. Ana Metris'ten buraya gönderdiklerini, burda olduğunu, oğlu-

nu görmek istediğini bildirmiş. Görevli asker ise; "böyle biri yok, buraya getirilmedi, gidin geldiğiniz yere, orada araştırın" demiş. Bunun üzerine perişan dönen ana, bir hafta sonra benimde bulunduğum tarihinde tekrar Metris askeri cezaevine geldi. Ve kendisine hastanede söylenenleri oradaki görevliye söyledi. Bunun üzerine asker "oraya gönderilmiş, sana yalan mı söyleyeceğiz" (oysa yalının daniskası söyleniyordu) diyerek, listeyi anaya uzattı, ana listeden ne anlayacaktı, okuma yazması bile yoktu. Daha sonra ana "buranın sorumlusuyla görüşmek istiyorum" dedi. Yakasını kurtaramayan asker, kumandanına telefon edip anayı asker nezaretinde gönderdi. Kumandan anaya "askerler ne diyorlarsa doğrudur" demiş ve anayı başından savmıştı. Çaresizlik içinde kıvranan ana, tekrar askerlere "koşuşuna bir daha bakın, yanlışlık olmasın evladım" dedi. Buradan da sonuç alamadı. Bu aşamadan sonra iş, eyleme sert ve ciddi davranmayı gerektiriyordu. Çünkü ısınan suyun kaynayıp taşması, birikimin patlaması, toplumun ayağa kalkması gibi, doğal olarak bu süreç anada somutlaşacaktı. Ve ana ciddi bir şekilde "OĞLUMU GÖRMEYEN HİÇ BİR YERE GİTMEYECEĞİM" diye diretti. Bunun üzerine askerler "bir tarafa otur biz şimdi haber getiririz" diyerek, her zamanki gibi yumuşamaya başladılar. Oradaki bankın üstüne oturan ana, aradan beş dakika geçmeden oturduğu yerden cansız bir şekilde yere düştü. Bu aşamaya kadar olayı sessiz izleyenler, hemen başına toplandılar. Çünkü yarın aynı durum onların başında gelecekti. Herkes sessiz bir şekilde gözlerini cezaevine dikmiş, birşeyler fısıldayıp beklerken, bu arada ananın göğsü ve kolları ovalanıp kolonya döküldü, kadıncığımız sinir krizleri geçiriyordu. Aslında bu aşamaya kadar sessiz kalmamalıydık, fakat aramızdaki bölük pörçüklük bunu gerektiriyordu, biz ziyaretçiler bundan ders almalıyız. Bir daha bu hataya düşmemeliyiz. Toplu hareket etmeliyiz. Dünyanın bir ziyaretçi imiş gibi seyreden bir bayan "onların durumu sizinkinden iyidir, doktoru var, yatacak yerleri var, siz neden

kendinize eziyet ediyorsunuz" dedi. Bunları söyleyen bir kadın polisti. Bu da bize gösteriyor ki, bizim aramızdaki ilişkiyi koparmak ve mücadelemizi toplumsal ve siyasi yönden koparmaya ayırmaya ve dikkatlerimizi başka sorunlara çekmeye çalışmak için, aramıza ajan, polis, MIT gibi elemanlar sokmaktadır. Bunuda yapsalar bile, gelişen mücadelemizi durduramayacaklardır. Ve tüm ziyaretçilere şunu söylüyorum.... Eğer evlatlarınıza yardımcı olmak istiyorsak, birlikte hareket edelim, en azından şunu biliyoruz, "bir elin neşi var, iki elin sesi var" demiş atalarımız, çok doğru söylenmiş. Bizde buna göre hareket etmeliyiz. Ve biz bu yolla ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI yalnız bırakmayabiliriz, bırakmayacağızda. Onlar öz be öz bizim canımız, ciğerimiz daha da ötesi, bizim için, halk için ordadırlar. Devam edelim. İçeriden bir doktor çağırdılar, halle kriz geçiren anaya "birşey yok, dinlensin, kendine gelir" diyerek çekip gitti. Daha sonra, yavaş yavaş kendine gelen anayı iki bankın üstüne yatırdılar. Bayan polisinde orada olduğu zaman, bir bacağın şu konuşmasına tanık oldum yüksek sesle: "Anam onlar bizi koşuşturup, bize eziyet etmeseler rahat edemezler" diyerek, onları bu konuşmasıyla teşhir etti. Kendine gelen anaya "oğlun burada, haftaya gel görürsün" diyerek, başından savdılar. Diğer önemli bir nokta ise, her hafta cezaevi önünde biriktüğümüz için, bu onları rahatsız ediyordu. Ve bizim gelmemizi ve ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI yalnızlaştırmak için (dolayısıyla bu beraberinde baskının daha da katmerleşmesi demekti) "onların durumu sizinkinden iyi, doktoru var" vb. sözlerle gelmemizi engellemek istemekteler. Aksine, biz her zaman toplu şekilde gidip, onların bu politikalarını teşhir edip, boşa çıkarmalıyız. Ve bunun altında yatan gerçeği tüm ziyaretçilere söylemeliyiz.

Ve elimize bir bildiri tutuşturdular: Bildirilerinde "mahkumların pagalar gibi yaşadıklarını, kendi keyifleri öyle istediği için görüşe çıkmadıklarını..." vb. yazmaktadırlar. Bu sözlerle ancak babaları ve kendileri inansınlar. Bu sözler utanmazca yalandan başka birşey değildir. Bildiride: "Cezaevinde ziyaret yasağı yoktur. Herkesin ziyaretçileriyle görüşmesi mümkündür." "Mektup telgraf kısıtlamaları yoktur." "Mahkemeye götürmemesi gibi birşey düşünmeye olamaz." "Mahkemenin atılma nedeni tek tip elbisenin yırtılması, giyilmemesi, gibi "gayri ahlaki" (onlara göre böyle imiş miş) bir tavır nedeniyledir.

*Sağlık konusunda endişeye neden yoktur. Tutukluların TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) güvencesi altında olduğu unutulmamalıdır."

Cezaevinde ziyaret yasağı yok denilmektedir. O halde, niye görüşmüyoruz. Kendilerimi çıkmıyor, hayır şunu çok iyi biliyoruz ki, ziyarete çıktıklarında, baştan aşağı soyundurulup, dayak atılmaktadır. Bunu açıkça söylemiyorlar. Mektup, telgraf kısıtlanması yoktur denilmektedir. Neden acaba içerden gelen mektuplar alınmıyor, hoşuna gitmeyenler yırtıyor, dolayısı ile ziyaretçilere ulaştırılmıyor. Bırakalım bunu, daha da önemlisi ve işin ilginç yanı, içerde kağıt kalem olmadan, mektup yazılır mı? Faşist idare aptallığını bir kere daha ispatlıyor. Bunlara kanmayalım, uyanık olalım.

Utandırmadan da, mahkemeye götürme gibi birşeyin olmadığını söylüyorlar. Eğer götürürken, kilotunu bile çıkarır bakarsanız, bu iğrenç uygulama devrimci kadın tutuklulara bile yapılmaktadır. Ve sonra da mahkemeden gelirken aynı uygulama yapılırsa, bırakalım devrimciliği, insan olan herkes bu uygulamaya karşı çıkar. "Tek tip elbise" giymiyorlarmış. Elbetteki giymezler, onlar asker değil, gururumuzla oynamak, robotlaştırmak bizim kanunumuzda yazmaz, insan olan herkesin bu uygulamaya karşı çıkması gerekir.

Sağlık konusuna gelince. Sanki faşist TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) halka kendini o kadar sevdirmişti ki, kalkıp halktan "tutukluların askerlerin güvencesi altında olduğundan" bahsetmektedirler. Bizler, tutuklu aileleri 3-4 seneden beri cezaevine gelip gitmekteyiz, sizin o "iyi" laflarınıza karınız toktur. Sizleri çok iyi tanıyoruz. Burda bize nutuk atarken, içerde de baskı işkence uygularsınız...

Ve sıraladığı her maddede baskı işkence, terör kokmaktadır. Biz ziyaretçiler bunun farkında olmalıyız, bunların bu sözlerine kanmayalım, cezaevine toplu gidip, toplu gelelim. Cezaevi önlerinde birikelim, toplu tepki göstereyim, faşist idareyi rahatsız edelim.

Bütün bu yaptıkları yetmiyormuş gibi, faşist idare hiç utanmadan bizden şunları istemektedir:

"*Mektuplarınızın kısa yazınız ve taahhütlü gönderiniz.

*Telgraflarınıza cevaplı çekiniz.

*Koli ve posta ile ilaç göndermeyiniz.

* Mektuplarınızın sayfalarını size ait olmayan şifre ile doldurmayınız.

*Çocuklarınıza mektuplarınızda faşist idareyle iyi geçinmesi için nasihat ve tavsiyelerde bulunun, topluma kazanılması için devlete yardımcı olun.

*Sorunlarınızı mektupla idareye bildirin, mutlaka ilgilenilecek ve kanun-falima-emir çerçevesi içerisinde gereği yapılacaktır."

Bunlar boşuna yapılmıyor veya dağıtılmıyor, belli bir sınıfa uygulamaya ve amaca hizmet etmektedir. Bunun altında yatan gerçek şudur.

A)- Bizim birlik ve düzenimizi bozmak ve baskı altına almak;

B)- ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI hiç bir tepki ile karşılaşmadan yaptırımları uygulamak, uygulamada pürüz çıkarsa ortadan kaldırmaktır.

Bu sıkıntılı ve acı günler uzun sürmeyecek ...

Ben İstanbul'da İşyerinde çalışan bir işçiyim. Çalıştığım işyerinde bizler üzerine oynanan oyunlar, nasıl sömürüldüğümüz ve nasıl baskı altında tutulduğumuz konusunda İKK okuyucusu diğer işçi arkadaşlara bilgi vermek, varsa -ki mutlaka vardır- ortak sorunlarımıza ortak çareler bulmak konusunda düşünmek, düşündürmek istiyorum.

Fabrikamızda yıllardan beri uygulanan ve artık alışılmış bir politika vardır. Önce bundan söz etmek istiyorum. Fabrikamızın sahipleri, tamamen aynı nitelikte ve birbirleri ile bağlantılı birçok şirketin de sahipleridirler. Bundan yıllar önce kurulmuş bir şirket işi bir süre götürdüktan sonra, mallarını aynı patronların bir diğer şirketine satmış, daha sonra da iflas ettirilmiştir. Böylece bir taraftan her iki şirketi aynı anda tanımayan alacaklılara ödenmemiş oluyor, diğer taraftan kıdem tazminatları fazlaca artmadan işçiler kolaylıkla işten çıkartılmış oluyordu. Bunun patronlar için en önemli yararı! da bilinçlenmiş, sendikalaşmış işçilerin bu tasfiye sırasında kesinlikle işlerine son verilirken patrona kesinlikle bağlı işçilerin sürekli yeniden işe alınmasıydı. Böylece işçi ücretleri düşük tutulabiliyordu. Eski (patrona bağlı) işçilerin yetersizliği nedeniyle yeni alınan işçilerden bilinçli, mücadeleci kişiler çıkıp, haklarını isteyinceye -ve bir derecede elde edinceye- kadar zaman kazanılıyordu. Bu aşamadan sonra, aynı oyun yeni baştan oynanıyordu.

12 Eylül'de işbağına gelen faşist cuntanın ne kadar işçiden, halktan yana (!) olduğunu göstermek için koyduğu işçi çıkarma yasağına rağmen, bu oyun yine oynanıyordu. Ünlü 24 Ocak Kararlarıyla başlatılan ve ABD emperyalizmine göbekten bağlı 12 Eylül

Bildiride yazılanların yalan olduğunu, biz ve tüm ziyaretçiler bilmekteyiz. Bize yaptırmak istenen şeyi ise kesinlikle yapmamalıyız.

-YAŞASIN ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ ŞANLI DİRENİŞİ !

-KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

-ZAFER ER YA DA GEÇ BİZİM OLACAKTIR !

Tutuklu ziyaretçisi
Bir İKK Okuyucusu....

faşist cunta iktidarı tarafından desteklenen ekonomik politika sonucu, henüz tekelleşmemiş, yerli sanayinin bir temsilcisi durumunda olan çalıştığım firmada daha bu dönemde neredeyse gerçek iflas durumuna sürükleniyordu. Çünkü son dönemde bilinçli işçilerin mücadelesi sonucunda önemli haklar elde edilebiliyordu. Birkaç kez tekrarlanan senaryolar, yine ancak bu kez biraz da değiştirilerek sürdürülüyordu. Bu kez işçilere hak ettikleri kıdem tazminatları yerine karşılıksız çekler, ya da şirketin ürettiği veya pazarladığı mallar verilerek, doğal olarak ne çeklerin karşılığı işçiler tarafından tahsil edilebiliyordu, ne de verilen mallar satılabiliyordu. Eskiden beri patronun gözdesi durumundaki işçilerin kıdem tazminatları yeni bir şirket tarafından istlenerek fabrika tekrar üretime başlatılıyordu. Bu arada eskiden kazanılan hakların üzerine sünger çekilirken, aynen faşist cuntanın Ulusu hükümetinin ve 6 Kasım'da iktidara gelen Özal hükümetinin halktan yıllardır istediği gibi, işçilerden özveri isteniyordu. İşçilerin çoğu oyunları anladıkları halde, alacaklı buhunduıkları için özveride bulunmak zorunda kalıyordu.

Kalitesiz yemek, düşük ücret ve her türlü hakkın askıya alındığı bir dönem daha böylece yeniden başlatılıyordu.

Bugünler, bu sıkıntılı ve acı günler uzun sürmeyecek. Burjuvazi, uyguladığı baskıyla birlikte, kendi mezar kazısını da kendisi yaratıyor, gün geçtikçe güçlendiriyor. Partimiz TKP/ML önderliğindeki bilinçli Türkiye proletaryası, örgütlü gücü ile her zorluğun üstesinden gelecek, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, zandan, zulümden, kapitalist sömürden kurtulmasını bilecektir!

İstanbul'dan bir İKK okuyucusu...

cuntanın Ermeni milliyeti ve emekçileri üzerindeki milli baskı ve özel uygulamaları

Emekçiler, Kardeşler;

Hakim sınıflar, kendi sömürü ve talan düzenini ayakta tutabilmek için, yıllardan beri çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halkı üzerindeki baskı ve zulümü en gaddar biçimde devam ettirmektedir. Onlar, kendileri için cennet olan bu düzenlerini ayakta tutmak, kârlarına kâr katmak, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini bastırmak, kendi ömürlerini daha da uzatmak için, son çare olarak 12 Eylül 1980'de ABD uşağı faşist cuntayı iş başına getirdiler. Faşist cuntanın başa gelmesi ile, halkımız üzerindeki sömürü ve zulüm giderek katmerleşti, dayanılmaz hale geldi. Cuntanın baskı ve zulümü, genelde tüm Türkiye'li emekçileri hedeflerken, özelde Türk olmayan milliyetleri hedeflemektedir. Cuntanın yönetime el koyması ile birlikte, azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı, giderek katmerleşti. Sadece Türk olmadıkları için, yüzbinlerce insan hakarete uğradı; bu azınlık milliyete mensup yüzbinlerce emekçi, işkenceye uğradı, onbinlerce yurtsever, ilerici, devrimci, demokrat ve komünist tutuklandı. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi veren onlarca devrimci ve komünist kurşunlandı, işkencelerde katledildi, darağaca çekildi. Biz bu kısa yazımızda, genelde faşist cuntanın azınlık milliyetler üzerindeki baskı ve zulümünü ele almayacağız. Sadece faşist cuntanın Ermeni milliyeti ve emekçileri üzerindeki özel uygulamalarını, baskı ve zulümünü ele alıp, aşağıda anlatmaya çalışacağız.

Bilindiği gibi hakim sınıflar 70'li yılların sonlarında, Türkiye'de hızlı bir şekilde yükselen sınıf mücadelesini bastırmak için, kendilerinin planlayıp ve tezgahladıkları Kahramanmaraş katliamını gerçekleştirdiler. Kahramanmaraş katliamını bahane ederek, hemen 13 ilde sıkıyönetim ilan ettiler. Sıkıyönetimin ilan edildiği illerin kapsamını genişletilerek 13 ilde 19'a çıkması ile birlikte, Bölgemizde de sıkıyönetim ilan edildi. Bununla birlikte, ilk olarak Elazığ 1800 evlerdeki işkence merkezinde, akıl almaz işkencelere tabi tutulanlar, Mazgirt'in Alanyazı (Hozinköy) köyünde yaşayan Ermeni kökenli bu emekçiler olmuştur. Tabii ki

hakim sınıflar bu baskılara gerekçe olarak yapılan bir ihbarı bahane etmekteydiler. Yine 1981'de bir çözülmeyi bahane eden cuntacılar, bu köyü basarak, bu emekçilerin evlerini aramış, ev eşyaları çarçur edilmiş, küfür ve tehditler yağdırılmış, genç-ihthiyar demeden tutuklanmış, işkencehanelerde günlerce işkenceye tabi tutulmuş ve alçakca işkence yöntemlerine maruz kalmışlardır. Daha sonra, yine faşist Türk ordusunun 1981'de Dersim'i işgal etmesi ile birlikte, yine en çok baskı, zulüm ve hakarete maruz kalan bu emekçiler olmuştur. 55-60 yaşındaki kişilerden tutunda, 10 yaşındaki çocuklar bile gözaltına alınmışlardır. Nazımiye ve Germişli işkence merkezlerinde günlerce işkencelere tabi tutulmuşlar ve yapılan işkenceler sonucu bazıları sakatlanmışlardır. Ve bugüne kadar sakatlıkları halen devam etmektedir. Daha şu anda somut olarak tarihlerini hatırlayamadığımız bir çok defa bu emekçilerin köyleri basılmış, evleri aranmış, küfürler yağdırılmış ve toplu olarak katledilecekleri yönünde tehdit edilmişler. Hatta evlerinin altında "barınak var, teröristler barınıyor" diye, evlerin tabanları kazılmış. Sözüm ona teröristleri yakalamak için, köyün ve evlerin çevrelerini geceleri birçok defa pusular kurulmuş ve sabırlara kadar beklenmiştir. Son olarak savaşçılarımız tarafından cezalandırılan faşist Türk devletinin sadık uşağı, satılmış ihbarcı Cemal ERTÜRK'ün ölümünü bahane eden cuntacılar, Kürt ulusuna mensup bir çok emekçiyi olduğu gibi, bu emekçilerinde köylerini basmış, en iğrenç hakaretler yapılmış, genç-ihthiyar demeden tekrar işkenceye alınmış ve istediklerini elde edemediklerinden, bir kısmını serbest bırakmışlardır. Bazılarında, hala Elazığ askeri tutukevinde yatmaktadır. Bu emekçiler, gerek cuntacılar tarafından, gerekse yöredeki ihbarcı ve ajan şebekesi tarafından sürekli takibata uğramaktadırlar. Tabii ki bu emekçiler üzerindeki baskıların, bu derece katmerleşmesinde yöredeki ajan ve muhbir şebekesi-

nin payı küçümsenmeyecek derecededir. Hatta hakim sınıfların beslemeli köpekleri, Kürt köylerine yaptıkları operasyonlarda, Ermeni olabileceği yönünde kuşku duydukları Kürt emekçilerini, köy meydanlarında, köylülerin huzurunda soyundurarak sünnet olup olmadıkları yönünde cinsel organlarını kontrol etmişlerdir. Bunun örnekleri 1981'de yapılan Tugay operasyonunda Gümüşgün (Geba) 1984'de ise, Deniz Kazığın yılanlı mezarındaki emekçi Kürt köylüleri şahittir. Faşist cuntacılar, buradaki Ermeni emekçiler üzerindeki baskıların o derece ileri götürmüşler ki, geçmişte ve bugün Ermeni kökenli kadınlarla evli olan Kürt emekçileri, Ermenilerle işbirliği yapıyor ya da yapmışın gerekçesi ile, gerek 1981'deki Tugay operasyonunda, gerekse, daha sonraları birçok defa sorguya çekilmiş, gözaltına alınmış ve 1981'deki Tugay operasyonunda bazılarına sadece bundan dolayı işkence yapılmıştır. Bunun en bariz örneği, Mazgirt'in Oymadalı (Koşmezra) köyünde Ermeni kökenli bir kadınla yıldan beri evli olan bir Kürt emekçisinin evi aranmış, özel olarak merkez karakolunda sorguya çekilmiş, ve bunun da evinin altında barınak var gerekçesi ile evinin tabanı kazılmış ve suçlu olarak ilan edilmiştir. Ve yine şu anda ilisimlerini yazmasını gereksiz gördüğümüz daha başka köylerde, başka emekçilere bu türde baskı yapılmıştır. Bu emekçilerin bunca baskılara maruz kalmalarının nedeni, ezilen bir milliyet olmanın yanısıra, genelde tüm devrimcilere, özelde Partimlize destek vermeleridir. Devrimci, demokrat ve yurtsever olmalarıdır. Cuntacılar, gerek kendilerinin yaptıkları propagandalarla, gerekse Kürtler içinde satın aldıkları ajan, muhbir ve gerilliklerden oluşturduğu şebeke vasıtası ile, Kürtler arasında özel Ermeni düşmanlığını köniklemektedir. Böylelikle Kürt milletinden ve Ermeni milliyetinden emekçiler arasında nifaz, düşmanlık tohumu ekmektedirler. Ve bu yolla başarı elde etmeye çalışmaktadırlar. Yine faşist cuntacılar, Kürt

emekçilerine yaptıkları fiili baskıyı, meşru göstermek için, ideolojik alanda da devrime saldırmak, devrimci mücadelesinin gelişmesini gettirdi Ermenilere bağlayarak, şöyle diyorlar: "sizi, sizin çocuklarınızı Ermeniler kandırmış, ortalık karıştıranlar Ermenilerdir. Bunlar Rus uşağıdır, bizi Rusya'ya satmak istiyorlar" şeklinde propaganda yaparak, bu yolla emekçi halkımızın genelde tüm devrimcilere özelde Partimize verdiği desteği zayıflatmaya çalışmaktadırlar.

Emekçi Halkımız; zulumunuzun bilindiği gibi, Türk hakim sınıfları 1915'te 1,5 milyon Ermeni'yi, kadın, kız, büyük, küçük, genç, ihtiyar demeden katlettiler. Evleri yakıldı, yıkıldı. Geri kalanlar topraklarından kovuldu ve Ermeni milliyeti çeşitli ülkelere dağılmak zorunda kaldı. Kısacası, Ermeniler bir türki benliklerinden alemedikleri tarihi bir haksızlığa uğradılar. Her ne kadar Türk hakim sınıfları bu soy kıyımını gizlemeye çalıştırsa da, bunu beceremediler. Bu katliam dünya ve Türkiye kamuoyunda gizlemeyeceklerini anlayınca da, bu defa kendilerini haklı göstermek için, hiç bir haklı yanı olmayan bu alçakca katliamı meşru ve haklı göstererek savundular.

Kardeşler; Onlar sadece Ermenilere karşı gerçekleştirdikleri bu katliamı savunmakla, haklı göstermekle yetinmiyor. Geçmişte Kürt ulusuna karşı Dersim'de, Koçin'de, Ağrı'da, Zilan'da, Pahu'da Kürt milli hareketlerini bastırarak, katlettikleri yüzbinlerce Kürdün katledilmesinide haklı ve meşru görmektedirler.

Kardeşler; Siz emekçilerin bilgisi dahilinde olduğu gibi, Ermeni sorunu özellikle 1970'li yıllardan sonra, yeniden gündeme geldi. Ve geçmişte Ermenilere yapılan tarihi haksızlığı, kendi programlarına temel alan ve bu tarihi haksızlığı ortadan kaldırmak, Ermenilerin önceden yaşadıkları toprakları geri almak amacıyla, 1970'li yıllarda, hemen hemen tümü yurt dışında olmak üzere, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi temelde bir dizi Ermeni örgütü kuruldu. 'Bu örgütlerin hemen hemen tümü yurtdışıdadır. Bu örgütlerin amaçları yanlış olduğu gibi, bir çoğunun arkasında da emperyalistler bulunmaktadır. Bu örgütlerin yaptıkları karşı-devrimci eylemleri fırsat bilen hakim sınıflar, yaptıkları propagandalarda, Ermeni milliyetine karşı özel olarak düşmanlığı körüklemektedir. Ayrıca bu tür eylemleri fırsat bilerek, Türkiye'deki Ermeniler üzerindeki milli baskı uygulamalarını daha da katmerletiyorlar. Mesela, 1983'de, İstanbul Kapalı çarşıdaki olay bahane edilerek, İ-

stanbul'daki Ermenilerin kiliselerine ve mahallelerine saldırılar düzenlenmiştir. Yine İstanbul'daki Ermeni patriğinin cuntaya övgüler dizerek, bol bol demec vermesi, ve yine korkusundan Türk Kara Kuvvetlerine (TKK) vb. kuruluşlara milyonlarca lira bağışta bulunması boşuna değildir. Çünkü, Mısır'daki sağır sultanda biliyor ki, bugün Türkiye'de, Türk olmayan milliyetler üzerinde yoğun bir milli zulüm vardır. Ermeni patriğinin kalkıp Türkiye'de Ermeniler üzerinde baskının olmadığını söylemesi, eğer cuntanın baskıları sonucu değilse nedir? Bunu aklı başında her emekçi düşünmelidir. Cuntacılar bir yandan Ermeniler üzerinde yoğun bir milli zulüm uygularken, bir yandan da özellikle Ermeni sorununda kendisini dünya ve Türkiye kamuoyu karşısında demokratik göstermek amacıyla, kendilerine bir köpek sadakati ile bağlı olan bilim adamları aracılığıyla, Ermeni sorununa çözüm ona çözüm getirmek ve kendilerinin geçmişte yaptıkları katliamı haklı göstermek için çözüm ona "bilimsel" toplantılar yapmaktadırlar. Bugün cuntanın başı Kenan Evren'in "Türkiye'de milliyet, din, ırk ayrımı yapılmadığı" ve "tüm Türkiye halkının kardeş" olduğundan bahsedip, sahtekarca beyanlarda bulunması, bizlerin gözlerinin içine bakıla bakıla söylenen yalandan başka bir şey olmadığı açıkça ortadadır.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ;

Faşist Türk hakim sınıflarının ve onun bugünkü çanak yalayıcısı faşist generaller çetesinin her türki yalanlarla biz emekçilerin bağımsızlık ve demokrasi yolundaki mücadelemizi bastırarak, sizlerin çıkarlarını savunan devrimcilere ve komünistlere verdikleri desteği zayıflatmak, ya da yok etmek için bu tür sahtekarlıkları yapmaktadırlar. Bunları hoşça çıkarın. Genelde tüm devrimcilerden, özelde de sizleri gerçek kurtuluşa götürececek komünistlerden desteğinizi çekmeyiniz, yardımlarınızı esirgemeyiniz. Bilmelisiniz ki, vereceğiniz her destek, sizleri biraz daha kurtuluşa yaklaştırmaktadır. Bilmelisiniz ki, sınıfları ve sınıf mücadelesini biz yaratmadık. Sınıfları ve sınıf mücadelesini yaratan sömürücü zalmilerin kendileridir. Biz komünistlere, devrimcilere düşen görev, sınıfları varlığını kabul edip, sınıf mücadelesine yön vererek sınıfları ortadan kaldırarak sömürü ve zulümün olmadığını herkesin insanca yaşadığı, sınıfların yok edildiği, herkesin kendi gücü-güce çalıştığı ve ihtiyacına göre aldığı yüce komünizme varmaktır. Bu açıdan, Türkiye prole-

taryasının öncü müfrezesi TKP/ML saflarında örgütlenin. TKP/ML hakim sınıfları göstermeye çalıştığı gibi, dar bir çevrenin, ne de milliyetçi temelde örgütlenen her hangi bir milliyetin partisidir. O sadece ve sadece, çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının partisidir. Bu açıdan TKP/ML, mücadelesinde proletaryanın sınıf çıkarlarını temel alır. Bundan dolayıdır ki, siz emekçileri gerçek anlamda kurtuluşa götürececek olan kendisi, gerçek partinize sahip çıkın, maddi ve manevi olarak destekleyin. Onun için faşist Türk hakim sınıfları ve faşist cuntanın hertürlü böhçü, ırkçı, karşı-devrimci ve faşist propaganda ve oyunlarını boşça çıkarın. Bilmelisiniz ki, atacacağınız her yanlış adım, sizlerin bu sömürü ve zulüm düzeni tarafından ezilmenizi, daha da kolaylaştıracak, sömürü ve zulüm düzeninin ömrü biraz daha uzayacaktır. Tüm bunlardan dolayıdır ki, Partiniz TKP/ML'yi göz beğeniz gibi koruyun.

ERMENİ MİLLİYETİNDEN EMEKÇİLER,

Sizlere sesleniyoruz, bizlerin sesine kulak verin. Genelde tüm Türkiye proletaryası ve halkının gerçek kurtuluşu olduğu gibi, özelde, siz Ermeni proletaryası ve emekçilerinin gerçek kurtuluşu da hiç bir milliyet, ırk, din, mezhep ayrımı yapmayan ve mücadelesinde proletaryanın sınıf çıkarlarını temel alan, siz tüm emekçilerin kurtuluşu için can bedel bir mücadele yürüten TKP/ML saflarında birleşin, örgütlenin. Bu mücadelede, TKP/ML'e omuz verin. Omuz verin ki, TKP/ML önderliğinde gerçekleşecek olan Demokratik Halk Devrimi ile gerçek kurtuluşa varasınız. Bu sömürü ve zulümden kurtulmanın tek yolu, TKP/ML saflarında örgütlenerek, bu düzeni yıkmaktan geçer. Bunun dışında, geçmişte yapılan tarihi haksızlıkları, kendi programlarının temeline koyan ve bu temelde örgütlenen burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi örgütler, siz emekçileri gerçek kurtuluşa götüremez. Marksist-Leninstler hiç bir zaman ve hiç bir dönemde yapılan tarihi haksızlıkları, kendi programlarının temeline esasta koymazlar, tarihi haksızlıkları düzeltmek için çalışmazlar. Ancak, ML geçmişte yapılan tarihi haksızlıkları protesto ederler, teşhir ederler, onları yok etmenin, ortadan kaldırmanın tek yolu komünist partilerinin önderliğinde yapılan proleter devrimleri ile mümkündür. Bundan dolayı, sizde Türkiye proletaryasının partisi TKP/ML saflarında örgütlenin, birleşin...

Tunceli'den bir İKK okuyucusu...

Buna yaşamak mı denir?

Ülkemizde her konuda olduğu gibi, göçmenler (diğer ülkelerden gelen Afganistan vb. göçmenleri kastedmiyoruz, yerli diyebileceğimiz insanların durumundan bahsediyoruz) sorunuda belli başına bir sorun olup, çözüm bekleyen sorunlar arasındadır. Bu her ne kadar devrim ile çözülecek bir sorun ise de, sayıları milyonları bulan bu insanlar mevsimlik yaşamakta, bugün burda ise, yarın başka yerededirler. İvedilik kazanmamasına rağmen, bu insanlarla kaynaşılmalı, sorunları dinlenmeli ve çözüm yolları gösterilmelidir. Bu mevsimlerde (ramazandan ramazana) ülkenin her tarafına çadırlarını açan bu insanlar, yaşamlarını sürdürmek için nasıl çalıştıklarını, ne yaptıklarını, 35 yaşlarındaki birisi ile yaptığımız röportajda çadırlarına yaklaştığımız göçmenlerden biri şöyle anlatıyordu:

Göçmen: Merhaba...

İKK: Merhaba.

Göçmen: Sigaranız var mı?

İKK: Tabii buyrun...

Göçmen: Çok sağolun.

İKK: Bu çadırlar sizin değil mi?

Göçmen: Evet.

İKK: Hayvanlarda mı size ait. (5-6 inek, birkaç keçi ve koyun)

Göçmen: Yok yok onlar bizim olsa ne işimiz var burda.

İKK: O zaman göçebe hayatı yaşıyorsunuz değil mi?

Göçmen: Evet, göçebe sayılırız.

İKK: Peki diğer ülkelerden (Afganistan, Pakistan vb.) göçmenleri getirip yerleştirdiler, ev bark iş verdiler, size niye vermiyorlar. Bunu hiç düşündünüz mü?

Göçmen: Onları Evren dışardan getirdi, hem onların paraları var, onun için onlara özel davranıyorlar. Bizim paramızda yok ki yedirelim de ev sahibi olalım.

İKK: Nasıl geçiniyorsunuz?

Göçmen: Biz ramazan aylarında, Adana'dan geliyoruz, milleti uyandırmak için daha doğrusu, davulumuz çaktı mı para var, çalmadı mı yok, o gün acız. Görüyorsunuz bugün gitmedim sigara parası bile yok, sizden aldım sağolun.

İKK: Buraya nasıl yerleşiyorsunuz, devlet birşey demiyormu, izin filan alıyormusunuz?

Göçmen: Gelip muhtara damşıyoruz, (muhtardan aldığı ikametgahı gösteriyor) muhtar birşey demiyor. Burda çadırımızı kuruyoruz. Belediye görse zorluk çıkarır. Ramazan bittikten son-

ra tekrar Adana'ya gidiyoruz. Orda bir ev veya yerimiz yoktur, bazılarının var. Kışın gene kirada oturuyoruz.

İKK: Oradaki geçimliniz nasıl oluyor?

Göçmen: Orada ise düğünlere filan gidiyoruz, bu konuda ustalanmış var. Sünnet falan yapıyoruz, geçimimizi öyle temin ediyoruz. Ayrıca gelip giderken, para çok gidiyor, ayrıca zorlukta çekiyoruz. Fakat gelmek zorundayız, ekmeğ parası orda iş yok aç kalırız.

İKK: Burdaki insanlar sizi nasıl görüyor?

Göçmen: İnsanlar iyide, bizi horlayanlar var, şalvarlı gördüler mi, tiksiniyorlar. Ama işte görüyorsunuz (at arabasıyla kağıt filan toplayan kadını gösteriyor) bunlara iyi derler bize kötü.

İKK: Oy kullama hakkınız var mı?

Göçmen: Seçim hakkımız var, fakat seçim zamanı gelmek yasaktır, valahi ceza durumu olmasa, ne giderim, ne de oyumu atarım.

İKK: Seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Göçmen: Gardaş, yaş 35, bize iş başına gelirem, sizi hemen işe alacağım, ev yapacağım dedi. İşte bizim durumumuz ortada. Ben parti tutmam, kesinlikle tutmam.

İKK: Peki oyunuzu kime verdiniz?

Göçmen: Oyumu T. Özal'a verdim, fakat pişmanım. Bize geldiği zaman, ayağımın önünde kurban kestik, fakat anamızı..... zam üstüne zam yaptı.

İKK: İşe girip çalışmıyor musunuz?

Göçmen: Vallahi ne bileyim, bir işe girdim sigortası yoktu, dedim beni sigortalı yapın, beni siktir ettiler, bizim okuma yazmamız olmadığından birşey yapamıyoruz. Devlet daireesine gitsek, bizi almıyorlar.

İKK: Peki sizi konut iş sahibi yapacak, bir parti veya hükümet var mı? Veya böyle bir yönetimin istiyormusunuz?

Göçmen: Ah gardaş, istemez olur-

mayuz, ama yok işte... Böyle hükümet oy zamanı geldi mi falancana oy verin derler, çekip giderler...

İKK: Seçimlerde sizi zorlayan oluyor mu?

Göçmen: Hayır, kesinlikle, sevdiğimiz adama oyumuzu veriz. Burda ise tek sorunumuz muhtar zorluk gösteriyor.

İKK: Biraz önce muhtarla bir sorununuz olmadığını söylediniz.

Göçmen: Sana ne diyorum, 3 gündür gidip geliyorum, bize bir kağıt vermedi. (Bize gösterdiği kağıt, ikametgah idi, oturma izni için uğraşıyorlar).

İKK: Pardon, O sizden para istiyor, onun için zorluk gösteriyor. Cebine birkaç kuruş sıkıştırın işini tıpış-tıpış yapacak.

Göçmen: Doğrudur.

İKK: Geceleri soğuk olmuyor mu?

Göçmen: Ouyor ama, affedersiniz, bir yorgan bir döşegimiz var, vurup kafayı yatıyorum. Bir sigara daha verirmisin?

İKK: Buyrun... Burda başka yan geliriniz var mı?

Göçmen: Vallahi bizi ormana bırak-salar, (orman dediği yer, piknik ve eğlence yerleridir), çalarız davulümüzü, birkaç kuruş ahırız, burada devlet bırakmıyor, insanları rahatsız ediyorsunuz diye. —İnsanlarda ne kadar çok seviyorlar— Oysa millet istiyor. Ne zararımız olacak ki. Aha görüyorsunuz, karşıda pazar vs. var, korkupta giremiyoruz. Belediye bırakmıyor, giresek davulümüzü çalarız, oynarız, bu bizim mesleğimiz, birkaç kuruşumuzu toplayıp geliriz. Ama bırakmıyorlar işte.

İKK: Başka bir diyeceğiniz var mı?

Göçmen: Vallahi, burda bol bol lorke-lorke (bir çeşit yöresel halk oyunudur) çalıp oynuyoruz.

İKK: Peki çok teşekkür ederiz, sağolun, iyi eğlenceler, bol şanslar dileriz.

Göçmen: Sizde sağolun.

İstanbul İKK Muhabiri

YÖK'ün harç önerileri ve paralı öğretim

3 Mayıs 1984 günü toplanan YÖK Genel Kurulu, 1984-85 öğretim yılında üniversite öğrencilerinden alınacak harç önerilerini belirledi. Harç önerileri Millî Eğitim Bakanlığınca onaylanarak uygulanacak.

Bilindiği gibi, faşist cuntta, halkın devrimci mücadelesini göz ardı edip, bu mücadeleyi "anarşi" olarak tanımlarken, anarşinin kaynağının da üniversitelerde olduğunu, pek çok defa hayasızca açıklamıştır. Yine faşist cuntta tarafından görevlendirilen Evren'in sadık köpeği Prof. İhsan Doğramacı, üniversiteleri "adam etmek" (!), düzene uygun kişiler yetiştirmek üzere "Yeni Üniversiteler Kanunu"nu hazırlamıştır. Yasa, cuntanın demokrasi oyununu ve faşist yüzünü gizlemesinin bir aracı olarak kullandığı kukla Danışma Meclisinin toplanmasına bile gerek duyulmadan 6 Kasım 1981'de 2547 sayılı yasa olarak yürürlüğe girmiştir.

Hazırlık aşamasında, ve hakim sınıfların yönlendirdikleri kukla basın tarafından eleştirilmesine dahi fırsat bırakılmayarak kabul edilmesinde gösterilen acelelik, yasanın uygulamaya konmasında gösterilememiştir. Gelecek tepkilerden çekinen ve halk yığınları önünde teşhir olmaktan korkan cuntta, bugün pek önemsiz gibi kabul edilebilen devam zorunluluğu kuralını dahi; ancak bir yıl sonra uygulamaya koyabilmiştir. Cuntanın uygulamasını geciktirdiği diğer bir konu da, yukarıda sözü edilen Yüksek Öğrenim Harçları konusudur. Yasa, "üniversitelerde okuyan öğrencilerden, öğrenimleri sürerince kendileri için harcanan paranın beşte birinden çok olmamak üzere, harç alınır" diyor. Böylece, hakim sınıfların üniversiteler konusundaki genel politikasına uygun olarak sadece ekonomik olanaklara sahip gençlerin üniversite öğrenimi görmeleri, halk kitlelerinden —tüm eleme çabaları ve engellemelere karşın— gelen gençlerin harç nedeniyle ya okuyamamaları, ya da zorunlu hizmet karşılığı borç olarak okuyabilmeleri koşulu getiriliyor. Daha önceden teşhir olmaktan korktuğu için bu yasa maddesini uygulayamayın Evren ve şürekası, bugün "demokrasi" —aslında demokrasi ortamı mı, zam,

zulüm ortamı mı olduğu herkesçe biliniyor— ortamında, maddeyi yürürlüğe koyduruyor. Bu konu, hakim sınıfların, yasaları, nası kendi işlerine geldiği gibi uyguladıklarının, en güçlü olduklarını öne sürdükleri günlerde bile halkın tepkisinden ne kadar korktuklarının bir göstergesidir.

Bu korku, henüz bitmemiştir, her maddesiyle hakim sınıfların boyalı basınında bile her gün eleştirdiği YÖK'e gelen tepkilerden rahatsız olmaktadır. Bu tepkileri bir ölçüde sınırlamak amacıyla, harç önerileri belirlenirken; "öğrencinin devlete maliyeti", sınırlı tutulmuştur. Öneride Tıp Fakülteleri için 20-40 bin, Eczacılık Fakülteleri için 16-30 bin, Mühendislik, Temel Tıp, Fen Fakülteleri için 12-24 bin, Ziraat, Orman Fakülteleri için 10-20 bin, Hukuk, Edebiyat, Güzel Sanatlar, Sosyal Bilimler, Eğitim Fakülteleri için 5-10 bin, Konservatuar ve 4 yıllık Yüksek Okullar için 1500-5000, 2 yıllık yüksek okullar, hazırlık ve açık öğretim okulları için 1500-2000 lira harç öngörülmüştür. Bu harç miktarlarına bakılarak gelecek yıl öğrenimin ucuzlayacağı yolunda iyimser tahminler yapılabilir, çünkü miktarlar düşüktür. Gerçek ise farklıdır: fazla tepki yaratmamak.

Bu arada, orta dereceli paralı okulların sayısının artırılması konusu da gündemdedir. Millî Eğitim Bakanı paralı okulların artırılarak kaliteli öğrenim olanağının sağlanacağını söylüyor.

DÜZELTME

Değerli Okuyucular; Geçen sayımızda "Karşı-devrimci Çin yöneticileri emperyalist tekellerle olan işbirliğini her geçen gün artırıyor" başlığı altında yayımlanan yazımızda, "Yaşasın Çin Proletaryası ve Halkının Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi" sloganı kullanılmıştır. Bu slogan yanlıştır ve çeşitli yanlış anlayışlara yol açmaktadır. Slogandaki "demokrasi", "Halk Demokrasisi" anlamında da yorumlanabilir bir durumdadır. Bu şekilde yanlış olur ve Çin'deki bugünkü devrim aşamasının yendi den Demokratik Halk Devrimi olacağı sonucuna kadar götürür.

Bu iki yüzlü köpeklerin kimlerin eğitimiyle, toplumun hangi tabakasının sorunlarıyla uğraştığının ne güzel bir örneğidir. Bu "devlet baba"nın (!) halk çocuklarına orta öğrenimi dahi çok gördüğü artık iyiden iyiye belli olmuştur.

Yakında anayasa ve YÖK'e dayanılarak, özel üniversitelerin kurulması da olasıdır. Hakim sınıfların böylece eğitim sorununu kökünden çözmüş olacaklar. Halk çocuklarından üniversitelere girebilen olanmayacağına, tüm engellemelere rağmen, girebilen olmuşsa, birkaç yıl içinde vize, devamsızlık, harç vs. gibi nedenlerle okuldan atılacağına göre, üniversiteler anarşi kaynağı olmaktan da kurtarılmış olacaktır.

Bu politikanın iflası kaçınılmazdır. Bu sömürü düzenine karşı kini işten işe kaynayan patlamaya hazır bir volkan durumuna gelmiş, Türkiye halkı gerçek ve biricik önder TKP/ML önderliğinde savaşına pek yakında hız verecektir. Güçlü kollarıyla güzel yarınları kurarken, faşist cuntanın YÖK'ünü bir paçavra olarak çöplüğe atacak, demokratik-özker halk üniversitelerini kuracaktır.

—YAŞASIN DEMOKRATİK-ÖZKER ÜNİVERSİTE MÜCADELESİ !

—PARALI ÖĞRETİME HAYIR !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—KAHROLSUN FAŞİST YÖK VE DİĞER FAŞİST YASALAR !

İKK Gençlik Muhabiri

"Bağımsızlık" kavramına gelince, bunun kullanılması yine yanlıştır. Çünkü bugün Çin proletaryasının önünde Millî Devrim sorunu yoktur. Çin'in emperyalistlerle olan işbirliğinin zamanla Çin'i yarı-sömürge durumuna dönüştürebilme ihtimali yok değildir. Ama bugün halen daha Çin bağımsız kapitalist bir ülkedir ve siyasal alanda da büyük devlet şovenizmini uygulamaktadır.

Yazının içeriği ile de çelişen bu hatamızı düzeltiriz.

İKK Yazı Kurulu

Libya'da Türk firmalarında çalışan işçilerin haklı mücadelelerine yönelik saldırılar, gün geçtikçe yoğunlaşıyor. İşçilerin 5-10 hatta 20 ay gibi uzun bir süre aylıklarını alamamaları ve işçilerin sınırlı olarak bulunan yasal haklarını kullanarak ücretlerini almak için yürüttükleri mücadeleleri çok yönlü saldırı ve baskıyla karşılaşmaktadır.

Geçtiğimiz şu birkaç ay içinde, birden fazla direniş ve grev zorla bastırılmış, işçiler çeşitli yollarla sınır dışı edilmiştir. Son dönemde yapılan saldırılar içerisinde, en kanlı olaylar ise "TEFA" şirketinde meydana gelmiştir.

28.4.1984 tarihinde, sabahın erken saatlerinde 20'ye yakın polisle şirketin Tiraplos-Müslüm semtinde bulunan garajına gelen şirket yetkilileri, hazırdıkları senaryoyu oynamaya başladılar. İşçilerin çoğunluğunun halen yataktaki olduğu bir zamanda, şirket garajına giren patron ve polisler, "işçilerin dışarı çıkıp toplanmasını ve kendileriyle konuşmak istediklerini" söylemişlerdir. Bu çağrı üzerine, işçiler toplanmaya başladıkları bir anda, sorgusuz sualsiz işçilerin üzerine ateş açıldı. Bir anda neye uğradıklarının farkında olmayan işçiler, olay karşısında soğukkanlılıklarını kaybetmede, bu alçakca saldırıya karşı direnişlerini sürdürürler. Bu şanlı direniş polisin kurşun yağmurlarına rağmen 30 saat'a yakın bir zaman sürdü. Polisin alçakca saldırısı sonucu, Kars'ın Arpaçay kazasından BEKİR AYYILDIZ adında 4 çocuk babası olan bir işçi arkadaş, kanlar içinde yere düştü. BEKİR AYYILDIZ diğer işçi arkadaşlar tarafından hastaneye götürülürken, yolda öldü. Yine bu alçakca saldırıda 5'i ağır olmak üzere 10 işçi arkadaş çeşitli yerlerinden yaralandılar.

YAPILAN SALDIRININ PLANI DAHA ÖNCEDEN HAZIRLANMIŞTI !

200'ün üstünde işçinin bulunduğu garaj şantiyesinde, kontrol işçilerin elindeydi. Olaydan 3 gün önce, garaj şantiyesinin telefon bağlantısı kesilmişti. Olayın tertiplendiği gün ise, polisler arabalarını olayın olduğu yere 150-200 metre uzaklıkta çalışır vaziyette bırakmışlardı. Saldırıyı düzenleyen polis ekipleri, olay yerinden hemen uzaklaşmışlardır. İşçiler yaralanan arkadaşlarını kendi olanaklarıyla zorluklar içinde hastaneye taşımaya çalışıyorlardı ki, olaydan 45 dakika sonra, yaklaşık 150 civarında polis ekibi şirketin garajını basarak, garajda bulunan 200 civarında işçiyi dayak zo-

LIBYA'DA DİRENİŞ ve CİNAYETLER !

ruyla otobüslerle doldurarak, cezaevine götürdüler. İşçileri götürülen otobüs "BTKA" şirketine aittir. Yine aynı gün, konsolosluk yetkilileri ve şirketin müdürü, şantiyenin yanında bulunduğu polis karakolunun önünde görülmüştür. İşin dikkat çeken diğer bir yönünde, olayın 3. gününde konsolosluk mensupları yanlarında birkaç polisle birlikte, direnişte olan "BTKA"nın merkez şantiyesine giderek, "direnişten vazgeçmelerini, yoksa kendilerinin de "TEFA" gibi olacakları"nın tehdidini savurmalarıdır.

Yukarıda kısacada olsa anlattığımız hususlar, olay konusunda kimlerin nasıl davrandığını ve olayda kimlerin parmağının olduğunu açıkça göstermektedir. Kaldı ki, bu namussuzca yapılan saldırılar ve oynanan oyunlar yeni değildir. Bundan 8 ay önce de aynı şirkette çalışan ve mahkeme kanalıyla haklarını alan 3 işçi arkadaş öldürülmüştü. Çünkü bu işçi arkadaşlar, aynı zamanda buradaki direnişin başını çekiyorlardı. Direniş zamanında, patron işçi arkadaşlara "ben size bu parayı yedirtmeyeceğim" diye tehdit savurmıştı. Ve patronun bu tehdidi, sonuçta tehdit olmaktan çıkıp, bir cinayet oldu. Olaya kaza süsü verilmeye çalışıldı ise de, işin gerçeği kaza adı altında işlenen bir cinayetti. 3 işçi arkadaşın ölümünden sonra, bir mühendis arkadaşta yine kaza süsü verilerek öldürüldü. Burada şunu belirtelim ki, Libya'da kaza süsü verilerek işlenen cinayetler, adeta geleneksel bir hal almıştır. Gerek işçiler arasında, gerekse de mühendisler arasında öne çıkan ve patronun huzurunu kaçıran demokrat, devrimci ve hatta yapılan haksızlığa karşı çıkan ve bu davranışlarından dolayı öldürülen insanların sayısı hiçte küçümsenecek sayıda değildir.

Bu tür ölüm olaylarına yasal sınırlar çerçevesinde müdahale etme olanağı hemen hemen yok denecek kadardır. "TEFA" olayından kısa bir süre önce de yaşanan, Kalabalık bir polis ekibi tarafından, öğle saatinde düzenlenen baskında, işçiler önce dövülerek hapse, daha sonra buradan da gruplar halinde Türkiye'ye gönderildiler. Bu-

radan gönderilen işçiler içinde öne çıkmış durumda olan işçi arkadaşlar, halen daha evlerine ulaşmamışlardır ve nerede olduklarında bilinmemektedir. (Tabi onlarda diğer işçi arkadaşlar gibi öldürmedilerse).

Zor ve çetin koşullar içinde bulunan ve çalışan işçiler ücretlerini zamanında alamadıkları gibi, haklarını almak için direnişe geçmeleri halinde de her türlü haksızlığa ve hakarete uğrayıp, kurşunlanmaktadır. Libya'dan Türkiye'ye giden cenazelerin ardı arkası bir türlü kesilmemektedir.

25 günü geçkin bir süredir, Libya'da bulunan Türk heyetinin gelmesiyle birlikte, direnişte bulunan işçiler üzerindeki baskılar daha da arttı ve saldırılar daha da yoğunlaştı. İşte bu durum faşist Türk devletinin gönderdiği heyetin gelişindeki amacın ne olduğunu açıkça ortaya çıkarmaktadır.

"TEFA" OLAYI VE TAVRIMIZ !

Olayların devam ettiği dönemde, burada şu veya bu ölçüde faaliyet yürüten devrimci teşkilatların sempati-zanlarına eylembirliği çağrısında bulundu. Çağrıya katılan HK, Dev-Yol, Kawa, D.Halkın Birliği yapılan çağrıyı olumlu bulduklarını, Dev-Sol sempati-zanları ise, eyleme katılmayacaklarını bildirdiler. Gerekçeleri ise; Diyarbakır ve diğer cezaevlerinde yapılan açık grevleri döneminde Partizan ve Dev-Sol arasında meydana gelen olumsuzluğu gösterdiler. Yazımızın kapsamı dışında olmasına rağmen, bu olaya kısaca değinmek istiyoruz.

ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ son açık greviyle ilgili olarak, yine Partizan bir eylembirliği çağrısında bulunmuştu. Çağrıya Dev-Yol, Dev-Sol, Kawa ve DHB katıldı. Toplantıda ortak bir bildiri ve Türkiye'lerin her zaman oturdukları ve Türkiye'üler arasında "Tophane" parkı olarak bilinen yerde ise bir korsan miting yapılması kararlaştırıldı. Bu toplantıya HK sempati-zanları gözlemci olarak katıldı. PKK'lılar ise gelmediler. Yapılan 2.

toplantıya PKK'da katıldı ve izinli bir yürüyüş için Filistin'li örgütlere gidip, onları devreye sokarak yürüyüş izni alabilme ihtimalinin olduğunu belirttiler. Biz bu arkadaşlara daha önce müracaat ettiğimizi ve izin vermediklerini belirttik. Ancak buna rağmen Filistinli örgütlerin yardımıyla böyle bir izin alınabilirse, bunun olumlu birşey olacağını belirttik. Neticede, Filistinlilere gidilerek, olay hakkında konuşuldu. Filistinliler ise, bu konuda bize 27-3-84 tarihinde kesin bir cevap veremceklerini belirttiler. Bizlerin önceden kararlaştırdığımız korsan miting tarihini ise, 24-3-1984 idi. Bu durum karşısında, daha önce kararlaştırılan tarihte korsan miting yapılamayacağını, ayın 27'sini bekleyip, (izin alınacağından pek umutlu olmamakla beraber) izin alınmışsa yürüyüş, alınmamışsa korsan miting yapılması kararlaştırıldı. PKK ise bu eyleme eğer izinli yürüyüş olursa katılacağını, yoksa korsan mitinge katılmayacağını belirtti. İkinci günü yeniden toplanarak bir gün önce aldığımız karardan herhangi bir değişiklik yapılmadan ayın 27'sinde bir toplantı yapma kararlaştırıldı ve dağıldı. Toplantıdan 1,5-2 saat sonra Dev-Sol'cu arkadaşlar bize gelerek, toplantıda alınan kararın yanlış olduğunu, kendilerinin ayın 24'de Cuma günü korsan miting yapacaklarını, ancak bunu bizimle beraber yapmak istediklerini belirttiler. Biz ise, bunun doğru olmadığını, bunun hem Türkiye'li devrimci örgütlerin sempatanlarıyla ortaklaşa aldığımız karar açısından, hem de (tutarızda olsalar) Filistinliler açısından doğru olmadığını alınan karara uyulması gerektiğini, aksi davranışta bulunanları ise teşhir edeceğimizi belirttik. Dev-Sol'cular buradan ikna olmuş gibi görünerek ayrıldılar. Ama Cuma günü ise Dev-Sol karara uymayarak, miting yapmaya kalktı. Bizde aynı anda Dev-Sol'un tavrını ve konuyla ilgili gelişmeleri anlattık. Sonuçta Dev-Sol miting yapamayacağını anlayınca (zaten toplam 13 kişiydiler) açtığı pankartlarının da torbasına koymak zorunda kaldı. İşte bu olay üzerine Dev-Sol Partizan'a özel olarakta belirti arkadaşlara siyasi içeriği olmayan, hatta belirli arkadaşlar için karşı-devrimci faşist vb. türünde sapık-supuk propagandalara başlayıp, kendiliktutarsızlıklarını ve eylem yapmada uğradıkları bozgunu örtbas etmek istediler. Son yapılan eylemlirliği çağrısında falan arkadaş Partizan adına konuşmazsa, eylemlirliğinde varız, o olursa biz yokuz şeklinde siyasi içerikten yoksun, sanki sorun tek tek bireylerin meselesi imiş gibi bir tavır takındılar.

Burada özel olarak üzerinde durmak istediğimiz diğer bir mesele de, son eylemlirliğinde PKK'nın takındığı tavidir. "TEFA" olayı ile ilgili eylemlirliğine katılıp, hazırlanan bildiriye imza atıp, bildirinin daktilo edilmesi görevinde üzerine alan PKK, bildirinin daktilo edilmiş vaziyette gelmesi gereken tarihte, hazırlanması bir yana, bildiride değişiklik önergesiyle geldiler. Ashında bu değişiklik önerisinden çok, eylemlirliğinden çekilmenin bir kılıfıydı. Bildiri hakkında getirdikleri teklif ise, "saldırıda tek suçlu olanın Türk şirketleri ve Türk konsoloslugu olduğu, Libya devletinin ve polisinin suçu olmadığı, sadece ve sadece Türk şirketlerinin kötü emellerine Libya polisinin kurban olduğu" şeklinde idi. Gerçi PKK şimdiye kadar işçilere yapılan saldırıların tümünde hep aynı türküyü söylemişti. PKK'nın bu tavrı ve var olan gerçeklerin üstünü külemeye çalışmasını esas nedeni "ilerici", "anti-emperyalist", "ulusal kurtuluş hareketlerinin destekleyicisi" vb. olarak nitelendirdikleri Libya'ya, yapılan bu saldırılardan sorumlu tutmamak ve onun suçsuz olduğunu göstermek istemesidir. PKK'nın Libya hakkında yaptığı bu sakat tespiti savunabilmek için, Marksizm-Leninizmin en temel öğretisi olan devlet tanımını ayaklar altına almak gerekir. Çünkü yapılanlar, açıkça ortadadır. Ama buna karşın PKK halen daha "bugüne kadar yapılan işçilere yönelik saldırıları patronlar tarafından satın alınmış bir kaç polisin yaptığını, ya da polisin patronun oyununa geldiğini" iddia etmektedir. PKK bu anlayışla polis teşkilatını devletten ayrı bir kurum olarak göstermeye çalışırken, devletin sınıfsal muhtevasında gözlerden gizleyerek, onun sınıflar üstü bir olgu olduğu düşüncesinde yaimaya çalışıyor.

Hertürlü demokrasiden uzak bir diktatörlüğün ilerici olarak gösterilme çabası, ülkedeki somut durumdan hareketle ortaya çıkan bir düşünce değil, Libya'nın Rusya ile olan ilişkisinden dolaydır. Bu anlayış için gerçeğinden çıkılarak yapılan bir siyasi değerlendirme değil, ayaklan havada yapılan bir siyasi değerlendirmeye, işin gerçeğini uydurma çabasıdır. Ki bu da sosyal hayatla zoruolu olarak çellerektir. PKK bu anlayışıyla subjektif niyeti ne olursa olsun, objektif olarak yapılan saldırılardan Libya polisini temiz çıkarmaya çalışıyor ve bu tavrıyla da suçlunun suçuna ortak oluyor.

Libya'da bugüne kadar meydana gelen olaylarda bizim anlayışımız başından beri açık ve netti. Biz geçmişte olduğu gibi, bugünde en geniş kitleyi

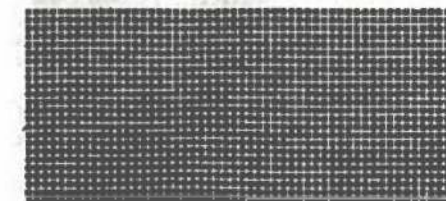
harekete geçirmek, yapılan saldırıları ortaklaşa göğüslemeye çalışmak ve ortak tavır takınmaktır. Bizim bu olumlu tavrımızı sürdürdüğümüz yukarıda verdiğimiz örneklerde bile açıkça ortadadır. Yukarıda ismini saydığımız devrimci örgütlerin bir çoğunun varlığı veya yokluğu belli bile olmazken, biz onlarda harekete geçirebilmek için çok azda olsa güçlerin bir araya toplanmasında ve bu anlamda faaliyetin daha da güçlü kılınmasında katkısı olacağı inancıyla hareket ettik.

İçinde bulunduğumuz ülkede, işçilerin patronlar tarafından istedikleri gibi çalıştırıldığı, işçinin Libya'da bulunması, dolaşması ve hatta gezmesi dahil işçiyi çalıştıran patronun insiyatiline kalmıştır. Patron işçi üzerinde istediği muameleyi yapabilmekte, işçinin sınırlı olan yasal hakları ise çoğunlukla göstermelik olmaktan öteye gitmemektedir. İşçi ücretini almamak için mücadele ederse, saldırıya uğrar bunda şikayetçi olan ve terriymanlık yapan içeri atılmak ve dövülmek korkusu içinde bulunur. Hele birde olaya Libya polisi karışmışsa, saldırıya uğradığını söylemen bile suç sayılır.

Bu şartlar altında işçilerin yürüttükleri mücadelelerde, onların yanında olmak ve aktif görev almak hiç şüphesiz bütün devrimcilerin görevidir. Biz TKP/ML sempatanları ve taraftarları olarak, bu konuda gücümüzün yettiği oranda çalıştığımızı söyleyebiliriz. Ekonomik-demokratik mücadeleyi küçümseyici gören veya bu yöntü yürütülen mücadeleye seyirci kalanların proletaryanın devrim kavgasına zarar veren anlayışlara sahip olduklarını belirlerken, aynı şekilde esas kurtuluşumuzun iktidar mücadelesinde olduğunu ortaya koymayan anlayışında birincisi kadar sakat ve yanlış olduğunu ortaya koyuyor ve bu ML anlayışla burada faaliyetlerimizi yürütüyoruz.

ÇEKTIĞİMİZ ÇİLELERİN HESABINI KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNDEN SORACAĞIZ!

Libya'dan TKP/ML Sempatanları 9.5.1984

Gecekondu yıkılmaz Halk bunu affetmez!

Teknolojinin en işlevsel araçlarından biri, buldozer yine gecekondu. Teknik adamların hizmetinde yıkımı sürdürüyor... Sabah işi varsa işine, yoksa iş aramaya gönderdiği kocasının ardından, çocuklarının da okula yollayan kadınlar, belki çamaşır yıkarken, belki yemek yaparken, belki de kuyudan su çekerken yakalandılar belediye ekiplerine. Ekip amir "yarım saatte evi boşaltın" dedi. Bu söze kimi karşı koydu, kimi kaderimuzdur dedi, kimide evlerine girip "üstüme yıkın" dediler. İşte böyle yazıyordu 14 Mayıs günü Cumhuriyet'in siyaset ekinde.

Yıkılan kondular, ilk ve son değildir. Bu sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Yani ezen ile ezilen varolduğu müddetçe, daha da somutlaştırırsak, bu faşist Türk devleti yıkılmadığı müddetçe, emekçilere demokrasi hakkı tanımazlar. Emekçilere başını sokacak bir gecekonduyu bile çok görmüş, bunuda başına yıkmıştır. Burada son olarak seçim sonuna getirmeleri tesadüfi bir şey olmayıp, oy almak içindi. Seçimlerden önce halka "yapacağız, edeceğiz, demokrasi, tapu, af vb..." sözlerle oylan almak, sonra da bunları sankide ben söylemişim gibi, buldozer ve "kaşga burun"larla gelip, nice ezilme ve çilelerle yapılan bu yapıları soru-sual sormadan yıktırdılar. Ülkemizde özellikle 1975'lerden sonra yoğunlaşarak devam eden gecekondu yapımı, talep arttıkça bu yöndeki gelişmeler örgütlü ve sistemliğe dönüşüp, sınıf mücadelesinin gelişimi içerisinde daha da önem kazanmaya ve üzerinde durulmaya başlandı. Bu alandaki mücadele halkla birleşmenin ve kaynaşmanın birer aracı olmuş ve sonuçta şanlı direnişler yaratılmıştır. 2 Eylül, 1 Mayıs'lar vb. kitlesel direnişler bunlardan bir kaçı idi. O dönemler, yoğunlaşarak devam eden bu mücadelede, özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi yerlerde, devlet hazinesine denilen yerler komünistler ve devrimciler önderliğinde, devlete karşı koyarak halkın gelişen bu talebine çözüm getirmek için işgallere başvuruldu.

Emekçilerin can pahasına kazandığı bu hakları, 12 Eylül faşist cuntası bir çırpıda ellerinden aldı. Yapım durduruldu, fakat yıkım durmadı, durmaya-

cakta. Son olarak Ankara ve İstanbul'da yeniden kolları sıvayan yıkımcılar (devlet) İstanbul Atışalanı gecekondu-larını emekçilerin başına yıktılar. Olaya biraz geç kalmamıza rağmen, genede oradaki gecekondu sakinleriyle beraberdik... Ve bir anıyla bu konu üzerine bir röportaj yaptık.

İKK: Merhaba, hayırlı işler teyzeciğim...

Ana: Sağ olun yavrum.

İKK: Oturabiliرمىز...?

Ana: Tabii buyrun.

İKK: Üzgün görünüyorsunuz, ne-

denini öğtenebiliرمىز? (Anne olayın şokunda kurtulmamıştı besbelli.)

Ana: Ne yapayım yavrum, siz gazetecimisiniz? (İKK, Evet) Bir gecekondu-muz vardı, onu da görüyorsunuz.

İKK: Olay nasıl oldu, size birşey sordular mı? Siz ne yaptınız?

Ana: Vallahi oğlum biz ne yapabili-riz. Kalktıktan sonra, baktık ki kapı-nın önüne çekmişler "makina"larını, çıkmanızı söylediler. Belediye başka-nıda (ilçe) beraberindeydi. Nasıl çıka-birdim. Bize birşey sorarlar mı, be-yim işe gitmiştil, bende çıkmadım. Çocukları aldım oturdum, sopra zorla bizi çıkardılar.

İKK: Tapu filan sormadılar mı?

Ana: Haa evet tapu sordular, tapu-yuda gösterdim. Bu yetmez dediler,

diğer tarafıda yıktılar.

İKK: Seçimden önce size herhangi bir vaatte bulundular mı?

Ana: Bize verilen sözler laftan öte-ye gitmedi yavrum. Neler söylemediler ki.

İKK: Peki buyrun devam ediniz.

Ana: Daha sonra başkanın ayacağına gittim. Bağurdım, çağurdım, ama para etmedi. Beni itip yıktılar. Evin inşaatı 15 gündür devam ediyor. Kendilerine biz ek yapıyoruz dememize rağmen. Çocuklarımıza süt ekmeğe bulamadım ki başımıza sokacak bir ev yapalım diye. Ve kendisine (belediye ilçe başk) sana

yedirseydim 5-10 kuruş, yıktırmazdın, karşıdaki (5-10 m. ilerde yeni yapılmış binayı gösteriyor) evden yediniz onun için yıkıyorsunuz. Bizim verecek pa-ramız yoktur, ben tekrar yapacağım dedim.

İKK: Peki, sizin ve komşularınızın başka ne gibi tepkileriniz oldu?

Ana: Ben bağırıp çağırmadan baş-kanın ayaklarına kapanmışım, böylece bayılmışım. Beni tedaviye götürmüş-ler, sonradan duyduğuma göre, komşu-lar arabayı taşlamışlar, bir belediye zabıtası yaralanmış, 12 dikeş atmışlar. Arabanın camılarını falan kırmışlar, da-ha yıkacaklarmış, arabayla zar-zor kaç-mışlar...

İKK: Şimdi nerde oturuyorsunuz?

Devamı Syf: 30'da

"Tapu verileceği söylenirken evimizi başımıza yıktılar"

Bu sitem, bu haykırış; burjuva basınının "Özal, kaçak gökdelenlere tapu dağıttı" manşetini attığı günlerde İstanbul Bakırköy'de 30 yıllık gecekondu yerle bir edilen yoksul bir emekçi kadının haykırışıydı. Yine aynı günlerde basında "gecekondu yıkılınca aklını oynattı", "evleri yıkılınca bayıldı", "Tüfekçi ailesi sokakta kaldı" vb. vb. haberler sık sık yer alıyordu.

Ankara'nın Demetevler semtinde, "Özeli Yapı Kooperatifi" tarafından yaptırılan ve toplam 5 blok ve 506 daireden oluşan kaçak gökdelen'in tapu dağıtımına bizzat katılan faşist Özal'ın burada yaptığı konuşmada "konut meselesi burada bitmiyor, vatandaşımızın konut ihtiyacı süratle karşılanmalıdır" dediği aynı günlerde, süratle harekete geçen belediyeler yoksul halkın başını sokmak için yaptıkları derme çatma gecekondularını birer birer yerle bir ettiler.

Seçimler öncesinde halka bol bol vaatlerde bulunan faşist Özal hükümetinin sözde çıkardığı "imar affı" sonucu kaçak siteler, apartmanlar ve gökdelenlere birer birer tapuları verilirken; hükümetin oluşumundan bu yana Ankara Macanköy'de 200, Antalya'da 38, İstanbul Alibeyköy'de 100, İstanbul Bakırköy'de 3 ve yine Bursa'nın Hamitler köyü mezarısında yıkılan evler ve daha tespit edemediğimiz niceleri Özal hükümetinin halkın konut sorununa nasıl süratle hallettiklerinin somut örnekleridir. Bir tarafta kaçak gökdelen-

lere tapuları birer birer verilirken, diğer tarafta yoksul halkın gecekondu-ru başlarına yıkılmaktadır.

Ülkemizin mevcut toplumsal yapısının bir sonucu olarak yıllar öncesinde iş bulma umuduyla başlayan köyden kente göç özellikle de büyük sanayi bölgelerinde büyük nüfus artışına yol açtı. Sıkıntılarını biraz da olsun dindirebilmek, bir işe girip çalışmak umuduyla buralara gelen emekçiler buralarda zulmün ve sömürünün pençesinden yakalarını kurtaramayacaklarını çok geçmeden anladılar. İşsizliğin ve hayat pahalılığının korkunç boyutlara vardığı böylesi bir ortamda tablacılık, ayakkabı boyacılığı, amelelik ve hamaalık gibi işlerde çalışan bu yoksul insanlar, kazançlarının yarısından fazlasını verdikleri kira derdinden kurtulmak ve ne olursa olsun başlarını sokacakları bir yere sahip olmak için şehrin dışında belediye arazileri üzerinde gecekondu yapmaya başladılar. Aynı sorunlarla kıvranan binlerce insanın yönelimiyle kısa sürede şehirlerin kenar semtlerinde önce tek tek başlayan gecekondu giderek bir mahalleye dönüştü.

Kitlelerin bu hakkı temelde gelişen taleplerine sahip çıkan devrimciler, bu hareketlere önderlik eder oldular. Birçok şehrin önemli gecekondu mahalleleri komünistlerin ve devrimcilerin önderliği ve teşvikleriyle oluşturuldu. Her geçen gün hakim sınıfları rahatsız eden bu gelişmeler giderek baskı ve saldırı-

DÜNYA BAŞINA YIKILDI

dayan yürüdü dayan gerekirse katlanır geçeriz güleğin hasretinden; davran yürüdü davran günü gelir yıkarsın bu şehri temelinden.

N.Behram

rın daha da fazlaşmasını beraberinde getirdi.

2 Eylül 1977 tarihinde İstanbul'un 1 Mayıs mahallesindeki gecekonduları yıkmaya gelen hakim sınıf uşakları burada kararlı bir direnişle karşılaştılar. Her zaman halkla birlikte olan ve halk için ölümlü seve seve kucaklayan komünistler ve devrimciler burada bu şerefli kavgada layık oldukları rolü oynadılar. Bu şanlı direnişte 5'i Partimizin üyesi olmak üzere 12 kişi şehit düştü.

Kitle muhalefetinin yüksek olduğu komünistlerin ve devrimcilerin belirli bir örgütlülük düzeyinin olduğu o günkü dönemlerde çeşitli gecekondu bölgelerine saldıran hakim sınıf uşakları hep benzeri direnişlerde karşılaştıklarından dolayı, istedikleri sonucu bir türlü elde edemediler. Ama bugün Partimizde dahil olmak üzere tüm devrimci örgütlerin aldıkları yaralar ve güç kayıpları; kitlelerdeki örgütsüzlük, dağınlık, yalınlık vb'nin hüküm sürdüğü bu ortamı fırsat bilen hakim sınıflar, hayatın her alanında olduğu gibi, bu alanda da saldırılarına hız verdiler.

Çıkarttıkları "imar affı"na göre sözde 2 Haziran 1981 tarihinden önce yapılan gecekondu-ru dokunmadıklarını, ancak bu tarihten sonra yapılan gecekondu-ru yıktıklarını söyleyen bu sahtekarlar güya bu tarihten sonra yapılan gecekondu-ru havadan çektikleri

Devamı Sayf: 24'de

"Kırılınsın Zincir
Yıkılınsın Duvar"

GENEL AF! BİR SİYASİ KAMPANYANIN ELE ALINIŞI NASIL OLMALI

Yazınızda genel olarak bir siyasî kampanyanın örgütlenmesinde göz önünde bulundurulması gereken önemli noktaların neler olması gerektiğini ortaya koyacak ve bugüne kadar yürüttüğümüz kampanyalarda şu veya bu ölçüde içine düştüğümüz hataların neler olduğuna değinecek ve bunu aşmak için neler yapmamız gerektiğine bugüne kadar edindiğimiz tecrübeler ışığında belirli bir açıklık getirmeye çalışacağız.

Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, diğer sorunlarda olduğu gibi, bu konuda da meseleye doğru bir şekilde yaklaşmadan ve siyasî kampanyaların yürütülmesinde tayin edici ML ilkeleri ortaya koymadan kendimiz ile bütün revizyonistler ve oportünistler arasına kalın bir çizgi çekemeyiz.

Kısaca, devrimci kitle eylemleri olan siyasî kampanyaların tespit edilip yürütülmesinde Partimizin esas amacı, kitlelerin ekonomik ve demokratik taleplerini kazana kazana faşizmi geriletip tüketmek değildir. Bizim gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olan ülkelerde, komünist partilerinin bu konudaki esas amacı, yürütülecek olan bir siyasî kampanyanın silahlı iktidar mücadelesine hizmet etmesini sağlamaktır. İşte bundan dolayı yürütülecek siyasî kampanyalarda Partinin bu amacını hiç bir zaman gözden uzak tutmamak gerekir. Bir kampanyadan beklenen en önemli yön Partinin propagandasının en geniş kitlelere ulaştırılması, Parti ile kitleler arasında çok canlı bir diyalogun sağlanmasıdır. Çünkü ancak böylelikle Parti en geniş kitleleri bağrında toplayabilir ve onlara kumanda eder hale gelebilir. Ancak böylelikle Partimiz kendisini taze kanla yenileyebilir.

Yalnız burada unutulmaması gereken önemli bir nokta ise, başlatılan siyasî kampanyanın muhtevasının ve günün sloganlarının kitlelerin kendi öz siyasî deneyim ve tecrübelerinin çok ilgisinde olmamasıdır. Bu konuda öylesine bir ustalık gösterebilmeyiz ki, kitleler bu siyasî gerçekleri kendi öz deneyimleriyle kavrayıp, ona sıkı sıkıya sarılıp harekete geçebilsinler. Bunu yapmadığımız da sol bir hataya düşüp, kitlelere önderlik etme ve onlardan ileride olma adı altında, onlardan koparız.

Oysa bu konuda izlenmesi gereken Leninist taktik; ele alınan siyasî kampanyanın sloganlarının ve izlenecek kitle çizgisinin geniş kitleleri kucaklayabilmesi ve onları kendi öz siyasî deneyimleriyle bu mücadelenin içine çekebilmesidir. Kampanya döneminde kitlelerin siyasî bilincindeki yükselmeye bağlı olarakta, adım adım kampanyanın mahiyetinin ve sloganlarının ilerletilebilmesi ve siyasî iktidar mücadelesinin işin merkezine konulmasıdır. Eğer mesele böyle kavranmazsa, bu defa da tersi bir sapmaya kitle kuyrukçuluğuna ve ekonomizme batarız.

Yukarıda genel olarak ML'lerin siyasî kampanyalar meselesine yaklaşırken dikkat edilmesi gereken hususların neler olması gerektiğini kısaca ortaya koyduk. Burada hemen şunu belirtelim ki, bu anlayışın mutlaka her dönem ve her an uygulanması gerekmez. Unutmamak gerekir ki, biz komünistler için ilke sorunu olan belirli siyasî kampanyaların açılması gerektiği zamanlarda ilde kitlelerin kendi öz deneyimlerini göz önüne alacağız diye, bir tez ileri sürmek saçma olur. Kitlelerin öz deneyimleriyle uyum göstermiyor diye ilkelerimizden taviz verme-

melidir. Örneğin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve yine bakii ve haksız savaşlar sorununa yaklaşım vb. gibi sorunlar bizler için ilke sorunlarıdır. Ve Marksist-Leninistler böylesi şartlarda ne pahasına olursa olsun tavrim koymak ve ML'in ilkelerini kararlılıkla savunmalıdır. Çünkü burada sorun; kitlelerin kendi öz siyasî deneyim ve tecrübelerine uyum gösterip göstermemekten de öte, uluslararası proletarya ve ezilen halkların deney, tecrübe ve çıkarlarının savunulup savunulmaması meselesidir.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde, Rusya'nın emperyalist işgalci savaşlarına karşı açılan kampanyalarda Marksistler bu konudaki düşüncelerini açıkça ortaya koyup, Marksizmin ilkelerini tavizsizce savundular. Bolşevik propagandacılar kürsülerden indirilip, dövülüp bir kenara atılma pahasına da olsa, kampanyayı canlı bir şekilde sürdürme kararlılığını gösterdiler. Aradan geçen zaman ve yaşam, somut olaylar, sonuçta onların düşüncelerini doğrulayınca kitleler yeniden Bolşeviklerin safında kenetlenildiler.

Yine bir kampanya da tespit edilen merkezi sloganların somut olması, hedef göstermesi ve güçleri toparlayıcı olması çok önemlidir. Taktik olarak çeşitli sloganlarda seçilebileceği gibi esas önemli olanın siyasî iktidar mücadelesini gösteren ve kitleleri ona sevk etmeye yarayan ve bütün bu sorunların altında yatan gerçekleri ortaya sergileyen merkezi sloganın tespit edilmesidir.

Son olarak üzerinde duracağımız en önemli husus ise; —ki bizim için üzerinde durulması ve iyice kavranılması gereken en önemli noktalardan birisi budur— bir siyasî kampanyanın bizim ve kitlelerin gücünü aşmamasıdır. Aksi takdirde insiyatif elden kaybederiz. O zaman alınan kararların birçoğu ya lafta kalır ya da iş kendiliğindenci bir tarzda yürür. Bu durumun hep böyle tekrar etmesi halinde ise, Partimizin kitleler üzerindeki güveni sarsılır. Siyasî kampanyalardan hareketle geniş kitlelerle bağ kurma ve onları kucaklama bir yana, bu kendiliğindenci tavırla etrafımızdaki kitlelerin dahi güvenini sarsıp onların bizden uzaklaşmasına ortam hazırlarız.

Yoklaşlar; son olarak üzerinde durduğumuz konu, şimdiye kadar karşılaştığımız ve bugünde halen daha tam manasıyla çözemediğimiz bir sorundur. Bugüne kadar yürüttüğümüz kampanyalardan istenilen başarının elde edilememesinin nedeni, bu konudaki örgütlenmeye önem vermemiş, işi kendili-

ğindencilığe bırakma ve sonuçta da önderliği ve insiyatifi kaybetmedendir. Bunun neden böyle olduğu meselesine gelince, bunu belirli başlıklar altında ele alacağız, ama buna geçmeden önce, şunu hemen belirtelim ki, bu konudaki en büyük eksikliğimiz, bu konuda ya bütün gelişmelerden haberdar olan ve onlara siyasi ve örgütsel olarak yol gösteren insiyatifi bir merkezi örgütlenme yapmıyoruz; ya da bu amaçla yapılan örgütlenmenin ve bunda yer alan yoldaşların mevcut seviyesini göz önünde bulundurmuyoruz. Geri ve tecrübesiz yoldaşlardan oluşan ama adına merkezi yönetici komite denilen bu komite, insiyatifsiz kalmakta, gelişmeleri kontrol altına alamamakta ve sorunların gerisine düşmektedir. Birde bu soruna denetim sorunundaki eksiklik eklenince, iş yine kendiliğindencilığe bürünmektedir.

İşin merkezi örgütlenmesi meselesine gelince bunlar;

a) — Parti önderliğine, yani yönetici kademeye düşen görev: Bütün diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da Parti önderliğine düşen görev çok daha önemlidir. Çünkü bir siyasi kampanyanın o dönemki bir dizi sorun içinde nasıl başlatılacağı ve var olan bir dizi sorundan hangisinin daha can alıcı bir durumda olduğunu tespit etmek ve bu konuda tüm örgüti bilgilendirip onlara yön vermek Parti Yönetiminin görevidir. Yine önderlik başlatacağı bir kampanyanın siyasi yönelimini, kampanyada izlenecek hattı, kampanyanın merkezi sloganlarını ve merkezi propaganda ve ajitasyon malzemelerini ana hatlarıyla da olsa ortaya koymalıdır. Yine önderlik ortaya koyduğu bu perspektifin bölgelerde nasıl hayata geçirildiğini denetlemelidir.

b) — Tüm Parti Organ ve Örgütlerine düşen görev ise; önderliğin ana hatlarıyla da olsa ortaya koyduğu perspektifi kendi bölgesinin özgül koşullarına nasıl uyarlayacağını, bunu nasıl genişletip zenginleştirebileceğini, faaliyet alanındaki yoldaşlarla canlı bir şekilde tartışmalı, fikir ve önerilerini almalıdır.

Yine bölgeler bu konuda insiyatifi davranıp kampanya süresince kendi bölgesinde kampanyaya önderlik edecek yetenekli ve tecrübeli yoldaşlardan oluşan bir yönlendirici hücre oluşturulmalıdır. Yine siyasi kampanyaların devrimci kitle eylemleri olduğu gerçeğini hiç bir zaman gözden uzak tutmayarak, bu somut durum hakkında kitleleri en iyi bir şekilde nasıl harekete geçirebilecekleri üzerinde kafa yormalı, hatta geniş kitlelerin bu konu hakkındaki düşüncelerini ve önerilerini almaldır.

Yukarıda merkezi önderlik ve böl-

gelerin nelere dikkat etmesi gerektiği sorununa değinildikten sonra, birde kısaca denetim sorununa değinmek istiyoruz. Yoldaşlar; bir işin yapılabilmesi için çok güzel kararlar almak tek başına yeterli değildir. Önemli olan onun pratiğe uygulanmasıdır. İşte Parti Organ ve Örgütlerinin alınan bu kararları hayata uygulayıp uygulamadığını öğrenmek için denetim çok önemlidir. Alınan kararlar ve yazılan yazılar dolaplarda kalyorsa ve kimsede bundan bir hesap sormuyorsa, bu bir Komünist Partisi için kötü bir gidişattır. Denetim organsal raporlar vb. ile sağlanabileceği gibi, fiilide olabilir. Bu konudaki işlerlikte üst organlar alt organları denetleyebildiği gibi, alt organlarda üst organları denetlemelidir. Yani denetim hem üstten alta, hem de alttan üste olmalıdır. Eğer böyle canlı bir denetim sağlayamazsak, hantal, görev yapmayan, hatta oradaki çalışmaların gelişmesine köstek olan organların durumlarını öğrenemeyiz; oraya anında müdahale edemeyiz. Ve oradaki o organın çabaları ve hatalı davranışları nezdinde, o çalışma alanındaki kitlelerin partinin bütününe ve yönetici organına karşı güvenlerinin sarılmasını önleyemeyiz.

Denetimin canlı tutulması, tüm çalışma alanlarının kendi faaliyetleri hakkında en geniş raporlarını üst organlara iletmeleri önemli bir konudur. Bu bir Komünist Partinin genel işleyişi döneminde her zaman mutlaka yapılması gereken bir yöntem olduğu gibi, somut kampanyalar döneminde de böyle olmalıdır. Hatta bu dönem bilgi alışverişi daha da sıklaşmalı, kampanyayı yöneten yönetici hücre anında tüm gelişmelerden en geniş bir şekilde haberdar edilmelidir. Yönetici hücre böyle canlı bir çalışma ortamında bulunmazsa; ve bölgelerde kendi sorunlarını ve tecrübelerini üste aktarmazsa, o kampanyanın istenen başarıyı vermeyeceği açıktır. Çünkü bütün bölgelerin faaliyetinden haberi olmayan yönetici hücrenin ayakları havada kalacaktır. O kötü toprağın dışında kalan bir ağaç gibi kuruyup gidecektir.

Yoldaşlar; yazımızda kısaca da olsa önemli gördüğümüz can alıcı sorunları ortaya koyduk. Şüphesiz ki yazıda genel olarak değindiğimiz konuların her biri kendi içinde çok daha genişletilebilir. Bizim yazıda ortaya koyduğumuz bu genel anlayışı daha da genişletip, zenginleştirip kendi bölgemizdeki çalışmalara en iyi bir şekilde uygulamak yine sizlere düşen bir görevdir.

Yazımızda bugüne kadar yürütülen kampanyalarda düşüğümüz hataların neler olduğu sorununa değinirken, bu konuda hep önderliğin rolüne değin-

dik. Ama birde işin diğer yanı, yani daha alt çalışma alanlarının bu konuda oynadığı rolü de görmek gerekir. Bu organlar kampanyaya ilişkin olarak bugüne kadar halen daha herhangi bir çaba yürütmemişse; vurdum duymaz ve ağır aksak davranmışsa, herşeyden önce bunun sorumluluğunu kendisinde aramalı, hatasını düzeltmeli, yapılan eleştirileri ve uyarıları dikkate almalıdır.

Yoldaşlar; kolektif bir çaba ile üstesinden gelemeyeceğimiz ve yenemeyeceğimiz hiçbir sorunun olmadığını, hiç bir zaman akıldan çıkarmamalıyız. Bu kampanya döneminde enerjimizi iki katına çıkararak en geniş kitlelere gidip onlarla ilişki kurmalı ve bu ilişkinin sürekliliğini sağlamalıyız. Bugüne kadar yürüttüğümüz faaliyetlerimizde, karşılaştığımız güçlükler, edindiğiniz tecrübeler ışığında eleştiri ve önerilerinizi gazetemize göndermelisiniz. Kampanyamızın daha da güçlenmesi ve bölgelerin birbirlerinin tecrübe ve deneyimlerinden yararlanması ancak bölgelerde yürütülen faaliyetlerin tek bir merkezde toplanıp, zengin bir tecrübe birikiminin sağlanmasına bağlıdır. Nasıki yazımızda bir kampanyayı yürüten yönetici hücrenin diğer bölgelerden haber almaması halinde, ayaklarının havada kalacağından ve kökü toprağın üstünde bir ağaç gibi kuruyacağından bahsettiysek, gazetemiz İKK'ında bütüne yol göstericilik fonksiyonunu oynayabilmesi, ancak ve ancak her bölgenin ve çalışma alanının bu konuda haber ve çeşitli yazılar yollamasına ve bu konuda gazetemizi beslemesine bağlıdır. Yoksa bu konuda gazetemizde kökü toprağın dışında kalan bir ağaç gibi olacak ve bu konudaki yol göstericilik görevini layıkıyla yerine getiremeyecektir.

Bu çabamız tıpkı küçük küçük dere ve çayların bir yataкта birleşerek güçlü bir nehre dönmüşmesine benzer. Eğer bizde bu küçük derelerimizi güçlü bir nehre dönüştürüp mücadelemizin önüne dikilen bentleri yıkıp geçmek istiyorsak, üzerimize düşen görevlerin bilincinde hareket etmek zorundayız.

İKK Yazı Kurulu

Açlık direnişi.... Bağtarafı Syf: 31'de belirlenmiş, konu ile ilgili tarihi geçmiş ile bütünleştirilmiştir, hayatın ortaya koyduğu, kanıtladığı ve bizlere öğrettiği gerçeklerin ifadesidir.

Cezaevlerindeki devrimci direniş mücadelelerinin sadece bir bölümünü kapsar nitelikteki bu yazı, başta da belirttiğimiz gibi, soruna ilişkin yanlış anlayışları teşhir etmek, doğru bir biçimde kavranmasına elimizden geldiğince ışık tutmak amacıyla kaleme alınmıştır.

BİTTİ

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz !

Efendi Diril

Partimiz TKP/ML'nin değerli yigit üyesi EFENDİ DIRİL yoldaş, 30 Haziran 1980 günü İstanbul Kanarya Çınar sokakta vücuduna 20 kurşun sıkılarak alçakca katledilmiş bir vaziyette bulundu.

Düşmanın elleri kahpe, yüreği namerttir.... Çünkü, yigitlerle başetmesi kolay değildir teketek. Gün gelecek hain tuzaklarında hesapları sorulacaktır bu faşist devletten elbet tek tek...

*Ey canevinden vurulmuş
Toz-duman olmuş bacılar !
İnanın oğullarımıza.
Kök oldu onlar,
Sade kök;
Kan suratlı,
Tağlar altında,
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikcikleri,
Ağızları ısırır hâlâ,
Kara barutu;
Ve demir bir okyanus gibi,
Titreşirler hâlâ,
Ben ölmedim der,
Yumrukları,
Yukarı halklık yumrukları.
Daha.*

P. Neruda

EFENDİ DIRİL yoldaş, Dersim'in Ovacık kazasının Hülüküşağı köyünde yoksul bir köylü çocuğu olarak dünyaya geldi. Kürt ulusu üzerindeki azgın komando dipçliğini, millî zulümü ailesinden ve yakınlarından öğrenerek büyüdü. Yoksulluk ve zulüm arasında yüreği kinle dolup taşan, devrim ateşiyle yanıp tutuşan EFENDİ DIRİL yoldaş, 1976 yılında Partimiz saflarına katılarak, örnek militan bir mücadele yürüttü.

Çalışmalarındaki etkin başarıları, disiplini ve alçakgönüllülüğü ile sevilen DIRİL yoldaş, 1978 yılından sonra Partimizin üyesi oldu.

Onun yürüttüğü mücadeleden rahatsız olan düşman güçler, EFENDİ DIRİL yoldaşın kurtuluşu, O'nu katletmekte görmüştü. EFENDİ yoldaş şehit düştüğü dönem Partimizin İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesinde görev yapıyordu.

Yoldaşın ölüm haberi kısa sürede dört bir yana dağıldı. EFENDİ'nin ailesi cenazeyi İstanbul'dan alarak Dersim'e götürdü. Yoldaşın cenazesi, daha köye gitmeden Partimiz Ovacık merkezinde görkemli bir cenaze töreni düzenledi. 2000 kişilik kitlenin sınıf kınıyla hep bir ağızdan haykırdığı; "EFENDİ'LER ÖLMEDİ !", "KAHROLSUN KOMPRADÖR PATRON-AGA DEVLETİ !" vb. sloganlar Dersim dağlarına çarparak yankılanıyordu.

O.Özcan Doyuranlar

Haziran 1982'de faşist güçlerce göz altına alınan OSMAN ÖZCAN DOYURANLAR yoldaş, Ekim ayı içerisinde işkencede alçakça katledildi.

OSMAN ÖZCAN yoldaş, 12 Eylül öncesi, Partimize destek sağlayan, verilen görevleri yerine getiren sempaticenimizdi. 12 Eylül'den kısa bir süre sonra yakalandığında, işkencede kısmi olarak çözülmüş, gerilemişti. Ancak O'na karşı mücadelede, "gücüm oranında Partiye yardım etmek istiyorum, benimle ilişkiye geçin" diyerek

Hakim sınıf uşakları ise, adeta Ovacık'ı terketmişlerdi. Sokaklarda bir tane polis veya jandarma görünmüyordu. Kitlenin ruh halinden ve kendilerine karşı duyulan sınıf kını korkusundan inlerinden dışarı adım atamaz olmuşlardı.

Ovacık'taki törenden sonra, Hülüküşağı köyüne getirilen yoldaşın cenazesi, sabaha kadar bekletildi. Yakılan isyan ateşleri, gecemin karanlığını şafağa çeviriyor, söylenen devrimci marşlar, türküler, ağıtlar, gecemin sessizliğini altüst ederek perde perde yükseliyordu.

Tuncell ve çevre köylerden gelen 1.500 kişilik kalabalık bir kitlenin katıldığı cenaze töreninde yapılan konuşmalarla EFENDİ DIRİL yoldaşın yaşamı ve Partimiz TKP/ML'nin mücadelesi anlatıldı. Bir ara Partimiz ve Ordumuz üyeleri ile sempaticenleri mezarın başında silah sıkarak, saygı duruşunda bulundular.

EFENDİ DIRİL yoldaşın katledilişini Partimiz TKP/ML ve kuşaktan kuşağa yigitler, seçkin savaşçılar yettitlediren Hülüküşağı köyü unutmadı. Bu toprağın gelecek kuşaklarında da daha onlarca, yüzlerce kahraman halk evlatları yetiyecek ve o büyük günün şafağında bu kez silahlarımız korkunç bir intikam ateşiyle patlayacak düşmanın beyinlerinde...

özeleştirisi vermiş, yeniden toparlanma, mücadeleye aktif katılma isteğini göstermişti.

Partimiz bunun üzerine kendisiyle ilişkiye geçmiş ve yardımcı olacağını ilermişti. Bu süre içerisinde faşist canilerce tekrar işkenceye alınan OSMAN ÖZCAN yoldaş, işkencede katledildi.

Ölümünün 2. yılında OSMAN ÖZCAN yoldaş, kavgamızda, tutuklu yoldaşların hücrelerdeki kızıl direniş mücadelesinde yaşıyor.

M. Şefik Karaağaç, Hüseyin Gözlü

Faşist güçlerin kurşun yağmurunda ilk anda HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş şehit düştü. Bir yoldaş tesadüfen hiç yara almadan, iki yoldaş yaralı halde, düşmanın eline geçerken, bir yoldaşta yaralı vaziyette düşman çemberini yarıp, kaçmayı başaramıştı.

Ağır yaralı durumda olan M. ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, düşmana yüreği ile karşı koyuyor, kahpeliklerini yüzlerine haykırıyordu. Bu kızıl yürek ancak adice süngülenerek susturulabilmişti. Yakalanan yoldaşlar ise, Partimizin kızıl direniş çizgisini olay yerinde ve götürüldükleri Deşt karakolunda onurla yerine getirdiler.

MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, Dersim'in Hozat ilçesi İncirli köyünde aydın bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Orta okulu Hozat'ta bitirdi. Lise öğrenimi yıllarında Partimizle ilişkiye geçen M. ŞEFİK KARAAĞAÇ yoldaş, çeşitli öğrenci organlarında, çevre ve mütakadaki birimlerde yer aldı. O, şehit düştüğü dönem Partimizin ileri bir sempatizanı, Parti 2. konferansından sonra TIKKO'nun çeşitli komutanlıklarında görev yapıyordu.

O, ideolojik ve siyasi olarak sağlam, Partiye bağlı, çalışkan, kararlı, dürüst bir yoldaşımızdır.

HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş, Tunceli Rayberler köyünde orta halli bir köylü çocuğudur. İlkokulu köyünde bitirdi. Orta öğrenimini Tunceli Lisesinde sürdürmeye çalışsan HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş, üçüncü sınıfta ekonomik zorluklardan dolayı okuldan ayrıldı.

Partimizle ilişkiye geçtiğinde önceleri kuryelik görevi yaptı. Daha sonra TIKKO örgütlenmesi içinde yer aldı ve TIKKO mantıka komutanlığında görev aldı.

1981 yılından beri profesyonel olarak faaliyet yürüten yoldaş, Partimiz TKP/ML'nin orta bir sempatizanıydı. O, sevilen samimi, alçak gönüllü ve fedakar bir yoldaşımızdır.

Beyaz Dağ'ı kanlarıyla Kızıl'a çeviren M. ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşlar, Partimizin ve Ordumuzun namlularında birer kızıl kurşun gibi işliyorlar.

Partimiz TKP/ML'nin, Ordumuz TIKKO'nun Beyaz Dağ katliamının hesabını soracağı ve Beyaz Dağ'a kızıl bayraklarını ve sancaklarını dikeceği günlerde gelecek, yaralar sarılacaktır.

Gün 19 Haziran 1982....

Bugünü unutma Beyaz Dağ !

Beyaz ordudan alıp taktılar sana adını

Adın değişti şimdi, şiirlere, ağıtlara geçti....

Bugünü unutma Beyaz Dağ !

Tepeleindeki bembeyaz karlar kızılandı renklendi

Eteklerine dek bu renk oluk oluk aktı indii....

Bugünü unutma Beyaz Dağ !

İki yıldır adın Kızıl Dağ, bugün sembolik, yarın gerçek

Çünkü senin toprağında iki can verdik, incecik, gencecik....

19 Haziran 1982 Beyaz Dağ'ın tepelerinin, eteklerinin M. ŞEFİK KARAAĞAÇ ve HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşların kanyla sulandığı, kızıla döndüğü bir gündür.

Gerillanımızın yörede faaliyet yürüttüklerini bilmelerine rağmen, onları bir türlü ele geçiremeyen ve o yüce dağların heybetli karşısında küce kalan düşman için tek yol, muhbirçileri aracılığıyla sinsi tuzaklarda yoldaşları gafil avlamaktır. Ve 19 Haziran şafağında düşman kudurmuşçasına sevinç çığlıkları atmaya kavuşacaktı...

Altı kişilik bir gerilla birimimiz uzun bir yoldan gelip, Beyaz Dağ'da dinlenmek için konakladıklarında, düşman ihbar üzerine sinsi Hozat'taki Beyaz Dağı çeviriyordu. Nöbetçilerin bir anlık dikkatsizliği şartları deha da eşsiz kılıyordu. Bu fırsatı değerlendirdi-

ren düşman, çok yakın bir mesafede çatışmaya girdiğinde, bazı yoldaşlar silahlarını ateşleyebilirken, diğerleri uykulu tulumu içinde olduklarından silahlarını kullanabilecek durumda değillerdi.

"Vurulmuşum

Dağların kuytuluk bir boğazında

Vakitlerden bir sabah namazında

Yatarım, zihnimde emellerim

Kanlı, upuzun....

Vurulmuşum

Düşüm, gecelerden kara

Bir hayra yoranım çıkmaz

Canım alırlar ecetsiz

Siğdiranam kitaplara

Sifir dükürmüş bir baş

Vurulmuşum hiç sorgusuz, yargısız"

A.Artif

PARTİYİ ve ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMPANYASI SONUÇLARI

Libya' da kampanya hedefini aştı !

Genel olarak hayatta, özel olarak devrimci mücadelede, her zaman yapılan ve yapılması gereken şey objektif ve subjektif öğelerin biri birleri arasındaki bağıntıyı doğru olarak kavramaktır. Bunun böyle olmaması halinde, başarı şansının ya olamayacağı, ya da beklenenin çok altında olacağı açıkça ortaya çıkacaktır. Bunun için, her zaman, her yerde içinde bulunduğumuz koşulları iyi bir şekilde değerlendirip, ona göre hareket etmek zorundayız. Bu doğru anlayış sınıf mücadelesine önderlik yapıp, yapamama sorununu belirleyen önemli ve temel bir noktadır.

Parti Merkez Komitesi Siyasi Büro'muzun aldığı bir karar gereği başlatılan Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyası, bulunduğumuz alanda, 1983 yılının son aylarında tartışma düzeyinde hayata geçirilmeye başlandı. Bu dönem yaklaşık 1 ay sürdü. Önce bölgenin kendi içersinde faaliyeti o-muzlayan yoldaşlar ve birimler içersinde sorun tartışıldı. Burada çıkan sonuçları da göz önünde bulundurarak, çeşitli alanlarda pratik mücadeleye aktif olarak katılan ve katılabilecek durumda olan yoldaşlarla toplantılar düzenlendi. Yapılan toplantılarda kampanyanın yönelimi üzerinde tartışılıp, sonuçlar çıkarıldı. Bu düzeydeki çalışmalarımız, 1984'ün birinci ayının başlarında tamamlandı.

Kampanya boyunca, önümüze görev olarak şunları koyduk.

1)- Merkez Komitemizin aldığı karara uygun olarak, burada bu kampanyayı en aktif bir şekilde yürütmek ve Partimizi maddi yönden desteklemek.

2)- Kampanyamızın hedefi 25 bin Libya Dinarı olmalıdır.

3)- Eksik ve zaaflarımızı giderebilmek için (gerek genel örgütlenmemizde ve çalışmalarımızda, gerekse de tek tek yoldaşlarda var olan) harekete geçmek.

4)- Başta Partimizin sempatizan ve taraftarları olmak üzere, bütün demokrat ve ilerici kitleye ve dışımızdaki devrimci kuruluşlara sempatizan ve taraftarlarına siyasi düşüncelerimizi anlatmak ve onlara kavratmaya çalışmak.

Kampanya dönemi için önümüze koyduğumuz bu özel görevlerin tespiti, hiç şüphesiz ki doğru ve yerindeydi. Ancak, tespitlerimizin doğru ve yerinde olması, onları istenilen düzeyde hayata geçirebilmemiz için yeterli değildir. Ve sonuçta da bazıları istenilen seviyenin altında kaldı. Eksik ve zaaflarımızın giderilebilmesi için, nasıl ve ne şekilde mücadele etmemiz gerektiği ve hangi malzemeleri kullanmamız gerektiğini yeterince açığa çıkaramadık. Aynı zamanda bunun örgütsel bölümünde tartışıp özel görevlendirmeler yapmada yetersiz kaldık. Sonuç olarak, bu noktada pek başarılı olduğumuzu söyleyemeyiz. Tabii ki, bunda bizlerin iradesi dışında geçen Libya'nın somut durumu ve buna ek olarak elimizdeki kadroların yetersizliği ve

yoldaşlardaki siyasi gerilik önemli bir rol oynamıştır.

Siyasi propaganda meselesine gelince, bundaki esas hatamız ise, birden fazla konu tespit etmektir. Yaklaşık bir ay süren toplantılara, çeşitli bölgelerde olmak kaydıyla, 800 civarında kitle katıldı. Merkezi olarak sürdürülen toplantılar, kitleler tarafından coşkuyla karşılanırken, toplantıda birden fazla konunun ele alınması, toplantının verimini düşürüyor ve anlatılanlar yarı yamalak kalıyordu. Kaldı ki, yapılan toplantıların 3-4 saati geçmemesi gerektiği baştan biliniyordu. Biz yaptığımız bu hatamızı toplantıların sonuna doğru gördük ise de, yinede istenilen düzeyde düzeltemedik.

Toplantılarda görülen diğer bir eksik siyasi yan ise, toplantılar başlamadan önce, çevremizde bulunan devrimci kuruluşların sempatizanlarına toplantının gündemini belirleyen yazılı bir çağrı yapmamızdır. Yaptığımız çağrıya Dev-Yol katılacağını söylemesine rağmen, toplantıya gelmedi. Acil sempatizanları ise, toplantıda bulunan sosyal-emperyalizm ve proletarya partisi sorunları için tartışmayı gereksiz gördüklerini, yalnız Demokratik Halk Devrimi meselesini tartışabileceklerini belirtmelerine rağmen, bunlarda sonuçta gelmediler.

Genel olarak, alanımızda az-çok bulunan bütün kuruluşlar, davet edilmesine ve toplantı süresinin duruma göre paylaşılabileceği belirtilmesine rağmen, katılmadılar. Ancak, çeşitli bölgelerde sempatizanları katıldı.

Yukarıda belirttiğimiz eksik ve hatalarımızı bir bütünlük içinde ele aldığımızda, kampanyamızın olumlu yönü hiçte küçümsenecek değildir. Belirttiğimiz eksikliklerin bulunmaması halinde, kampanyamızın olumlu yönü, hiç şüphesiz ki daha da fazla olacaktı.

Burada kısaca da olsa belirtmek istediğimiz bir diğer konu ise, çeşitli devrimci örgütlerin toplantı ertesinde yaptıkları uygunsuz propagandalardır. Bunlar sempatizanlarına karşı toplantıya gelmemelerini haklı gösterebilmek için, "zamanında çağrı yapılmadı" veya "Partizan dağılıyor, ondan dolayı toplantı yapıyorlar" vb. v.b. gibi asılsız ve ipe sapa geimer iddialar ve yuvarlak laflarla işi geçiştirmeye çalışıp, sempatizanlarını avutmak istediler. Oysa ki, bizler toplantılardan 14 gün önce, her-kese yazılı çağrı yapmıştık. Hanl, halkın bir deyimli vardır, "oynamak istemeyen gelin, yerim dardır der." İşte bunlarınki de aynı.

Partizan'ın dağılıp dağılmadığı meselesine gelince: çürüyen ve dağılan bir örgüt, ideolojik olarak mahkum edilir.

Yoksa çürük olanın karşısından kaçılmaz.

Kampanya da belirlenen maddi hedefe ulaşma ve geniş kitlelerin desteğini sağlama yönündeki çabalarımız, esas olarak olumsuzdur. Önce faaliyette aktif olarak görev alan yoldaşları ikinci planda, çalışmalarımıza omuz veren ve Partiyi şöyle veya böyle destekleyen kesimi üçüncü olarak genel kitlelerin Partiyi desteklemek için harekete geçirilmesi gerektiği şeklindeki doğru bir düşünceyle yola çıkıldı. Bu yöndeki düşüncelerimizi hayata geçirmede yeterince harekete geçiremediğimiz 2. kesim olmuştur. Bu kesimi istenilen seviyede harekete geçiremememiz 3. kesimi, yani kitlelerin harekete geçirilmesinde olumsuz yönde etkilemiştir.

Kampanya döneminde yaptığımız bir diğer hata da, kampanyanın başlatılma tarihini uygun bir zamana denk getiremememiz oldu. Bulduğumuz ülke de, yıl sonu ve yeni yılın başlangıcında, yeni yeni kuzalların bulunduğu ve işçilerin bir tedirginlik içinde bulunduğu bir döneme rastladı kampanya. Her sene işçiler aleyhine alınan bu kararlar, işçilerin çalışma koşullarında ve kazandıkları parayı Libya dışına çıkarmasına durumunda getirilen zorluklar bu yıl sonuna ulaştırıldı. Kampanyayı başlattığımız dönemde, 1984'ün 3. ayına kadar çıkarma hakkında bulunan açığın kullanılması halinde yavaşca, 1984 yılının birinci ayından itibaren kazanılan paraların serbestçe çalışanlar için % 40-60 şirketlerdeki için ise, % 50-75 çıkarma hakkı şeklinde yürürlüğe giren yasa, işçilerin dövizlerini alabildiğine hızlandırdı. Bu ortamda hem açıkların kapatılması, hem de dövizlerin hızlanması kitlelerin kampanyaya maddi yöndeki katılımını olumsuz yönde etkiledi.

Kampanya böylesine bir dizi elverişsiz koşullar içinde başlayıp, yürütülmesine rağmen, yinede önümüze koyduğumuz hedefi geçerek, 35.449 Libya Dinarı (yaklaşık 37.882.661 TL, 283.592 DM.) ve 8 parça altın ile sonuçlandı. Kampanyamıza katılan kitle ise, 1209'a ulaştı. Kampanyamız 2 ay sürdü ve belirlenen sürede sonuçlandırıldı.

Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyası, sonuç olarak bölgemizde bir bütün olarak başarılı bir şekilde yürütülmüş ve sonuçlandırılmıştır. Çeşitli milliyetlerden halkımız içinde bulunduğu zor ve çetin koşullardan kendini kurtaracak olan Partisi TKP/ML'ye ve Ordusu TIKKO'ya güçlü bir destek vermiştir. Verilen bu destek, proletarya partisine güç katarken, hiç şüphesiz ki komprador patron-ağa devletine ise vurulan bir şamar olmuştur. Bu kampan-

ya aynı zamanda bir dönemlerin "keskin" devrimciliği yapan çığırkan ve laf ebelerinin sözde halka güvenip, ama özde ise, onlardan nasıl kopuk olduklarını ortaya koymuş ve bu vesileyle de bu ve benzerleri anlayışta olanlarada bir şamar olmuştur.

Proletaryanın öncü müfrezeliğini yapan bir parti söylediklerini yalnız kendisi duyuyorsa, bu söylenenlerin bir değeri yoktur. Önemli olan söylediği şeyleri kitlelere kavratıp, onları harekete geçirmektir. İşte siyasi önderlik meseleside budur. Bir komünist partisi kısa vadede oku yönelttiği hedef ile uzun vadede oku yönelttiği hedef arasındaki farkı mutlaka iyi ayırt etmek zorundadır. Nispeten uzun vadede yapacağımız işler hesaba katılır. O çünkü somut durum ve taktiklere sırt dönlürse o uzun vadeli planlarımızda gerçekleşmesinin ve bir komünist partisinin kitlelere önderlik etmesinin mümkün olamayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Doğru olan şey ise, taktiklerin stratejik amacımıza hizmet etmesidir.

Genel herşey özel hiç bir şey şeklindeki anlayışlar ve yazıların kitleden ve somut durumdaki kopuk olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz. Bir ağaca tırmanırken, nasıl hareket etmemiz gerekiyorsa, sınıf mücadelesinin zorluklarında aynen öyle tırmanarak çıkmanın gerektiğini bilmeliyiz. Kampanya dönemi boyunca, kitlelere beklediği şeylerden uzak, genel laflar ettiğimizde, onların nasıl söylenenlere kulak asmadıklarını, ama ne zamanki onların somut sorunları ve bugün bizden bekledikleri şeylere değindiğimizde, bizleri nasıl can kulağıyla dinlediklerini çok iyi gördük. Onlar bugün Partimizden çok şey bekliyorlar, ama biz onların beklentilerine yeterince cevap veremiyoruz.

Kampanya dönemleri, normal dönemlerden farklı olarak ele alınıp, canlı bir atılımla sürdürülmesi halinde, normal dönemlerde aylarca yapılmayanın kampanya döneminde çok kısa sürede gerçekleştiğini ve kazanımları kat kat arttığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Her somut konu içinde tespit edilen hedeflerin doğru olarak belirlenmesi halinde, kitlelerin Partiye çok daha çabuk yaklaştığı ve bütünleştiği açıkca görülecektir.

Kampanyamızda genel olarak görülen diğer bir eksik ise, propaganda malzemesinin oldukça yetersiz olmasıydı. Merkezi olarak elimizde çok az malzeme vardı. Kampanya eğer merkezi olarak açılmışsa, daha başlamadan önce propaganda araçları bölgelere ulaştırılmalı, bölgeler bu konuda silahlandırılmalı ve ondan sonra güçlü bir şekilde

işe başlanmalıdır. Faşist hakim sınıflar, sınıf mücadelesini susturabilmek için birçok aracı birden kullanmaktadırlar. Hakim sınıfların elindeki bu silahlara karşı, bizde karşı silahlarla ortaya çıkıp, onları her alanda teşhir ve tecrit edebilmesini bilmeliyiz.

Bu konuda her halkın olduğu gibi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarında zengin tecrübe ve deneyimi vardır. Ve bunlar zengin bir hazinedir. Önemli olan bu hazineyi ML ilkeler ışığında ele alıp, Partinin önderliğinde devrim mücadelesine kanalize edebilmektir. Geçmişte var olan bu hatamızı ve eksikliğimizi, Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyasında rahatlıkla görebildik. Bundan sonra önemli olanı, bu hatalarımızdan gerekli dersleri çıkarmak ve sınıf mücadelesinde ki yerimizi layıkıyla almaya çalışmaktır.

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TIKKO !

—YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ !

TKP/ML—YDB
Libya Yürütme Komitesi

Fransa

Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası Fransa'da militan bir coşku ve kararlılıkla sona erdirildi.

Emekçiler, Yoldaşlar;

Partimiz, faşist komprador patron-ağa devletine karşı yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde ağır yaralar almasına rağmen, mücadelesine devam etmektedir. Faşizmin darağaçlarındaki, işkencehanelerindeki, cezaevlerindeki ve kahpe pusularındaki katliamları, bu onurlu ve şanlı mücadelemizi durduramadı ve durduramayacaktır. Halk tartışına ekilen devrim tohumlarının yeşermesi, filiz vermesi, bütün saldurlara rağmen engellenemedi.

Peki kapemci faşistlerin bütün bu azgınca saldırılarına rağmen, Partimiz neden imha edilemedi? Çünkü o gücünü; hayatı yaratan ve ona şekli veren işçi sınıfımız, yoksul köylülerimiz ve bütün halkımızdan ahyorda ondan. Halkımız, Partimizi düşmanın azgınca saldırılarına karşı bir kalkan gibi korumakta ve ona sahip çıkmaktadır.

Partimize karşı ülkemizde gösterilen bu sıcak ilgi ve desteği yurtdışında

bulunan işçilerimizde hiçbir zaman esirgemediler. Onlar 12 Eylül faşist darbesinin ardından gelen genel kitle pasifikasyonunun etkisinde kalmadan; hakim sınıfların "yok ettik", "kökünü kazıdık" vb. gibi demogojilerine aldırmadan Partimize olan desteklerini hiç bir zaman çekmediler. Onlar üzerlerine düşen görevlerinin bilincinde hareket ederek, Partimizi çok yönlü yardımlarıyla güçlendirdiler. İşte yapılan bu yardımlardan birisi de, Partimizin açtığı "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme" Kampanyası döneminde yürütülmesinde faaliyetlerdir.

Yiyeceklerinden, cep harçlıklarından ve sigaralarından keserek kampanyanın gücüne güç katmak için canı gönülden bir faaliyetin içine giren emekçilerin bu tavırları bizlere örnek oldu. Ve proletaryanın yaratıcılığının en güzel örneklerini sergiledi.

Biz Parti sempatisanları olarak Fransa'da Partimizin açtığı bu kampanyaya var gücümüzle katıldık. Partimizin koyduğu perspektif doğrultusunda hareket edip, onu bölgemizin somut şartlarıyla kaynaştırdık ve sonuçlandırdık. Biz kampanyayı olumlu ve olumsuz yönleriyle ele alıp, bu konuda devrimci kamuoyuna bilgi vermek istiyoruz.

Kardeşler, Yoldaşlar;

Partimizin koyduğu perspektiften hareketle, bizde bölgemizde kampanyanın önemi, hedefleri ve nasıl ele alınması gerektiği konusunda öncelikle Parti sempatisanlarıyla toplantı düzenledik. Bu toplantıda aramızda yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda, kampanyayı nasıl hayata geçireceğimizi kararlaştırdık. Daha sonra ise, kitleye açık olarak yapılan toplantılarda sorunu tartıştık. Bu toplantılarda her Parti sempatisanının vereceği bağış miktarı tespit edildi. Tespit edilen miktarlar yoldaşlarımız tarafından (kısmi gecikmelere rağmen) zamanında ödendi. Daha sonra, devrimci, demokratlara gidilerek, kampanyanın önemi ve anlamı anlatıldı. Ve bunlardan önemli ölçüde destek alındı. Yine çeşitli devrimci teşkilatların tabanlarından küçümsemeyecek ölçüde destek alındı.

Geçen yıl aynı dönemlerde yürütülen kampanyanın sonucu, 36.000 Frank dolayında iken, bu yılki kampanyamızın hedefi 120.000 Frank'a (yaklaşık 5.160.000 TL) ulaştı. Bu gerçekten de önemli bir atılımdır.

Kampanyamız esas olarak olumlu olmasına ve geçen yılki kampanyaya göre üç misli bir artma göstermesine rağmen, taşıdığı olumsuz yanlarda dikkate alınmalıdır. Başlangıçta büyük bir coşkuyla başlayan kampanyamız,

araya başka kampanyaların da girmesiyle giderek önceki canlılığını yitirdi. Bunun en önemli nedenlerinden biri, kampanyanın siyasi muhtevasını sonuna kadar kitlelere mal edemememizdir. Diğer bir olumsuzluk ise, tespit edilen zamanda bir gecikmenin olması idi. Bu ise kampanyanın bölgemizde diğer bölgelerden geç başlamasından dolayı olmuştur. Yine diğer bir önemli eksiklik ise, son aşamada denetimin azalmasıdır.

Emekçiler, Yoldaşlar,

Her partinin olduğu gibi, bizim Partimizde maddi ve manevi destek aldığı bir sınıf mutlaka vardır. Komprador patron-ağaların faşist partileri desteğini emperyalist efendilerinden alırken, Partimiz TKP/ML ise gücünü başta işçi sınıfımız olmak üzere, yoksul halkımızdan almaktadır. Yoksul halkımızın dışından tırnağından artırarak sağladığı bu destek, onurlu olduğu

kadar güçlü ve uzun sürelidir de. Nitekim bu güç kendisini daha bugünden dosta düşmana göstermiştir. Partimizin yürüttüğü kampanyanın sonuçları, hakim sınıfları ve tüm gericiileri ürktüüp huzursuz ederken, halka bir gurur ve kıvanç kaynağı olmuştur.

Yoldaşlar;

Partimizin aldığı yaralarını sarma seferberliğini sürdürdüğü bugünlerde, onun birliğini her zamankinden daha çok koruyarak; ona her zamankinden daha güçlü ve bilinçli olarak sahip çıkarak mücadele yürütelim ve onu güçlendirelim. Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelemizde bize ışık tutacak olan bu kızıl fenerin düşüncelerini sonuna kadar tavizsizce savunalım. Yılmıya, karamsarlığa ve teslimiyete yer vermeyelim.

-PARTİMİZİN KIZIL YOLUNDA İLERİ !

TAPU VERİLECEĞİ SÖYLENİRKEN..... Baştarafı Syf: 17'de

fotoğraflarla tespit etmişler ve şimdide yikiyorlarmış.

Bazı gecekonduların yıkılırken bazıların yıkılmamasının resimle vb. ile aslında bir ilgisi yoktur. Yoksul halka karşı girişilen bu azgınca saldırıların altında yatan gerçek, rüşvetten başka birşey değildir.

Rüşveti bizzat teşvik eden burjuvazi, bununla yoksul halkın elinde avucunda olan üç beş kuruşuda gaspetmekte veya bir çoğunuda tek evi yıkılıp sokakta kalmasını diye borç harç edip rüşvet ödemeye yöneltmektedir. Hiç bir imkanı olmadığı için, rüşvet veremeyenlerin ise evlerini başlarına yikmaktadırlar.

Burjuvazi bu politikasıyla bir yandan yoksul halkı iligine kadar sömürüp daha da yoksulluk ve sefaletin içine iterken, diğer yandan da gecekonduların mücadelesini bölmeye çalışmaktadır. Ama unutulmamalıdır ki, ne kadar gecekondu var ise, onların temelinde taştan ve harçtan çok, direnen komünistlerin, devrimcilerin ve yoksul halkın kanı, canı vardır. Acı ve gözyaşı vardır. Bugünlerin böyle gitmeyeceği açıktır. Zulmün ve baskının olduğu her yerde isyan ve direnişler kaçınılmaz olarak var olacaktır. Bugün örgütsüz olmasın rağmen, yinede yıkımcılara karşı koyan ve belediye görevlisini döven bu insanlar, yarı örgütlenmişlerinde, yine o şanlı direnişlerin örneklerini

vereceklerdir.

Kardeşler;

Faşist komprador patron ağa devleti var olduğu sürece, konut sorununun çözülemeyeceği bir gerçektir. Bugün tek tek gecekondulara yapılan saldırılar ve yıkımlara sessiz kalma, bana ne deme, bütün bu saldırıların hedefi sensin. Bütün bu saldırılara ve cinayetlere karşı güçlü direnişlerle karşı koymak istiyorsan örgütlen, mücadelede alman gereken yeri al. Unutma ki bizi bizden başka kurtaracak kimse yoktur. Tüm zulmün ve sömürünün kaynağı komprador patron-ağa devletini yerle bir etmek için Partimiz TKP/ML saflarına gir, onun sesine kulak ver. Çinkü o senin Partindir. Unutma ki, proletarya partisi saflarında örgütlenen mücadele yürüten halk yenilmezdir. Zafer mutlaka bizlerin olacaktır.

-GECEKONDULARIMIZI YIKANLARI YIKACAGIZ !

-TÜM YIKIMLARIN VE CİNAYETLERİN SORUMLUSU KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİDİR !

-YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ ve BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TKKO !

Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutuklularla dayanışma kampanyası başarıyla sonuçlandı

Diyarbakır cezaevinde başlatılmış olan direnişe en geniş desteği sağlamak ve faşist Türk devletinin uygulamalarını geniş kamuoyu nezdinde teşhir ederek güçlü bir dayanışma hareketi oluşturmak için Partimizin yurtdışı örgütü ile Dev-Sol ve PKK arasında gerçekleştirilen eylembirliği, önüne görev olarak koyduğu propaganda-ajitasyon, gösteri, standı, işgal vs. eylemleri yerine getirerek harekete geçti. Eylembirliğinin öngördüğü görevler yerine getirildikten ve belirlenen hedeflere ulaşıldıktan sonra, doğası icabı oluşturulan birlikte görevini tamamladı.

Ardından Türkiye'nin diğer cezaevlerinde yeni direnişler gündeme geldi. Genel Af tartışmaları ilköde ve dışarda hareketli bir vaziyet aldı. Kuşacası, yığınların hareketliliği Genel Af doğrultusunda yeni boyutlar kazandı. Cezaevlerinde ceryan eden olaylar üzerinde dikkatler yoğunlaştı. Partimizin yurtdışı örgütü; cezaevlerindeki direnişlerle dayanışmak, genel af'la bunu bütünleştirmek için objektif koşulların daha da olgunlaşma vaziyeti gösterdiğini tespit ederek bu doğrultuda bir kampanya sürdürme kararı aldı. İlk etapta harekete geçirilebilecek halk güçleriyle irtibata geçerek bir eylembirliği oluşturma çabalarına girdi. Neticede, Halkın Kurtuluşu ve Dev-Sol'la sözkonusu kampanyanın yürütülmesi için bir eylembirliği oluşturuldu.

Yürütülecek faaliyetin bir kampanya biçiminde ele alınmasının zorunluluğundan ötürü, eylembirliğinin kısmen uzun bir zaman dilimini kapsayacağı açıktı. Bunun içinde, uygun mücadele biçimlerinin tespit edilmesi gerekliyordu. Faaliyetin yönlendirilmesi için merkezi düzeyde bir eylembirliği komitesi oluşturuldu. Ayrıca buna bağlı olarak merkezi bir büro kuruldu. İlk etapta eylembirliği komitesi hazırlık aşamasının ürünü olarak, bildiri, bülten, protesto mektupları, mahkumlarla ilerici kamuoyu arasında helij bir irtibatın aracı olan mektuplaşma

vb., propaganda-ajitasyon malzemele-riyle harekete geçti. Bu çabalar ilk dönemler belli gösterilerle iç içe ele alındı. (Köln-Bonn gösterisi gibi). Amaç, eylembirliği komitesinin amaçları ve yürüteceği faaliyetler hakkında kamuoyunu bilgilendirmek ve hazırlıkları yükseltmekti.

İkinci aşama; daha aktif harekete geçme, güçleri belirlenen merkezi hedef doğrultusunda seferber etme idi. Bu aşamada uzun yürüyüş başlatıldı. Fransa'dan Paris, Almanya'dan Düsseldorf ve İsviçre'den Basel'den çıkan yürüyüş kolları, Strasbourg'da Avrupa Konseyinde birleşmek üzere harekete geçtiler. Tüm diğer faaliyetler, bu merkezi faaliyeti güçlendirme çerçevesinde ele alındı. Yürüyüş kolları geçtikleri şehirlerde düzenledikleri gösterilerle vb. faaliyetlerle eylemin amaçlarını kamuoyuna duyurdular, çeşitli çevrelerden basın, televizyon, parti, dernekten vs. destek sağlandı. Faşist Türk devletine karşı tepkiler yoğunlaşıp, yaygınlaştı. Teşhir faaliyeti en geniş çevrelerde yankısını buldu. Haftalarca süren yürüyüş, neticede Avrupa Konseyi toplantısının başladığı dönem, Fransa'nın Strasbourg şehrine vardı. Burada bir Tribunal (Türkiye'yi yargılama mahkemesi) yapıldı. İçinde Yılmaz Güney ve bazı avukat, milletvekilli, parti, kurum ve eylembirliği komitesi temsilcilerinin bulunduğu bir jüri, Türk faşist devletini yargıladı, uygulamalarını şahit, belgelerle deşifre etti. Konsey binası içinde basına ve çeşitli komisyona açıklamalarda bulunuldu. Faaliyet faşist cuntanın konsey toplantısına gönderdiği "parlamentar" iblislerini oldukça rahatsız etti. Korku, panik ve tedirginlik içinde olan cunta temsilcilerinin yüzlerine ağır şamar indirildi. Kampanya esas olarak belirlenen hedeflere ulaştı ve kamuoyunda belirlenen ilgi ve desteğin üstünde bir sonuç yarattı. Etkileri olumlu oldu. Cuntanın teşhirini derinleştirmede ciddi rol oynadı. O dönem gerek ülke i-

çinde, gerekse dışarda kamuoyunda cuntaya karşı gelişmelerin merkezinde yürüttüğümüz faaliyet yer aldı. Cuntacılar her fırsatta uşak basınları aracılığıyla faaliyete saldırdılar. Bu da gösteriyor ki, faaliyetimiz kanemcileri sarsmıştı. Onları saldırtan temel burada yatmaktaydı. Kısacası, biz o dönem pratik birgüç olarak alternatif bir vaziyetteydik. Cuntaya karşı mücadelede sözkonusu dönemde her yönlü merkezi bir rol oynadık. Bu da gösteriyor ki, kendi kuvvetlerimize, halkın gücüne dayanmak temeldir. Bu güç çok şeye kadirdir. Yeter ki, onu doğru seferber edelim. Bu eylem halk güçlerinin eylembirliğinin önemini daha net gösterdi. Ayrıca kendilerini "ustalaşmış" gösteren her türden revizyonist, sosyal faşist mihrakın yüzüne ağır bir şamar vuruldu. Bu güçler, ökim sessizliğindeydi. Ve faaliyetimiz karşısında etkileri tutuşmuştu. Daha doğrusu bizlerin bu işleri nasıl başardığımıza hayret ediyorlar ve homurdanıyorlardı. Oysa hayrete düşecek yan yoktu. Halkın azmi, devrimci atılganlık ve inşiyatif, yaratılanların yüz misilsini doğurmaya kadirdi. Miskinliğiyle tecrid gelişen sosyal-faşist şürekâ; konsey toplantısı dönemi yürüyüşü kendilerinin yaptığını söyleyerek milletvekilleri ve basınla ilişki azadılar, onların bu sahtekarlığı da açığa çıkarıldı.

Diğer yandan Dev-Yol gibi hareketlede, bu dönem oldukça duyarsız bir vaziyet aldılar. Fakat şu çok açık bir derstir ki, sınıf mücadelesine bu tür duyarsızlıklar kitleler içindeki etkinliğin zayıflaması ve tabanın dağılması ruh halinin zayıflamasında çok ciddi rol oynamaktadır. Yığınların güvensizliğini doğurmaktadır. Dev-İşçi bu tür sonuçları adım adım daha yoğun yaşıyor. Elbette devrimci bir hareketin böyle davranmasını istemeyiz. Bu hem kendisi ve hem de halk için zararlıdır. İstediğimiz devrimci güçlerin enerjilerini halkın davası için daha aktif harekete geçirmesidir. Bunu yapmayanların bir balon misali sönecekleri ve halkın silleyle bir kenara fırlatılacakları açıktır. Zira bu gerçek sözkonusu duyarsızlıklar içinde olan hantal yapılar için çok açık görülmüyor.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, istenilen hedeflere varmada halkın gücüne güveni temel almamız. Bugüne kadar bu tür faaliyetlerde, devrimcilerin gücünden ziyade, burjuva parlamenterlerin, kurumların gücüne dayanmayı temel alan HK gibi örgütler bu eylemden ciddi dersler çıkarmalıdır. Eğer bahsettiğimiz olumlu sonuçlara eriştiysek, bunu sağlayan temel şey kendi

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE '6'

GEÇEN SA YIDAN DEVAMDIR

Sorunda böyle bir kademeçillğin kitleyi bölmekten başka bir işe yaramayacağından, sonradan katılma ciddi bir destek olmayacak, geçici rolü kısa sürede ancak etkili olabilecektir ve 15-20 günlük diye tanımlananlar bu enerjisi "tüketince destek" artık kalkacak ve biz gene yalnız kalacağız (!) Sorunun böyle olmayacağını kimse mutlaklaştırarak iddia edemez. Biz tersini iddia etmiyoruz. Gerçektende bu açlık direnişi teorileri (!) süresiz değil, süreli mantığı ile ele alınmaktadır. Böylece kitleler ciddi hak alıcı bir eylem değil, deneme eylemine soğulmakta "sınama-yanılma" anlayışıyla hareket edilmektedir.

2)- "Ölüm orucu devrimci onura ve şerefe uzanıldığı, devrimciliğin tek tek bireyler özelinde, genelde de kitle olarak bitirilmesine kalkışıldığı, varolan yok olma dönemlerinde ve buna bağlı olarak ağır saldırı ve yaptırım sözkonusu ise, gündeme gelir, oysa süresiz açlık direnişleri bu gibi durumlar dışında, çeşitli demokratik ve akademik vb. talepler uğruna hayata geçirilir."

Biz bunu daha somuta indirgersek; bizim iki kategoriye ayırdığımız KSAD lerinin varoluş şartlarının (nesne) iki ayrı eylemin temeli olarak getirildiğini görmekteyiz. Bu bakış açısının sakatlığı, bizim daha önce açıkladığımız ikinci kategorideki şartlarının özünde birinciden ayrılmadığı gerçeğinin kavranmamasından kaynaklanmaktadır. Halbuki, eğer bu tip hak alıcı bir eyleme ihtiyaç duyulmuşsa, mutlaka sorunlar önem kazanmıştır. Ve kitlelerin talepleri uğruna gerekirse ölü verecekleri şartıyla yola çıkışında (süresiz eyleme başvuru) her iki şartta da değişmez. Buradaki anlayış maddi saldırıya karşı ölüm alternatifinin konulabileceği, ancak maddi olmayan, fiziki işkeneye dayanmayan çeşitli insani ve demokratik temel haklarının yitimi, saldırılara karşı ise bu alternatifin konulamayacağı düşüncesinde ifadesini bulmaktadır. Oysa siyasi taleplerimiz

kadar ekonomik ve demokratik taleplerimiz uğruna ölüm alternatifinin ortaya konduğu, yani ölümün göze alındığı mücadeleleri kapsarlar ve KSAD'leri (kitlese ölüm orucu) da her iki şartta eğer gerekli çare ise hayata geçirilmektedirler.

Kaldı ki, bir eylemin niteliğini belirleyen esas etmen eylemin hangi şartlarda kullanılacağı değildir. Çeşitli eylem biçimleri özellikle cezaevlerinde değişik amaçlar ve talepler uğruna hayata geçirilebilirler. Aynı şekilde KSAD'leride değişik değişik şartlarda farklı hedefler ve istekler doğrultusunda hayata geçirilmektedirler. Bu durum o eylemin her değişik koşula göre aynı ad almasını gerektirmez. Eyleme adını veren onun iç prensipleri, perspektifi ve kurallarıdır. Eylemin biçimini belirleyende bunlardır. Şu şartlarda olduğu için şu, bu şartlarda olduğu için bu diye prensipleri, kuralları, perspektifi, biçimi aynı olan eylem değişik adlandırmalara tabi tutulamaz. Bugüne kadar aynı biçim içerisinde her iki kategoride de, yani varoluş koşullarında açık... saldırı olmadığı zamanlarda kullanılan eylem biçimi hep aynı adla (KSAD anlamında) anılmıştır, bu da hiç bir sakınca yaratmamış, tam tersine gereksiz bir ayırımın önüne set çekmiştir. Şimdi tutupta hiç bir ayırım tanımayan eylemleri salt gündeme geliş şartlarına göre ayırmak iş olsun diye iş yapmaktan başka bir şey olmayacak, canı sıkılan bir entellektüelin kişisel tasarrufundan öteye gitmeyecektir. Bugün salt ölüm kelimesinden ür-kililmekte ve eylemin adı değiştirilmektedir.

Daha öncede açıkça değindiğimiz gibi yanlış anlayışları yayabileceğinden, bireysel biçimiyle karıştırıldığından dolayı, ölüm orucu tabiri, kitlese eylemler için kullanılmamalı ve genel olarak KSAD adı en doğru olarak kullanılmalıdır. Fakat bugün bunu belirtmeyişiimizin nedeni KSAD tabirinin "süresiz açlık direnişi" denilen sözde teoriyle karıştırma tehlikesinin daha büyük olumsuzluklar doğuracağımdandır. Bundan dolayı birinci sakınca (ö-

lüm orucu deyiminin sakıncası), ikinci sakıncaya (KSAD'nin karıştırılması, çarpıtılması sakıncası)na tercih edilmektedir. Bu yüzden kitlese ölüm orucu deyiminin geçmişten beri süresiz direnişlerde (KSAD'lerde) tek tip isim olarak savunmaktayız. Ölüm açlığın sirmesi halinde gündemde olduğundan ölüm orucu terimi kullanılmakta ve herhangi bir sakınca teşkil etmemektedir. Ne var ki, süreç içerisinde bir takım yanlış anlayışların yayıldığı ve meselelerin yanlış yorumlandığı, çarpıtıldığı görüldü. Sorun geniş açıldığında eylemin biçimlerini en iyi ifade eden terim KSAD idi. Ancak bu seferde daha büyük tehlike en doğru terimin (KSAD) kullanılmasını engellemiştir. Bu tehlike "süresiz açlık direnişi" adlı yeni eylem teorilerinden (!) ileri gelmektedir.

Diğer bir açıdan sorular şu şekilde bir görüş daha katılmaktadır. Buna göre eylemcilikte ekonomik-demokratik haklar ve talepler için girdiği anlamdan, bir noktadan itibaren vazgeçilebilir. Fakat devrimci onur ve kişiliğe açık saldırı olduğu zaman yapılan eylemlerden vazgeçilmez. Bu anlayış ise, ekonomik demokratik hakları ve talepleri savunmanın devrimci onur ve kişilikle direkt bağdaşmadığı noktasına kadar yani tehlikeli sonuçlara götürür. Böylece aynı zamanda "eylem bırakılınca mevcut saldırı ve yaptırımlar kabullenilmiş, şeref ve gurur zedelenmiş olacaktır" düşünceside yayılmak istenmektedir. Oysa eylemi böyle bir ortamda bırakmak, direnişçilerin o noktadan itibaren KSAD silahını çeşitli nedenlerle patlatılmamasından dolayı, bu silahı o anlık ellerinden bırakıp, yerine başka silahları kavradıkları anlamına gelmektedir. Durum izah ettiğimiz biçimde düşünülmüyorsa (ki öyledir) nedir? O zaman sorun sadece basit boş bir "gurur" sorunundan başka bir şey değildir. Şöyle denilmektedir: "Ölüm orucu denildikten sonra, eylem bırakmaz, ama süresiz açlık direnişi dersek, kötü bir durumda bırakabiliriz."

Doğrusu eylemcilerin kötü bir durumda eylemi bırakmasıdır. (Kötü bir durumun ne olduğunu açıklamıştık.) Herşeye rağmen bırakmamak KSAD'lerinde zaten yanlışdır. Böylece tek bakış açısı kalyon, o da işin başında ölüm sözcüğünün kullandığı zaman ölmeden bırakmanın tutarsızlık yaratacağıdır. Bireysel eylemlerdeki anlayışın kandırılmasından dolayı bir yerde haklılık taşınmaz, kitlevi ölüm ömçularının karakteri açısından sonucun böyle olmak zorunda olduğu unutulmamalıdır. O zaman o mantığa göre hiç bir zaman ölüm orucu deyimini kitlevi eylemler için kullanmayız, so-

nucu çıkmaktadır. Çünkü bu anlayışa göre kullanırsak herkes ölüme kadar eylemin yürütmesini savunmak durumuyla karşı karşıya kalacağından, bu da pratikte aslında tek tip eylemlerin (KSAD'lerinin) geçerliliğini savunmakta doğru görüşe gelerek çakışmakta olan bir bakıştır. İşte buradaki kavrayışsızlık, sorunda tek tip kitlevi eylem olabileceğini göremekten kaynaklanmaktadır.

Bu arada şunuda belirtelim ki, "kitlesel ölüm orucu olamaz" fikri özünde doğrudur. Ancak bu düşünce tarzı şu şekilde sorunun özüne inilerek açıklarsa yanlış bir anlamaya meydan vermez. Doğru niteliğin açıklımı şöyledir; bireysel ölüm oruçlarının (BSAD) perspektifiyle hayata geçirilen bir kitlevi ölüm orucu (KSAD) olamaz. (Bu konuya daha önce değinmiştik.)

3) "Ölüm oruçlarında hiç bir besin alınmaz, tedavi kabul edilmez; oysa süresiz açlık direnişlerinde kamuoyunu uzun süre ayakta tutmak, kitle kaybetmemek ve eylemin süresini uzatmak amacıyla bazı sulu besin maddelerinin alınabileceği gibi tedavide kabul edilir. (Kimi teorilerde ise bu sorun öзде aynı olmakla beraber, besin alınabilir, ama tedavi kabul edilmez şeklinde değişim (!) göstermektedir.)

İşte süresiz açlık direnişi teorilerinin (!) en tehlikeli olanı budur. Bu eylem teorisi (!) küçük-burjuvazinin kararsız, korkak, kaypak ve kolaycı temel vasıflarının tipik bir ürünüdür. KSAD'lerini açıklarken bu eylemlerin hak alıcı nitelikte bir yapıya sahip olduklarını etki ve yaptırım güçlerinin ise eylemi kitlevi özelliklerinin yanı sıra kitlenin taleplerindeki ısrarlılık ve kararlılık ölçütünde olduğunu, bunun da eylemin temel ilkelerine bağlılık ve tutarlılıkla bellendiğini vurgulamıştık. Kısacası, yaptırım gücünün kitledeki fedakarlık, yani ölümlü göze alabilme düşüncesinde ifadesini bulduğunu açıklamıştık.

KSAD'lerinin hak alma yolundaki niteliklerini belirleyen ölçüt, kitlenin ölüm alternatifini karşısındaki ciddiyetine bağlıdır. Bu ciddiyet eylemdeki direniş ruhunun giderek ölüme yol açabilecek derecede gerçek anlamda işlenmesiyle sağlanabilir. Bunu işlemek için eylemin prensiplerine tam uygun şarttır. Açlığın gerçek anlamda işlenmesi için prensipler nelerdir? Bunlar somut olarak aç kalma sürecine giren kişilerce bu açlığı etkileyen herhangi bir besin veya direnç verici maddelerin alınmaması, hiçbir şekilde tedavinin kabul edilmemesidir. Zira eylem boyunca besin almak, tedaviyi kabuletmek kişileri sadece bir süre kısmi açlık çekmesi ve eziyet görmesinden başka birşey

değildir. Kitlelerin taleplerindeki ısrarlılık, kararlılık, ölüm olasılığının böyle uygulamalarla ortadan kaldırılmasıyla söner ve özelliğini kaybeder. Bu tip uygulamalar içerisindeki bir eylemin gerçek anlamda bir açlık direnişi olmadığı açıktır. Dolayısıyla hakim sınıflar için ciddiyeti yoktur, bu olsa olsa süreli açlık direnişi olabilir. Amacı ne olduğu belirsiz bir deneme faaliyeti (o bile denemez) şeklinde bazı kesimlerce işlerine geldiği biçimde yaratılmıştır. Kaldı ki, süreli açlık eylemlerinde kendi işlerinde bir tutarlılık arz etmektedirler.

Hakim sınıflar için ciddiyet, kitlelerin taleplerinin reddi halinde ölüm olasılığının kendini kuvvetle hissettirmesidir. Sınıf mücadelesinde kitleleri ileriye doğru götüren ve geliştiren, hakim sınıflara korku salan ve ezilenleri savaşta güçlü bir alternatif haline getiren, kitlelerden imge azim ve kararlılık vasıflarıdır. Sınıf mücadelesine yön veren ideolojinin varlığı bu vasıflarla ivme kazanır. Bu en somut biçimde kendisini insanlığın temel hak ve özgürlüğü uğruna mücadelede, bireyler açısından genel çıkarlar için kendini feda edebilmekte bunu göze alarak hareket etmede gösterir. Kişilerin devrimci mücadelede gerçek bir savaşçı haline getiren onların genel çıkarlarına daima her türlü bireysel çıkarın üzerinde tutma ilkesine tam anlamıyla sadık kalmalarıdır. Gerçek savaşçılar, direnişçiler ancak ölümlü göze aldıkları oranda varolacaklardır. Esasında her sorunda olduğu gibi KSAD'lerinde de yaptırım, kararlılık ölçütünde tesir gücü bulunmaktadır.

Ölümlü imkanı kulan, ölüm olasılığını ortadan kaldıran uygulamalar; küçük-burjuvazinin sınıf mücadelesindeki kararsız, kaypak yapısından ileri gelmektedir. Kitleleri geliştirecek olan, kendi kendini kandıran sahte direniş(!) değil, ideolojik gelişmeyi tamamlayacak nitelikteki tutarlı eylem biçimleridir. Devrimciler ancak bireysel çıkarlarından taviz vermeyi ve genel çıkarları için bunları feda etmeyi öğrenip hayata geçirebildikleri oranda çelikleşerek gelişirler. Açlık görüntüsüyle, sözüm ona direniş göster! Böyle gülmüş tutarsızlığa nereden bakarsan bak, açık olan eylemi savunmak hem de kitle çizgisi adına savunmak, en hafif deyimle siyasî körüktür. Kişiler sorunları ve çıkarları uğruna yürütecekleri eylemler içerisinde daha fazla sağlamlık kazanırlar. Mücadelemizde çeşitli eylemler boyunca özellikle bu tip eylemlerde olan dökülmeler sınıf mücadelesinin doğal ve kaçınılmaz sonuçlarıdır. Ayrıca bu dökülmeler salt yığınlık kaynaklı dahi olsa, taşı anla-

mıyla bitiş sayılmaz, sayılmadığında hayat ispatlamıştır, ispatlamaktadır.

Kitleyi kendi kendini kandırmak suretiyle ayakta tutmak, önümü göremeyen küçük-burjuvaların mantığıdır. Küçük burjuva için varsa yoksa anlık çıkarlar önemlidir. Anlık çıkarlarda tabii ki her türlü yöntem mübahdır, anlayışıyla sağlanmaya çalışılır. Ve ilkesizlik yapılırsa (bilinçli) böyle eylem teorileri (!) ortaya çıkarılır.

Bir diğer baharede, kamuoyunu uzun süre ayakta tutmak şeklinde ilave edilmektedir. Eylem sonu hiç belli olmayan canımız sıkılıncaya bırakacağımız bir şekilde (çünkü doğuracağı ciddi bir sonuç yoktur) uzun sürecek ve böylece kamuoyu çalkalanacak (!) Evet meselelerin içerisinde olmayanlar ve durumu kavramayanlar, süreye bakıp etkilenebilecek ve sonuçta da kısa süren bir eylem nispeten, etkileri daha fazla olabilecektir. Burada da yine soruna süre sanki belirliymiş anlayışıyla bakılmaktadır. Ancak sorunun canalıcı noktasının kamuoyu desteğine bağlı olmadığı açıktır. Ve kamuoyunun rolü etki ve baskı gücünde gene kitlelerin hayati tehlikesine bağlı olarak, hakim sınıflara tesirde bulunabilir. Kamuoyunun durumu yeni geldiğinde daha önceki hükümlerde açtığımız gibi eylemci kitlelerin faaliyetine esas belirleyici temelde bir etki yaratmaz. Zira şunu önemle vurgulamak gerekir ki, kamuoyunu etkileme adına, KSAD'lerinin bayağılaştırılıp işleri hoşaltılamaz. Eylemin ruhu karartılamaz. Eylemin geleceğini belirlemede, hedef konumundaki hakim güçlerin eylem ve eylemlere bakışı önemli bir rol oynamaktadır. Bu bakış direnişçilik oynayan bir kitleyi ne derecede ciddiye alır veya almaz. Bu şüphe götürmez bir şekilde ortadadır. Hayatın gerçeklerine bakmak isteyen herkes bunu görebilir.

Ayrıca eylemde besin verici, direnç artırıcı (şekerli, tuzlu su vb.) maddelerinin alınıp, tedavinin kabul edilme-yişi biçimindeki uygulamada bu direnç teorisinin (!) daha sinsice ve ince kılıflarla savunulmasından başka birşey değildir.

Biz bu konudan bahsederken, besin verici, direnç artırıcı derken en asgari düzeydeki maddeleri aldık. Zira bu eylem biçimlni yaratanlar, soruna açık kapı bırakarak, diğer bir takım daha bariz tutarazlıkları alttan alta meşru kılmaktadırlar. Ya da açık kapı bırakmaya hiç gerek duymadan eylemin böyle bir uygulama içerisinde, zaten sulanacağı ve daha başka ilkesizliklerin yapılacağına göz yummakta, bunu yukarıda belirttiğimiz bahaneler açısından zorunlu niteliyorlardı.

Devamı Sayf. 31'de

F.İ.Berkin, S.Yılmazsoy, M.Öztürk yoldaşların ****

Başarısı Syf: 1'de

VENT KEPENEK tarafından Başkomiserin yaralanması suretiyle öldürülmeye teşebbüs edilmesi,c. 18.5.1979 günü **Hatay caddesinde örgüt elemanlarına ait arabanın aranmak istenmesi üzerine MUZAFFER ÖZTÜRK** tarafından silahla zabıtaya direnilmesi.

Bu üç ana fiilin dışında gizli örgütün yapı ve gayesine uygun olarak sanıklarda silah ve patlayıcı maddeler bulunmuş, duvarlara yazı yazdıkları ve bildiri dağıttıkları tespit edilmiştir. Örgüt üst düzey yöneticisi **ORHAN BAKIR**'in cezaevinden örgüt üyesi **SEDAT YILMAZSOY**'a verdiği talimat üzerine bu sanık tarafından İstanbul'da temaslarda bulunulmuş ve örgüt üst düzey yöneticilerinden **HÜSEYİN BALKIR**'in da katılmasıyla **ORHAN BAKIR**'in kaçırılması gerçekleşmiştir.

Muhakeme mevzuunun iddianamede bahsolunan fiiller olduğu gözönünde tutulduğunda; sanıklar hakkında açılan davalara ait iddianamelerdeki fiillerin T.C.K'nun 146/1. maddesindeki tarife uymadığı, "Anayasanın tamamını veya bir kısmını tağyir ve tebdil (fotokopiden bir satır kadarı çıkmamıştır)..... verilen **FERİDUN İHSAN BERKİN, MUZAFFER ÖZTÜRK** ve **SEDAT YILMAZSOY**'un TKP/ML-TİKKO örgütünün mensubu oldukları belliyse de, bu sanıkların gerek örgüt üst düzey yöneticisi olmamaları ve gerekse eylemlerinin niteliği itibariyle cezai mesuliyetlerinin T.C.K'nun 146/3. maddesi gereğince tayini gerekir idi.

Yargıtay Başsavcısının ve Raporörünün bu itirazını görüşen Askeri Yargıtay Daireler Kurulu ise şöyle demektedir:

Esas No: 1983/12

Karar No: 1983/66

Başsavcılık Daireler Kuruluna itiraz etmiştir. Tebliğnamesinde; sanıkların eylemlerinin **ORHAN BAKIR**'in kaçırılmasında kullanılacak arabanın gaspı, kaçırılmayı temin için Jandarma'nın öldürülmesi, **ORHAN BAKIR**'in kaçırılması, jandarma erlerinin silahlarının gaspından ibaret olduğunu, **TİKKO** örgütü mensubu olan **SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN** ve **MUZAFFER ÖZTÜRK**'ün ayrı ayrı örgüt içerisindeki yerleri ve fiillere iştiraklerinin değerlendirilmesi gerektiğini, **ORHAN BAKIR**'in kaçırılması fikrinden hareket eden sanıkların bunun için plan kurup, silahlandıklarını kaçırma eylemini **FERİDUN İHSAN BERKİN** ve **SEDAT YILMAZSOY**'un iradeleri dışında diğer üç sanığın fiilleri neticesi jandarma erinin öldürülmesi ve silahlarının gaspı şeklinde gelişme gösterdiğini bu durumda bir bütün olan fiillere sanıklar **FERİDUN** ve **SEDAT**'ın aslen iştirak ettiklerinin söylenemeyeceğini, kaçırma sırasında sanık **MUZAFFER ÖZTÜRK**'te otes etmediğini söylediğine göre, savunmasının aksininde tespit edilemediğini, sanık **FERİDUN İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY** ve **MUZAFFER ÖZTÜRK**'ün eylemlerinin T.C.K.nun 146/3 içerisindeki mütalaa edilmesi gerektiğini 146/1 maddesi gereğince verilen mahkumiyet hükümlerinin onanmasına dair kararın kaldırılarak hükümlerin bozulmasına karar verilmesini, sanıklar **MUSA KARAPANCAR, FERRUH ACAR** ve **MEHMET TANSU**'nun eylemlerinde T.C.K.nun 146/3 maddesindeki suçu oluşturmadığını belirterek, dairenin bu sanıklar hakkındaki bozma kararının kaldırılarak mahkeme hükümlerinin onanmasına karar verilmesi istenmiş, dava dosyası Daireler Kuruluna gelmiştir.

Diyor ve ardından sanıkların neden 146/1 maddesi (ölüm cezası) gereğince cezalandırılmaları gerektiğini şöyle açıklıyor:

Sanıklar safahattaki tüm ifadelerinde **TİKKO** örgütü mensubu olduklarını açık bir biçimde beyan etmişlerdir. Sanıklar

ların içinde buldukları örgütün dosyada mevcut Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 8.1.1982 gün 002399 sayılı yine Emniyet Md.lüğü'nün 8.12.1981 gün 3371 sayılı yazıları ile ekli belgelerinden amacının kirlardan başlatılarak gerilla savaşları ve halk ayaklanmaları ile şehirlerin kuşatılıp mevcut anayasal rejimin ve iktidarın silah zoru ile yıkılıp yerine proletarya diktatörlüğü'nün kurulması, devrimin gerçekleştirilerek Marksist-Leninist düzenin ülkede tesisi olduğunun anlaşıldığı, yine mevcut belgelerde örgütün siyasi kanadının (TKP/ML)'yi oluşturduğu, askeri kanadın ise (TİKKO) olduğu, askeri kanadın görev ve amacının gerilla savaşını veren silahlı ordu gücü olduğu, örgütün yurt düzeyinde gerçekleştirdiği eylemlerinden tespit edilebilenlerinin (62) adam öldürme, (29) yaralama, (16) gasp ve soygun, (4) banka soygunu, (29) silahlı çatışma, (22) silahlı saldırı, (27) bombalama, (16) bombalı pankart asma ve oto yakma olduğunun belirttiği anlaşılmaktadır. Sanıklar ifadelerinde **ORHAN BAKIR**'i kaçırma eylemini örgüt adına gerçekleştirdiklerini açık olarak belirtmişlerdir. Sanıklardan **SEDAT YILMAZSOY 2** Ağır Ceza Mahkemesine verdiği yazılı savunmasında ".....ben bir komünist devrimci olarak karşınızda yargılanıyorum.... burada halkımızı ezen, sömüren, emperyalizme, feodalizme, faşizme karşı Partimiz TKP/ML önderliğinde yürüttüğümüz haklı ve şerefli bir mücadelenin bir parçası olan **ORHAN BAKIR**'m kaçırılması eyleminin sanıklar olarak geldik, komünist bir sanık olarak komünist fikir ve inançlarımızı savunacağım.... Mahkemeniz bu düzenin mahkemesidir.... Ezenlerin hukukunu koruyorsunuz.... Amacımız ve kurmak istediğimiz düzen asgari vadede demokratik halk düzeni, azami vadede ise komünist bir toplum düzenidir. Partimiz TKP/ML bu amaçla kurulmuştur. Nihai hedef komünizmdir. **TİKKO** ise Partimizin sevk ve kumanda ettiği silahlı gücüdür." demektedir. Yine mahkeme huzurundaki bir başka ifadesinde "ORHAN BAKIR'ın cezaevinden kaçırılmasında görev almayı severek kabullendim. Bu olayda tek üzüntüm jandarma'nın ölümüdür.... Geçmişte örgüt üyesi olarak verilen her görevi yaptım. Bilerek ve isteyerek seve seve yaptım.... **ORHAN BAKIR**'ın sorumluluğu altında yakalanıncaya kadar karınca, kaderince çalıştım" demektedir. Esas hakkındaki düşünceye karşı mahkemede yaptığı yazılı savunmasında da aynı düşüncelere geniş biçimde yer vermektedir. Sanıklardan **FERİDUN İHSAN BERKİN**'de 2. Ağır Ceza Mahkemesindeki sorgusunda ".....Bu dava TKP/ML-TİKKO davasıdır. **ORHAN**'ın kaçırılmasını gerçekleştirenler sıradan kişiler değildir. Bu dava demokratik halk devrimi davasıdır, komünizm davasıdır..... Ben haklı bir mücadeleye demokratik halk devrimi mücadelesine önderlik eden TKP/ML-TİKKO'nun sıradan bir nefesiyim.... **ORHAN BAKIR**'m kaçırılmasında demokratik halk devriminin bir parçası, ona hizmet eden bir eylemdir..... Buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım sonuçtan asla pişman değilim.... Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım...." demektedir. Liberal-Demokratik sisteme karşı çıkararak Sosyalist-Komünist bir düzenin kurulmasını isteyen sanıkların karşısındaki engel anayasanın varlığıdır. Anayasal müesseseler yok edilmedikçe başka bir rejimin tesisi mümkün değildir. Şu hale göre sanıkların eylemlerinin münferit vakalar olarak değil, her birinin anayasayı ihlale yönelik gaye suçunun unsurları olarak değerlendirilmesi gereklidir.

Görüldüğü gibi Askeri Yargıtay; yoldaşlarımız hakkında verilen idam cezalarını onaylarken, eylem üzerinde fazla durmamakta; ama yoldaşlarımızın kendli, faşist mahkemelerinde aratlarına bir tokat gibi patlayan örnek savunmalarından çeşitli aktarmalar yaparak esas meselenin ve tehlikeli olanın yoldaşlarımızın savundukları düşünceler olduğuna dikkat

CEZAEİNDEKİ SİYASİ TUTUKLULARLA DAYANIŞMA....

Bağtarafı Syf: 25'de

gülmüzdü. Devrimin gücü temel alınmak kaydıyla, diğer güçlerden yararlanılmasını onlarında harekete geçirilmesini yadırgamıyoruz. Zira sözkonusu kesimleri harekete geçirmek için alternatif olmamız gerekiyor. Zaten onlar bizim pratik bir güç olmamızla hizaya geleceklerdir ve bu eylemde de öyle oldu.

Halkın Kurtuluşu kampanya ve onun hangi araçlarla sürdürüleceğinin kararlaştırıldığı dönemden bir müddet sonra, Tribünal'den vazgeçilmesi önerisi geldiler. Gerekçelerinde, başarılı olunamayacağıydı. Onlar bu önerileri getirmeye götüren şey şudur: bu arkadaşlar Tribünal'de yeterli milletvekili seferber edilemeyeceğini, bunun içinde bundan vazgeçilmesini istiyorlardı. Ayrıca mükemmeliyetçi bir anlayışa düşüyorlar ve diğer eylemler konusunda da sallıyorlardı. HK'nun bu önerileri reddedildi. Alınan kararların uygulanacağı belirtildi. Nitekim HK'lı arkadaşlarda sonuçta diretmekten vazgeçtiler. Ama bizce bir avuç bürokrat milletvekiline bel bağlamayı temel alan anlayışlardan vazgeçmelidirler.

Kısaca; "Avrupa Konseyi" sorunu üzerinde durmak gerekiyor. Bu kurumun bünyesinde barındırdığı emperyalist ve usakları devletlerin çıkarlarını kollayan bir araç olduğu gayet açık bir gerçektir. Salt kendi bünyesindeki güçlerin çıkarlarının yanısıra, genel olarak emperyalist, kapitalist dünyanın menfaatleri doğrultusunda kullanılan bir araçtır. Bunun içindir ki, ezilen ulusların halkların ve proletaryanın düşmanı bir niteliğe sahiptir. Öyleyse ondan ezilenlerin menfaatini kollamasının beklenemeyeceği açıktır. Ancak bugün gerek kamuoyunda ve gerekse küçük-burjuva devrimci çevrelerde bu

kuruma ham hayaller besleyen ve onun emperyalist niteliğini kavrayamayan zararlı anlayışlar küçümsenmeyecek oranda. Yürütülen çeşitli faaliyetlerde bu kurumun veya onun mensubu milletvekillerinin gücünü temel alan halka güvenmeyen anlayışların kökü bu noktalarda bulanık bir fikre sahip olan oportünizmde yatmaktadır. Bu oportünizm; Avrupa Konseyinden çok şey beklentisine saplanıyor. Oysa Türkiye'nin Avrupa Konseyine kabul edileceği gibi birçok şey önceden açık olan gerçeklerdi. Zira emperyalist dünyanın bir parçası olan Türk devletine karşı, devrimci güçlerin desteklenmesi zaten mümkün değildir. Dönem dönem konseyin "demokrasi", "insan hakları" vb. nutuklar atması ve sözde cunta uygulamalarına karşı tavır alması fikirleri bulanıklaştırmamalıdır. Türkiye'nin konseye kabul edildiği bugünkü dönemin koşulları nedir? Nitekim olarak değişen birşeyin olmadığı, işkence, idam vb. gibi insanlık dışı uygulamaların alabildiğince devam ettiği açık değil mi? Konseyin "demokrasiye geçiliyor" dediği ülkemizde, bahsettiği demokrasi nedir? Askeri faşist cuntanın sivil bir maskeye büründürülmesi değil mi? Ve yine açıktır ki Türkiye'de "demokrasi" askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle ortadan kalkmış olan bir olgu değildir. Başından bugüne ülkemizde kah parlamenter maskeli, kah bunun bir kenara fırlatılması biçiminde faşist bir diktatörlük devam ede gelmiştir.

Konseyin adına "demokrasi" dediği hakim sınıfların saltanatıdır.

Sonuca ulaşmada; durumu objektif tahlil etmenin ve ona uygun mücadele ve örgütlenmeyi doğru ele almanın rolü önemlidir. Zaman ve eylem iyi seçil-

mişti. Kampanya sürdürüleceği dönem içinde genel faaliyetin önemli bir halkası demektir. Bunun içindir ki o dönem zarfında güçleri kampanyanın hedefleri doğrultusunda yoğunlaştırmak zorunludur. Eğer bu yapılmazsa kampanya ile normal günlük faaliyet arasındaki ayırım bulanıklaşır.

Kampanya dönemi mekanizmayı o hedefe yöneltmeyi yoğunlaştırmak, belirlenen görevleri hayata geçirmek için canlı bir uğraş sürdürmek, hem kendimizi, hem de yığınları bizzat o faaliyet içinde eğitmek özel önem taşır. Bu dersten yeterince öğrenmek için, tartışmalı ve eğitimi iletmeliyiz.

Kampanya nedir? sorusuna verdığımız bu kısa cevaptan ders çıkarmalıyız. Yürüttüğümüz kampanyalarda onların siyasi anlamını, yönelimini, derinlemesine ele alıp kavratmak yığınları bizzat yürütülen pratik içinde eğitmek görevinde yeterli rol oynayamadığımız açıktır. Değişik alanların tecrübelerini, derslerini toplamak, bilimsel bir sizgeçten geçirerek her alanın yönlendirilmesinde hizmete sokmak işinde amatörlük ve kendiliğindencilik gibi zaafı düşüktük.

Kampanya dönemince mekanizmayı belirlenen hedeflere yöneltmeye özel ağırlık vermek ve faaliyete ilişkin özel örgütlenmeler gerçekleştirip, sistimli bir faaliyet sürdürme işinde de benzer hatalarımız sözkonusudur.

Kampanyaların siyasi, örgütsel, pratik yönlendirilmesinde istenilen düzeyde önderliği gerçekleştiremedik. Belirlediğimiz bu birkaç hatada elbetteki tayinedici olan önderliktir. Ancak soruna salt önderlik deyiş geçmemeli, tüm alanlar kendilerinde gözden geçirerek hatalarını eksikliklerini belirlemeli, gelecekte daha güçlü faaliyet için onlardan öğrenmelidirler.

İKK Yurtdışı Haber Bürosu

çekmektedir. Çünkü Askeri Yargıtaya göre savunulan bu düşünceler "Liberal-Demokratik" sisteme karşı çıkmakta ve "anayasal müesseseleri" hedeflemektedir. İşte bundan dolayı sanıklar idam cezasına çarptırılmalıdır.

Bu durum şunu açıkça ortaya çıkarmaktadır ki; hakim sınıflar ve onların yargıtay organları, bu üç yoldaş nezdinde Partimizin Komünist fikirlerini "yargulamaktadırlar." Gerçeklerin acı olduğu kadar, inatçı olduğunda kavramayan zavallılar belki tek tek kişileri katletmekle, onları bedenlen aramızdan ayırmakla, onların düşüncelerinde yok edebileceklerini sanabilirler. Ama tarih ve yaşanan sosyal pratik bunun hiçte böyle olmadığını yüzlerce kez şahittir.

Faşist komprador patron-ağa devleti geçmişte de aynı mantıkla birçok değerli komünisti ve devrimciyi katletmiş, ama onların fikirlerini katlemedi ve edemeyecektirde. Bu-

günde aynı mantıkla Partimize saldıran ve onlarca yoldaşımız hakkında idam cezası veren ve üç yoldaşımızı dar ağacına çekmek için yoğun bir çaba içinde olan hakim sınıfların bu saldırılarında bir sonuç vermeyecek, dökülen kanların, çekilen acıların hesabı mutlaka birer birer sorulacaktır.

—IDAMLARA SON, GENEL AF !

—TÜM İDAMLARIN VE CİNAYETLERİN SORUMLUSU KOMPRADOR PATRON—AĞA DEVLETİDİR !

—HİÇBİR GÜÇ PARTİMİZİN MUCADELESİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ORDUMUZ TIKKO !

GECEKONDU YIKILMAZ HALK BUNU AFFETMEZ

Baştarafı Syf: 16'da

Ana: Şimdi gene aynı yerdeyim, yama edip tekrar gireceğim, gelip yıkınlar bakalım!

İKK: Rüşvetçi dediniz, şimdi bunlar, yani devlet rüşvet mi yiyor?

Ana: Hem de rüşvetin daniskasını yiyorlar. Göniyorsunuz, karşıdaki evden yediler, onlarınkini yıkmadılar.

İKK: Başka yerde yıkım oldu mu?

Ana: Karşıda tepe denilen yerde de yıkılmışlar.

İKK: Başka diyeceğiniz bir şey var mı?

Ana: Oğlum siz okumuş kişilersiniz, biliyorsunuz yolunu yordamını nolur bize yardımcı olun. Bu evi ne çilerle yaptık.

İKK: Elimizden geleni yapacağız. Esirgemeyeceğiz, biz sizin için çalışıyoruz. Ancak siz kendiniz birşeyler yapmalısınız teyzeciğim. Örneğin, bu sefer geldiklerinde, nasıl çekip gitmişler, yani komşularınızla birlik olursanız, size geldiği zaman onlar koşarsa, onlara gittiği zaman siz koşarsanız ve birbirinize yardım ve destek olursanız, bunu önteyebilirsiniz. Çünkü bugün onun başına gelenler, yanında senin başına gelecek "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" dersiniz, onlar size aman vermeyecek, gelip gene yıkacaklar.

İKK: Bize başka söyleyeceğiniz bir şeyiniz var mı?

Ana: Doğru, haklı söylüyorsunuz ama komşular... Sağolun derdimizi açıklayın.

İKK: Sizde sağolun, biz teşekkür ederiz.

Ve oradan ayrıyoruz, ananın bize tarif ettiği tepe denilen yere doğru ilerliyoruz. Vardığımızda, yolun sonunda birkaç yer yıkılmıştı. İnsanlarda bir telaşın ve paniğin olduğu ve her an yıkım korkusuyla karşı karşıya idiler. Gelişebilecek tepkiyi göze alamadıklarından yıkılan kondular tophu olmayıp, belli aralıklarla yıkılmışlardı. Fotoğraf çekiyoruz ve yanımıza üç genç geliyor.

Gençler: Merhaba...

İKK: Merhaba.

Gençler: Gazetecisiniz değil mi?

İKK: Evet.

Gençler: Gelin o zaman, şu karşıki yapıyı görüyorsunuz değil mi? (İKK Evet) Onun yanında bir tane daha var. (Evet) Onu yıkıyorlar da, diğerini niye yıkmıyorlar, bunların bir özelliği mi var. Bunun sebebini sizden öğrenebilir miyiz?

İKK: Nedeni RÜŞVET'tir.

Gençler: Haa tam üstüne bastınız. Rüşvet. Mahallemizde üç beş kişi var. Bunlar rüşvet alarak, evlerinizi yıktırmayız, korkmayın deyip, belediye ile

ORTA - DOĞU BUNALIMI

Baştarafı Syf: 32'de

anlaşıp, iş çeviriyorlar. Vermiyenleri ise, evinizi yıkarlar tehditiyle korkutmaya çalışıyorlar. Şahsen ben, bazı evlerin yıkılmayışını buna bağlıyorum.

İKK: Peki ne yapılmalı, sizin buna tepkiniz ne oldu? Çözümü nedir?

Gençler: Bizim elimizden pek bir şey gelmez, bu iş size düşer, eğer bunları yazar teşhir ederseniz ve bizde yol gösterirseniz seviniriz. Çünkü kimi kime şikayet edelim ki? Hepsi aynı söylediğimiz zaman bizi yalancılıkla suçlarlar.

İKK: Bizce bunun tek yolu, tüm mahalle halkının birbirine destek olması lazımdır. (Ve yukarıdaki örneği veriyoruz.) Birbirinizi tutmaldınız. Yoksa devlet dairelerinde dediğiniz gibi, işinizi halledemezsiniz. Ve rüşvetide ve yıkımda ancak bu yolla durdurabilirsiniz.

İKK: Seçimlerden önce konuşmalarına tanık oldunuz, buna ne diyorsunuz?

Gençler: Aman be kardeşim, kaç seneden beri hep aynı şeyler, malum ya. Seçim filan? Fare değil, oyumuzu verdikte noldu. Onun için, biz burada insanlar arasında kesin ayarın yapıyor diyoruz.

İKK: Seçimlerin çare olmadığımı söylediniz, o zaman çare nedir?

Gençler: Vallahi çareyi ne bilelim. Şaşıp kalmışız. Bize hiç bir yerde rahat yok ki.

İKK: Çarenin bu düzenin yıkılmasında olduğunu söylesem, bunda birleşmeniz sonucu olacağını söylesem ne dersiniz?

Gençler: Şimdilik hiçbir şey demiyeceğim. Düşünebiliyor musunuz, işçinin ücreti ne kadar ki çocuklarından, burdan-şurdan kısıp zar-zor başını sokacak bir ev yapmak için nice zorluklarla karşılaşıyor. Onuda, üç-beş kalfa ve nalburcu malzemeyi pahalı-dayatmakta olan parasında alıp götürmektedir.

İKK: Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?

Gençler: Ne söyleyeyim, kaleminizle bize yardımcı olun. İsterseniz kahvede bir çayımızı için.

İKK: Yok işimiz var sağolun. Ayrıca yardımlarınız için teşekkür ederiz.

Gençler: Biz teşekkür ederiz. Gene bekleriz....

İstanbul İKK Muhabiri

lara vardığı daha ilk aşamada, Dolanım değer kaybetmesi ve petrol ihraç eden ülkelerin petrol fiyatlarında yükselme önerileri emperyalist-kapitalist sistemi derinden etkiliyordu.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin bütün ciddiyetle kendini gösterdiği bir dönemde emperyalist paylaşım savaşının baş kıskırtıcılarından olan ABD ve RSE ise bu sorunda aldıkları tavır önemle izlenmelidir.

Orta-Doğu'da bir çıkmazın içinde olan ve yine bu sorunda da Nato ve Batı Avrupa adına baş aktörlük rolünü kimseye bırakmayan ABD emperyalistlerinin Körfeze müdahale etmesinde esas neden, kendi petrol ihtiyacı değildir. Çünkü ABD Körfezden petrol ihtiyacının sadece % 6'sını karşılamaktadır. Onun için esas neden Körfezde meydana gelen bunahımın dünya ekonomisinde oynayacağı rol, sanayideki tikanıklık ve yine Körfezde meydana gelecek olan güçler dengesindeki değişimin kendi aleyhinde bir gelişme gösterme olasılığıdır.

Tehdiklerle dolu konuşmalarında Reagan önceleri "gerekirse askeri müdahalede bulunuruz" derken, daha sonra ise bir geri adım atarak "Körfez ülkeleri bizden böyle bir yardım talep ederse yardıma koşmaya hazırız" demeye başladı.

İran'da Şah'ın devrilmesiyle birlikte Orta-Doğu'da önemli prestij kaybeden ve yine son Lübnan müdahalesinde de başarısızlığa uğrayan ABD emperyalistlerinin bu sorunda geri bir adım atmasının nedenlerinden biriside; buraya direk müdahale edip yeniden bir başarısızlığa uğraması halinde önemli ölçüde prestij yitirmesinin getireceği bir dizi sorunlar ile diğer yanıylada Körfez sorununun uluslararası bir nitelik kazanmasının meydana getireceği sorunlardır. ABD'nin direk müdahalesine RSE'nin sessiz kalmayacağı açıktı. Körfez üzerinde bu iki büyük rakip emperyalistlerin direk girecekleri bir savaş belkide bir üçüncü dünya savaşının ilk kıvılcımını oluşturacaktı.

ABD emperyalistleri bu ve benzeri bir dizi nedenlerden dolayı Körfeze direk müdahale etmek yerine, Körfezdeki kendi uşağı ülkeler vasıtasıyla soruna müdahale etmeyi çıkarılmasına daha uygun gördüler.

Körfez ülkelerinin hemen hemen tümü ABD yanlı olup Irak'tan yana tavır takılmalarına rağmen, bunlarda savaşa direk müdahale etmek yerine sorunu karşılıklı görüşmeler ve anlaşma-

lar yoluyla halletmek istiyorlar. Irak'ın tüm istemine ve bu konudaki birdizi tertiplerine rağmen, bu ülkelerin savaşa bizzat katılmak istememeleri bu durumu açıkça ortaya koyuyordu. Aslında İran'daki mevcut yönetime karşı olan bu ülkeler İran'ın yenilgiye uğramasını veya gerilemesini özellikle istiyorlardı.

Çünkü bu ülkeler İran'da güçlü olan "Şii hareketinin" ve "İran İslam Cumhuriyeti" uygulamasının kendi ülkelerinde de kitlelerce önemli destek gördüğünü biliyorlardı. İran'a karşı direk bir savaşa girmeleri halinde birincisi ülkedeki bu muhalefetin daha da büyüyeceğini ve savaşın getirdiği bunalımın kendilerine pahalıya mal olacağını ve iktidarının sallantıya gireceğini hesaplıyorlardı. Diğer ise, İran'ın bu savaşta kazanacağı zaferin körfez ülkelerinin hemen tümünü etkilemesi ve İran'ın önemli prestij kazanmasını beraberinde getirecekti ve bu durumda yine kendilerini hayli zor duruma sokacaktı. İşte bu ve benzeri nedenlerden dolayı körfez ülkeleri bir yandan Humeyni'ye zafer kazanması için ödün vermemek isterlerken, diğer yandan da direk bir savaşa girmeksizin işi görüş-

meler ve anlaşmalarla halletmek istiyorlar.

Körfezdeki son gelişmelere ilişkin RSE'nin tavrına gelince, o da direk bir müdahale yerine bölgedeki kendi uçakları vasıtasıyla soruna müdahale etmeyi yeğliyordu. Fakat işin ilginç bir yanı İran-İrak savaşında başından beri İran'ı destekleyen Suriye ve Libya'nın savaşın bugünkü aşamasında arabuluculuk yapmalarıdır.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler her ne kadar bugün körfezdeki savaşa direk bir müdahalede bulunmayıp kendi uçakları vasıtasıyla işi halletmeye çalışıyorlarsa da, kısaca "körfez" denilen Basra körfezindeki son gelişmelerin dünyayı ciddi bir krizin eşiğine getirdiği açıkça ortadadır. Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin arttığı günümüzde böylesi bölgesel savaşları kışkırtan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler bir yandan yeni bir dünya savaşına giden yolun taşlarını döşerlerken ve savaşan ülkelere milyarlarca dolarlık silah satıp kârlarına kâr katarlarken, diğer yandan da bu gerici ve haksız savaşlarıyla halkları birbirlerine düşürmekte ve onların gerçek düşmanlarına karşı mücadele et-

melerinin yolunu karartmaktadır.

Denize düşenin yılanı sarılması misali kâr için her türlü cinayet ve işrençliklere baş vuran ve çırpındıkça her geçen gün daha da büyük bunalıma ve çıkmaza düşen emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin oyunları ve gerici haksız savaşlarında sökmeyecektir. İran-İrak ve diğer ülke halkları proletaryaları önderliğinde hak savaşlarını yürütecek ve emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve onların uçaklarını yere bir edetek kendi bağımsız ve demokratik iktidarlarını kuracaklardır. Bütün bu sorunların gerçek anlamda çözümü de ancak böyle olacaktır. Zafer mutlaka kurtuluşu için savaşan halkların olacaktır.

—İRAN VE IRAK'IN PROLETERLERİ, SİLAHLARINIZI KENDİ HAKİM SINIFLARINIZA ÇEVİRİNİZ !

—KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

—YAŞASIN DÜNYA PROLETARYASI VE EZİLEN HALKLARININ BİRLİĞİ !

AÇLIK DİRENİŞİ.....

Baştafakı Syf: 27'de

Görüldüğü gibi, sinsi taktiklerle yola çıkan, hatta kimisi "biz önder nitelikteki unsurlarımızı böyle sorunlar uğruna ölüme atamayız" diye niyetlerini açıkça vurgulamaktan çekinmeyen, bu tip siyasî (!) görüşlerde sahip olan küçük-burjuvazinin siyasî (çeşitli) yapılanmaları kitlelere güvenmeyen, kolaycı, faydacı, ölüme göze alamayan anlayışlarıyla, kitlelerin mücadelesini bireylerin mücadelesine indirgemekte, yeni direniş teorileri (!) yaratmakta, devrimci direniş mücadelesine, dolayısıyla devrim saflarına önemli zararlar vermektedirler. Sahte direnişler, sözüm ona açlık grevi eylemleri yaratmakta, böylece proletaryanın KSAD'lerine doğru ve tutarlı bakış açısı karartılmaya, saptırılmaya çalışılmaktadır.

Proletaryanın hiç bir sorun ve ayırntıya bakış açısından sahteçilik, kolaylık, faydacılık yoktur, olamaz. Sınıf mücadeleleri tarihi bu tip teorilere yabancı değildir. Bu teorileri (!) en iyi şekilde yıkan ve iflas ettiren, her zaman hayatın kendisi olmuştur. Bugüne kadar en azından ilkimiz pratiği incelendiğinde görüleceği üzere, burakalm süreci, gündemde olduğu dönemlerde dahi pratikte iflas eden bu tip direniş teorileri, her geçen gün mücadele içerisinde layık olduğu yeri bulmaktadır. Devrimci direniş mücadelesinde yeri olmayan, uygulandığı her alanda zararlar vermiş ve verecek olan bu tür eylem biçimleri, anlayışları kaynaklarıyla beraber mahkum edilmeli, teşhir edilerek

devrimci saflardan silinmelidir.

Aynı bir konuda KSAD'lerinin tutarlı savunucularının yukarıda açık yüzünü ortaya koyduğu eylemler içerisinde yer alıp alamayacakları sorunudur. Bu tip eylemlere katılmak görüşümüzce bir noktaya ilintisi oranında, bir kısım ilkelerin çiğnenmesi olacaktır. Ancak cezaevlerindeki mücadelede kitleliliğin temel kriterlerinden olan çoğunluk ilkesi gereğince, eğer doğru eylem anlayışı genelde geçerli kılınmışsa, bu tip eylemlere katılmakta zorunlu olarak sözkonusu olacaktır. Çoğunluğu gözü kapalı ve salt inatçı, duygusal bir mantık ve yaklaşımla (pratik olarak sorun ilke sorunu olmadıkça) uyum sağlamamak özellikle cezaevlerindeki kitlevi mücadelenin, devrimci eylembirdiğinin ilkelerine ters düşecektir. Kitleleri bir takım olumsuzluklara sürüklemesinden tutulmada, bir çok olumsuz sonuçlara neden olacağı kesin olan bu tür eylemlerin hayata geçirilmemesi için elimizden gelen çabayı göstermek, ancak engel olunmazsa da tepkisel harekete kalkmadan eyleme katılmak gerekir. Kitlelerin (ciddi bir eylem olmasada) mücadelelerinin dışında kalmak kesinlikle yanlış olacaktır. Görev, engel olunmazsa, bu tip eylemlere katılmak, böyle eylem teorilerini teşhir etmek, yıkmaya çalışmak, ancak eylemin başarı kazanması içinde somut şartların gereğini yerine getirmek için çalışmak olmalıdır. Kısacası cezaevleri devrimci direniş mücadelelerinde hareket ilkesi, ilkesel sorunlar dışındaki taktik sorunlarda yanlışa ka-

bul etsek çoğunluğun iradesi gereği hareket etmektir.

Gene diğer bir konuda, irademiz dışındaki zamansız başlayan eylemlere karşı tavrı sorunudur. Bu tip durumlarda eylem, eğer zamanlı bir şekilde başlamışsa yöntem, örgütlülüğünü sağlamak, kendiliğindencilikten kurtarmak olmalıdır. Eğer zamansız olarak başlamışsa, o zaman uygun yöntemlerle durdurmaya çalışmak, başarılamıyorsa da katılarak doğru bir rotaya oturtulmasını sağlamak gerekir. Gene başlayan eylemin iç kuralları ilgisiz ve tutarsız durumdaysalar, yapılması gereken bu ilkeleri, kuralları, imkanları ve gücümüz oranında doğru bir platforma oturtmaya çalışmaktır. Fakat bütün bu taktikler kullanıldığı hâlde olumlu yönde bir gelişme sağlanamamışsa, eyleme katılmamanın gerektiği bir yarar (eylem içi ilkelere bağlı kalarak) istisnai durumlarda da (yani bizim uyguladığımız eylem içi ilkimiz eylemin iç bütünlüğünü bozuyor ve genelde zarar veriyorsa vb.) bu ülkelerden zorunlu taviz vermek suretiyle bu eylemde yer almaz. Zira ters bir pratik geliştirmek (eylem içerisinde) eylemin dengersiz, sağlıklı gelişmesine yeni sorunları ekleyecek, daha da güçleştirecektir.

Açlık direnişi eylemleriyle ilgili görüşlerimiz, sorunun çok çeşitli yönlerine bakış açımız ana hatlarıyla özel olarak bu merkezdedir. Yazımızı oluşturan bu görüşler, yakın geçmişteki yıllar içerisinde pratik bizzat yaşanarak

Devamı Syf: 19'da

Orta-doğu bunalımı ve İran-İrak savaşı

Dört yıldan bu yana devam etmekte olan İran-İrak savaşı, son günlerde giderek daha şiddetli bir hal almaya başladı.

Çeşitli emperyalist güçlerin komplo ve kışkırtmalarıyla güncelliğini koruyan ve kaynayan bir kazan durumunda olan Orta-Doğu'nun önemli sorunlarından birini teşkil eden ve uzun bir süreden beri devam etmekte olan İran-İrak savaşının kara savaşından giderek körfeze ve petrol rezervlerine yönelmesiyle birlikte, savaş; daha da karmaşık ve şiddetli bir hal alırken, aynı zamanda diğer körfez ülkelerinin ve çeşitli emperyalist ülkelerin çıkarlarını da önemli ölçüde tehdit eder hale geldi.

Bugün her iki taraf içinde gerici ve haksız bir konumda olan İran-İrak savaşının karadan giderek körfeze kayması ve Irak hava kuvvetlerinin İran'ın Harg adasındaki petrol yüklenme tesislerinin bombalanması hiçte rastgele ya-

pılan bir saldırı ve savaştaki tesadüfi bir gelişme değildi.

Bundan iki yıl önce de (1982 Ağustos'unda) Harg adasını ablukaya aldığı ilan eden Irak diğer körfez ülkelerinin karşı çıkması vb. gibi nedenlerden dolayı İran'ın petrol rezervlerine pek ciddi saldırılarda bulunmuştu. Ama bugün gelinen aşamada diğer körfez ülkelerini de savaşın içine çekip kendisinden yana tavır almalarını isteyen Irak körfez ülkelerine şu mesajı yolluyordu.

"Artık sizlerin tavsiyelerini dinlemek zorunda değilim. Ekonomik ablukayı uygulamaya kararlıyım. Sizlerde körfezde tehlikeli birmanışa yol açacak olan bu politikada artık taraf olmak durumundasınız."

Bu açıklamasından sonra, saldırıların yoğunlaştığını Irak'ın, İran'ın petrol rezervlerini ve buradan petrol yükleyen yabancı bandralı gemileri bom-

balamasının esas nedeni İran'ın ekonomisinin candamanı olan petrol ihracatını engellemektir. Çünkü İran petrol ihracatından elde ettiği gelir ile uzun bir zamandan beri devam eden savaşın ağır yükünü çekiyordu.

İrak'ın düzenlediği saldırılara karşılık veren İran ise, bir yandan Irak'a saldırırken, diğer yandan da Kuveyt ve Saudi Arabistan gemilerine saldırıyor ve körfezi Hürmüz boğazından mayınlayarak kapatacağını ve tüm körfezin petrol ihracatını önleyeceği yönünde tehditler savunuyordu. İran'ın bu açıklamasının tehditten öte bir şey olmadığı açıkça ortadaydı. Çünkü bu bir anlamda İran'ın kendi bindiği dalı kesmesi olacaktı. Körfezin kapanıp petrol ihracatının durması demek -"Ki İran'ında ihracatı duracak bu durumda- İran ekonomisinin alt üst olması demekti. Bunun getireceği yıkım ise, İran yönetimine pahalıya mal olacaktı. Bu başta Irak'a karşı savaşı kaybetmesini beraberinde getireceği gibi, zaten uzun bir süreden beri savaşın bütün yükünü ve acısını çekerek her geçen gün daha da kötü bir yaşama sürüklenen İran proletaryası ve halkının mevcut yönetime karşı bir mücadeleye daha da hız vermesini beraberinde getirecektir.

Aslında İran gerek bu tehditlerle ve gerekse de körfezde diğer ülkelerin gemilerine yöneltilmiş olduğu saldırısıyla uluslararası alanda güçlü bir kamuoyu yaratmak ve Irak'ın saldırılarını durdurmak istiyordu. Çünkü körfezin kapanması, körfez ülkelerinin çıkarlarını yakından ilgilendiren bir sorun olduğu gibi, Batı Avrupa'nın ve çeşitli emperyalist ülkelerinde çıkarlarını yakından ilgilendiriyordu.

Batı Avrupa ülkelerinin petrol ihtiyaçlarının % 54'ünü, Japonya'nın da ihtiyacının % 37'sini karşıladığı körfezde meydana gelen bu tıkanmaya sessiz kalacağını beklemek, gerçekten de çok saçma olurdu.

İran'ın bu tehditi savurduğu günlerde bir basın toplantısı yapan Reagan şöyle diyordu: "Ne biz ne de genelinde Batı dünyası İran körfezinin uluslararası trafiğe kapanmasına göz yummayacaktır."

Dünya petrol ihtiyacının % 17'sinin sağlandığı körfezin sahip olduğu petrol dünya ekonomisinin önemli candamalarından birisini teşkil etmektedir. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin böylesine önemli olan candamalarında meydana gelecek olan bir tıkanıklığa sessiz kalmayacağı açıktır. Zaten uzun bir süreden beri içine düşüklükler bunalımın içinde kıvranan emperyalist kapitalist sistem var olan bunalıma yeni yeni bunalımlar katmak istemiyor. Körfez savaşının ciddi boyut-

Devamı Syf: 30'da